

Vô Trảo Dã Thú - Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú

Contents

Vô Trảo Dã Thú - Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú	1
1. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 1	2
2. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 2	3
3. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 3	5
4. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 4	7
5. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 5	9
6. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 6	12
7. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 7	14
8. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 8	16
9. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 9	19
10. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 10	21
11. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 11	23
12. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 12	24
13. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 13	27
14. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 14	29
15. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 15	32
16. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 16	34
17. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 17	36
18. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 18	41
19. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 19	43
20. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 20	45
21. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 21	47
22. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 22	50
23. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 23	52
24. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 24	54
25. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 25	57
26. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 26	61
27. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 27	62

Vô Trảo Dã Thú - Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú

Giới thiệu

Edit: Tiểu Bảo Thẻ loại : Xuyên việt, thú nhân thể giới, cường cường, chủng điền vănNhân vật chính: Mạc Tuy, Khế G

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-trao-da-thu-khong-mong-vuot-cung-la-da-thu>

1. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 1

Mạc Tuy nghe được tiếng nước bên tai, tảng đá buộc trên người làm hắn không ngừng chìm xuống, nước không ngừng chảy vào phổi khiến ý thức càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng tất cả rơi vào yên lặng.

Ánh mặt trời chói mắt hắt vào người, Mạc Tuy vốn cho rằng không còn cơ hội tỉnh lại nữa có chút mờ mịt mở mắt ra, dưới thân mềm mại không giống trên mặt đất, vô thức sờ sờ, lại mò được một tay đầy cỏ. Mạc Tuy cơ hồ là phản xạ có điều kiện muốn nhảy dựng lên, thế nhưng nhảy đến phân nửa liền mềm nhũn ngã trở lại, toàn thân đều có cảm giác đau nhức, Mạc Tuy nằm trên mặt đất nghỉ ngơi hồi lâu, mới lại thử ngồi lên.

Đây không phải thân thể hắn. Tay chân vừa mềm vừa nhỏ thoát nhìn giống con nít, trên người chỉ bọc một tầng lỏng lẻo giống như da lông, cảm giác toàn thân đau nhức giống như là vừa sốt cao, có thể chính chủ đã chết trong trận sốt cao này.

Đang lúc Mạc Tuy xoắn xuýt thân thể mình mới có phải chăng là một đứa bé bị vứt bỏ, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một cậu bé đầu tóc bù xù bên hông chỉ quấn một mảnh da thú một đường gào thét chạy tới chỗ hắn. Biểu tình vốn khấn trương của cậu ta khi nhìn thấy Mạc Tuy còn đang khua tay nhỏ liên biến thành nhẹ nhõm, nhắc Mạc Tuy từ dưới đất lên xoay xoay, căn nhắc hai câu Mạc Tuy nghe không hiểu, xách Mạc Tuy kẹp dưới cánh tay liền nhanh chóng chạy đi.

Lấy thân phận trẻ con sinh hoạt vài ngày, Mạc Tuy không sai biệt lắm xác định hẳn đúng là xuyên qua rồi, tựa hồ về tới thời đại hoang dã, gia đình hiện tại có ba bốn đứa con, Mạc Tuy nhỏ nhất, thế nhưng không biết vì sao không được chăm sóc tốt, người phụ nữ chỉ quấn da lông của ngực và bộ vị quan trọng một ngày ba bữa dứt cho hắn thịt nát băm nhuyễn, sau đó thả hắn lên giường được xếp từ mấy tấm da thú, để mặc Mạc Tuy tự hoạt động.

Thẳng đến hai năm sau, Mạc Tuy đã học được ngôn ngữ nơi đây mới biết được tại sao mình bị nuôi cẩu thả như vậy. Đây là một thế giới thú nhân, các bộ tộc tàn sát cự ly cách nhau cũng không gần, đồng thời đều lấy sinh tồn làm tiền đề, cũng sẽ không nảy sinh xung đột quá lớn, mà bộ tộc thú nhân tin tưởng thần sẽ ban ân cho họ, thú nhân được ban cho hình thú có năng lực đi săn chiếm nhân số nhiều nhất, giống cái được ban cho năng lực gây giống có bề ngoài giống phụ nữ, nhân số đại khái chiếm 1/3 bộ tộc, địa vị đặc thù nhất, còn có thêm y Lạp vừa có năng lực sinh dục đồng thời khí lực lại không khác biệt lắm với thú nhân ở hình người, thế nhưng nhân số lại rất ít, chỉ có một phần trăm, mà nhân số cực ít giống vậy, là á chủng không có hình thú lại không thể sinh con — giống Mạc Tuy.

Để sinh tồn, bộ tộc thú nhân khác xa so với Mạc Tuy tưởng tượng, y Lạp trong tộc là quý báu nhất, mà á chủng cơ hồ là không hề có địa vị, đi săn không sánh bằng thú nhân, lại không thể gây dựng hậu đại, giống như bị thần vứt bỏ, hầu như sau khi thành niên sẽ thoát ly gia đình, một mình gian nan sống qua ngày, có thể không qua mấy mùa đông, sẽ chết vì đói.

Ngoại trừ con mồi lớn cùng nhau bắt được, con mồi thú nhân tự bắt được đều thuộc về chính mình, bộ tộc không tồn tại trồng trọt và chăn nuôi, trái cây và rau dưa tự hái cũng thuộc về mình, bất quá món chính trong tộc vẫn là thịt, dẫn đến bạn đời mà giống cái và y Lạp mong muốn đều là dũng sĩ thú nhân cường tráng, bầu bạn thú nhân mong muốn thì xinh đẹp và có thể làm là được rồi, mà á chủng đồng thời không đủ cả hai điều kiện kén vợ kén chồng đều không đủ.

Lúc Mạc Tuy hai tuổi có một cái tên được đặt phi thường tùy tiện là Đề Á, ngoại trừ cung cấp cái ăn, cha mẹ cơ bản sẽ không quản hắn. Lúc Mạc Tuy còn chưa có xuyên, cha mẹ làm ăn thất bại trốn nợ chung quanh mà vứt hắn xuống nhà ông nội ở quê, thân thể ông cụ không tốt năm thứ hai liền đi, Mạc Tuy đã được toàn bộ người trong thôn cùng nhau nuôi lớn, ở nhà ai thì giúp nhà đó làm việc vặt, lên núi hái rau dại chuẩn bị món ăn thôn quê. Hiện tại xuyên qua tới thế giới này, chính mình lên núi tự kiếm ăn độ khó cũng không lớn.

Đứa nhỏ trong tộc bốn năm tuổi thoát nhìn đã giống như trẻ con bảy tám tuổi ở thế giới trước, ngoại trừ giống cái hơi yếu một chút, thân thể những đứa nhỏ khác phi thường tốt, đi lang thang chung quanh cũng không ai quản, chỉ cần buổi tối về nhà là được. Mạc Tuy căn cứ thức ăn nhà mình phán đoán phương pháp nấu nướng thế giới này chỉ có luộc hoặc nướng, đồ gia vị chỉ có muối hồ thô sơ và một loại trái cây ngọt

ngậy chế thành đường, đối với dược liệu cũng chỉ có được gừng và một loại thảo dược khác để phòng trúng gió. Bộ tộc Mạc Tuy ở xem như là bộ tộc trung đẳng, có hơn một trăm người, thân là á chủng duy nhất trong tộc, thái độ toàn tộc đối với Mạc Tuy đều là coi thường, cho dù Mạc Tuy đi theo sau móng thú nhân nhìn lên các thú nhân săn thú, các thú nhân cũng xem như không thấy hắn.

Mạc Tuy bị xem như vô năng rất buồn bực, thế nhưng đối với thái độ bộ tộc đối đãi á chủng, Mạc Tuy cũng không muốn giải thích thêm cái gì, trước khi đến thế giới này, nghề nghiệp mới đầu của Mạc Tuy là đánh hắc quyền*, sau đó trở thành sủng vật đánh đấm của một vị phú nhị đại nào đó, mấy thiếu gia này thích nhất chính là xem một đám người tiến vào một căn phòng chém giết nhau, qua camera nhìn đáng vẻ chặt vật của bọn họ, sủng vật nhà ai thắng thì càng có mặt mũi, chủ nhân trước kia vì muốn thắng cũng bỏ vốn lớn cho Mạc Tuy, có thể tự nuôi sống mình, Mạc Tuy không tính toán sống trong bộ tộc này.

(*mấy tổ chức đánh nhau cá cược chợ đen, bất hợp pháp)

Tác giả có lời muốn nói: Truyện mới. Không thích thụ mang theo một đầu kỹ năng đi cứu vớt bộ lạc không hề áp lực tâm lý đã bị áp đảo, cho nên sinh ra một câu truyện chủ công thú nhân tôi thích.

2. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 2

Trong bộ tộc bất luận là thể chất gì, mười bốn tuổi coi như trưởng thành, Mạc Tuy một mình lặng yên không một tiếng động lớn tới năm mười ba, thừa dịp mùa đông vừa qua, lúc người trong tộc đều đi thường bận rộn, mang theo bao nhỏ sớm chuẩn bị, khoải trá chuẩn mất.

Loại cảm giác bị coi thường thậm chí bị giống cái khinh bỉ Mạc Tuy đã hoàn toàn chịu đủ rồi, hắn là một nam nhân, cũng không cần phụ thuộc vào ai, cho dù thể chất thiếu hụt, cũng vẫn có thể dựa vào chính mình mà sống thật tốt. Trước khi tiến vào rừng, Mạc Tuy liếc mắt nhìn bộ tộc cách đó không xa lần cuối, mấy năm qua thân thể rèn luyện tốt phát triển rất không tệ, tuy rằng chỉ có mười hai tuổi, thoát nhìn đã lớn cỡ mười lăm mười sáu, sống lưng thẳng tắp, thân thể còn có chút ngầy ngồ cũng có một tầng cơ bắp thật mỏng, hắn vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng vô cùng không tiếng động nói: “Ta muốn đi tìm cuộc sống mới, chỉ mong không gặp lại.” Vĩnh biệt cái thân phận á chủng này đi.

Trong bao nhỏ của Mạc Tuy chứa muối và đường đã xử lý lần hai, gừng gói kĩ, đồ gia vị tương tự như ớt khô, một ít thảo dược các thú nhân thường dùng, mấy thanh dao bằng xương bằng đá Mạc Tuy tự mài, và một cái bình gốm rắn chắc. Cắm trại dã ngoại không phải là Mạc Tuy chưa từng làm, thân là á chủng, lúc mẹ thân thể này dạy chị hắn các loại kỹ năng sinh hoạt cũng chỉ điểm cho Mạc Tuy một chút, loại cây cỏ nào có tác dụng vệ sinh, loại nào có thể làm mềm da lông, loại nào có thể đuổi sâu bọ rắn rết, Mạc Tuy cơ bản đều nhận biết được.

Rừng rậm rất lớn, Mạc Tuy theo một con sông xuyên qua rừng rậm đi lên, bởi vì thú nhân trong tộc không ăn cá, ngoại trừ bị thiên địch làm giảm số lượng, cá trong sông vẫn rất nhiều. Gen thú nhân cường đại không thể nghi ngờ, cho dù là thân thủ á chủng bị ghét bỏ, tuy rằng không thể sinh con cũng không thể biến thành hình thú, nhưng cơ năng thân thể vẫn rất khả quan, Mạc Tuy đi từ sáng tới trưa không hề dừng lại, đói bụng liền trực tiếp ăn chút trái cây, mãi cho đến trời sắp tối đen, mới tìm một bờ sông coi như bằng phẳng mà dừng lại nhóm lửa, bắt hai con cá trong nước sông đầu xuân còn rất lạnh, xử lý sạch sẽ xong một con nướng, một con nấu canh uống.

Cá sống tự nhiên cho thêm chút gừng trừ tanh, mùi vị phi thường ngon, lúc trước Mạc Tuy rèn luyện thân thể trong rừng thường bắt cá ăn thêm, dù thân thể không phải thú nhân ngày ngày ăn thịt cũng không sao, Mạc Tuy vẫn cần bổ sung cái loại dinh dưỡng khác ngoài thịt, khoai lang và khoai tây mọc hoang số lượng đều khá ít không cách nào ăn mỗi ngày, cá ngược lại muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Thuần thực xử lý tốt đem thức ăn còn dư, Mạc Tuy đốt một đống lửa lớn, dập tắt đống ban nãy, tùy tiện phủ một ít lá cây lên

nằm xuống. Để giữ ấm, Mạc Tuy tích góp da lông động vật nhỏ rất lâu may thành một áo choàng lông có thể bọc lấy toàn thân, thêm hơi ấm dưới đất hẳn là có thể chống đỡ tới sáng.

Thân thể á chủng thiếu niên tuy rằng kém thú nhân thú hóa, nhưng vẫn rất có lực, thân thể Mạc Tuy từ nhỏ đến lớn rèn luyện ra được càn linh hoạt xuyên qua rừng rậm. Mỗi ngày mất nửa ngày đi dọc con sông, thuận tiện thu thập những thứ có thể ăn trên đường, khi tìm thấy một sơn động tựa hồ bị dã thú vứt bỏ, Mạc Tuy nhanh chóng xây dựng căn cứ tạm thời, chuẩn bị ở đây một đoạn thời gian.

Cách thời điểm Mạc Tuy rời tộc đã một tháng, khí trời chậm rãi ấm lên, thức ăn phong phú dưới tình huống Mạc Tuy không vội tìm bộ lạc mới, được tích trữ hồi lâu, đến khi Mạc Tuy tìm được sơn động sống khoái hoạt vô cùng. Thân thể á chủng so với thân thể hần lúc trước càng mạnh lại càng thêm linh hoạt, dao xương trong tay, thậm chí Mạc Tuy có thể một mình đấu với con mồi có thể tích gấp ba bốn lần hần. Trong lúc bắt giết thân thủ càng ngày càng linh hoạt khiến Mạc Tuy cảm thấy một loại cảm giác không quá giống với cuộc sống kiếp trước người chết ta sống trong biệt thự, vẫn đang từng chút một thức tỉnh.

Trong bộ tộc Mạc Tuy không dám biểu hiện quá mức đặc biệt, phát hiện rất nhiều gia vị đều chưa được dùng tới, hiện tại có hang ổ của chính mình, Mạc Tuy không cần mỗi ngày ăn thịt nướng và thịt luộc, muốn chưng thịt thì chưng thịt, muốn chiên thì chiên, trở gò so với trước nhanh hơn nhiều.

Ở bờ sông Mạc Tuy phát hiện có một loại cỏ cứng rắn dị thường, hái về phơi khô liền đan mấy cái giỏ cái không gì đó, lớn một chút để lại trong sơn động đựng đồ, nhỏ thì buộc bên hông. Sau khi cuộc sống càng thêm dễ chịu, một trong những cái sọt nhỏ bên hông Mạc Tuy bình thường đều chứa mấy loại đồ ăn vật như thịt khô hay cá chiên nhỏ.

Dòng máu ấm áp bắn đầy mặt, Mạc Tuy đâm dao xương vào trong cổ con mồi dưới thân, xác định dã thú giống lợn rừng nhưng lớn hơn lợn rừng một vòng này đã không có khả năng bò lên, mới rút dao xương ra, tùy ý lau máu, sau đó thuần thực khiêng nó lên vai, nhẹ nhàng đi về hướng sông. Tiện tay đốt đồng lửa thử nướng chút thịt, Mạc Tuy bị thương phát hiện sinh vật giống lợn rừng này thịt cũng không có dễ nhai như lợn rừng, chỉ đành xả hai cái đùi và nội tạng bỏ vào gùi, sau đó nhảy vào sông tắm rửa.

Tẩy đi mùi máu toàn thân, Mạc Tuy đeo gùi chuẩn bị quay về làm bữa trưa, trên đường thuận tiện hai rau dại và nấm hương, tâm tình coi như sung sướng khi sắp đến gần sơn động nhỏ của mình, Mạc Tuy nghĩ thấy được cách đó không xa truyền tới mùi máu.

Không thể nào là mãnh thú gì đó đánh nhau gần nhà hần chứ. Mạc Tuy do dự trong chốc lát vẫn là đi về hướng truyền đến mùi máu, da lông trên người giật nhiều lần đã không thể mặc, nếu có cái mới để đổi cũng không tệ.

Mạc Tuy thật không ngờ mình mới ra đi chưa tới sáu tháng là có thể gặp được thú nhân. Trên mặt đất khắp nơi đều vậy máu, một dã thú hình hổ bị xé rách bụng, nội tạng chảy ra đầy đất, một bộ sắp tắt thở tới nơi, da lông tuy rằng nhuộm máu, nhưng Mạc Tuy vẫn hài lòng. Mà một bên khác là một thú nhân toàn thân đầy máu nằm trên đất, mặt tuy bị vậy máu nhìn không rõ ngũ quan, ánh mắt nhìn về phía hần vẫn rất cảnh giác như cũ, mang theo sát khí mãnh liệt, khiến Mạc Tuy nhú mào.

Cái này hiển nhiên là cục diện lưỡng bại câu thương, giữa ngực bụng thú nhân cũng có một vết thương thật dài, Mạc Tuy cảm thấy sâu thêm chút nữa phỏng chừng cũng là ruột kéo đầy đất. Mạc Tuy từ trong sọt nhỏ bên hông móc ra một con cá nhỏ chiên giòn bỏ vào miệng, tỉ mỉ quan sát mặt thú nhân vẫn cường ngạnh chống đỡ cảnh giác nhìn hần, sau khi xác định không phải người bộ tộc mình, ngồi xổm xuống cạnh người kia, dùng ngôn ngữ bộ tộc hần nói: “Ta sẽ không giết ngươi, yên tâm, bắt quá, ngươi muốn sống không?”

Con người của thú nhân nằm trên mặt đất còn đang không ngừng chảy máu kịch liệt co rút lại, giọng nói khàn khàn: “Cứu ta.” Tuy rằng Mạc Tuy nghe hiểu được, lại cảm thấy ngôn ngữ của mình và thú nhân này tựa hồ không quá giống nhau. Từ cái sọt bên hông lấy ra thảo dược không quá mới mẻ vò nát đắp lên vết thương giữa ngực bụng thú nhân, loại thảo dược này tuy dùng rất đau nhưng hiệu quả cầm máu lại rất tốt. Muốn đem thú nhân này về hang động mình, nhưng vết thương giữa ngực bụng thật là một vị trí không tốt, Mạc Tuy suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là hai tay luồn xuống lưng và chân thú nhân, bế theo kiểu công chúa, trong lòng còn cảm khái thân thể á chủng thật tốt, có bị thú nhân khinh thường, nhưng so với cái thân thể trước kia, ôm một nam nhân ít nhất bảy tám kí thế này tuyệt đối không thể nhẹ nhàng vậy được.

Thú nhân trẻ tuổi cương một chút liền thả lỏng, có thể xác nhận mình an toàn, thân thể mất máu quá nhiều cuối cùng vẫn kiên trì không được lập tức mê man.

Giường của Mạc Tuy là cỏ khô trực tiếp trải thật dày trên đất, lại trải thêm một tầng da thú đã xử lý sơ vằn luôn tích góp được. Bộ tộc Mạc Tuy còn chưa xuất hiện bố, để lau vết máu trên người thú nhân, Mạc Tuy đành dùng da lông thấm nước chậm rãi lau, đợi tỉ mỉ lau xong vết máu, Mạc Tuy mới phát hiện thú nhân này thoát nhìn còn trẻ tuổi, nhưng ngũ quan đã nảy nở rồi, nhìn rất tuần lãng, trên người tuy rằng mang theo rất nhiều vết thương nhỏ, đường cong cơ thể lại vô cùng mê người.

Lúc thú nhân tỉnh lại, Mạc Tuy đang nấu canh trước cửa hang, trong nồi gồm bỏ thịt đùi đã xắt ra và củ cải trắng đại, trên giá nướng bằng gỗ đang nướng thịt và nội tạng của con dã thú thú nhân đã giết chết, thú nhân khẽ động, cỏ khô dưới thân liền phát ra tiếng rắc rắc, Mạc Tuy nghe được tiếng quay đầu lại, đối diện ánh mắt thú nhân.

Cư nhiên là mắt màu đỏ a. Trong lòng Mạc Tuy yên lặng cảm khái một câu, đi tới bên cạnh thú nhân, từ trên cao nhìn xuống. Thú nhân cùng Mạc Tuy không nói gì nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc thú nhân hơi dời tầm mắt, cổ họng khàn khàn nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn người cứu ta.”

Ngôn ngữ không cùng bộ tộc có chút khác nhau về khẩu âm, nhưng là vẫn nghe hiểu được, Mạc Tuy nhàn nhật nói: “Thuận tay mà thôi, con mồi của người ta kéo về cho người rồi, bắt quá để báo đáp ta cứu người, da lông con mồi đó ta lấy.”

Thú nhân hơi kinh ngạc mở to hai mắt, tựa hồ không ngờ tới Mạc Tuy sẽ làm ra loại phản ứng này, thật lâu mới lên tiếng: “Da thú... người lấy đi, ta chỉ muốn rằng thú. Ta là Khế Gia, người là thú nhân lưu lạc sao?”

“Tạm thời coi như lưu lạc đi.” Mạc Tuy gật đầu, nghĩ tới mình lập tức sẽ có da thú mới làm quần áo khỏe môi hơi hơi nhướn lên, “Ta là Mạc, là thú nhân.”

3. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 3

Sự khôi phục của thú nhân mạnh mẽ dị thường, sau Mạc Tuy cho Khế Gia ăn thịt hai ngày, vết thương dài chừng bốn mươi phân trên người Khế Gia đã tự động khép lại, thuận lợi kết vảy, tuy rằng vẫn không thể đi săn, nhưng đi lại chung quanh đã không thành vấn đề. Căn cứ theo lời Khế Gia, bộ tộc của cậu cách chỗ ở hiện tại của Mạc Tuy không xa, cậu ra ngoài cũng không phải đi săn, chỉ là đi săn Giác thú (thú có sừng) lấy răng để hoàn thành lễ thành niên. Khế Gia một thân cơ bắp còn cao hơn Mạc Tuy nửa cái đầu hoàn toàn nhìn không ra vừa mới thành niên, nguyên bản chỉ cần giết giác thú con là được rồi, Khế Gia lại lựa chọn giác thú trưởng thành, không khỏi khiến Mạc Tuy cảm khái lòng háo thắng của thiếu niên.

Thú nhân mười bốn tuổi đã xem như thành niên rồi, có thể thật sự được thần quan tâm, thú nhân mười bốn tuổi thành niên, phải đến sáu mươi tuổi mới từ từ tiến vào tuổi trung niên, chỉ là thú nhân có thể sống an ổn tới trung niên thật sự quá ít.

Trên người Khế Gia còn mang thương tích không thể đi săn, mỗi ngày chỉ có thể đeo gùi theo sau Mạc Tuy hái rau nhặt nấm, thuận tiện thưởng thức tư thế oai hùng Mạc Tuy đi săn. Sức ăn của thú nhân gấp hai ba lần á chủng, Mạc Tuy cảm thấy nếu đã nhặt người ta về thì không thể để người ta chết đói, chọn con mồi cũng là thể hình lớn chất lượng thịt không tệ, Khế Gia nhìn Mạc Tuy linh hoạt né tránh công kích Dê sừng, ghim dao xương vào cổ dê sừng, rất nhiều lời muốn hỏi lại mắc trong miệng, chỉ có thể mặt đầy xoắn xuýt nhìn Mạc Tuy khiêng con mồi tới bờ sông tẩy rửa.

(tên mấy con thú thật sự rất..... để Hán Việt thì kì, thuần Việt cũng kì ==)

“Đứng đó làm gì, lại đây.” Mạc Tuy thuần thục lột da lấy máu tách thịt dê sừng, thuận tiện rửa sạch vết máu trên người, quay đầu nhướn nhướn mày với Khế Gia còn đang đứng tại chỗ.

Khế Gia cúi đầu đáp một tiếng, đi tới bờ sông bỏ con mồi Mạc Tuy đã xử lý tốt vào trong gùi, vẫn là không nhin được nói: “Thịt dê sừng có mùi rất kỳ quái, người thích ăn thứ mùi đó?”

Thịt dê sừng không khác lắm với thịt dê, đều có một cổ mùi hôi, bất kể là thú nhân hay giống cái đều không quá thích thứ mùi này. Mạc Tuy bỏ thịt vào gùi, đưa tay sờ đầu Khế Gia: “Ăn rồi sẽ biết, thật lo người lành vết thương lại luyện tiều quay về đây.”

Có Khế Gia ở đây, Mạc Tuy trực tiếp sai Khế Gia bán thú hóa ra móng vuốt tước mấy phiến đá và một nồi đá, sau khi bỏ thịt dê sừng vào trong nồi gốm cho thêm gừng khử hết bọt máu, Mạc Tuy vớt thịt ra bỏ vào nước sôi trong nồi đá tiếp tục nấu, tùy tiện xé ớt và hành trước khi thu nhặt được bỏ vào, chậm rãi nấu, sau đó đem thịt chuẩn bị rán trên phiến đá ướp vị đặt sang bên cạnh.

“Mạc.” Khế Gia ngồi một bên không biết làm gì mới tốt nhìn thân ảnh Mạc Tuy bận tới bận lui, rốt cuộc vẫn nhin không được mở miệng kêu hân một tiếng.

Mạc Tuy đang rửa rau dại hôm nay hái về, nghe thấy Khế Gia gọi, không quay đầu đáp lại một tiếng: “Ừ?”

“Người...” Khế Gia do dự hồi lâu rốt cuộc vẫn không nhin được, “Sao người phải rời bộ tộc lúc trước? Rõ ràng...” Rõ ràng người mạnh như vậy.

“Bởi vì sống không vui vẻ a.” Ấ chẳng bị cho là vô năng, bị mọi người thương hại và không để ý tới, khiến Mạc Tuy phi thường khó chịu, quay đầu thấy biểu tình xoắn xuýt của Khế Gia, không khỏi trêu chọc cậu một chút, “Người bộ tộc đều không thích ta, bọn họ cảm thấy ta đi săn không cần hình thức rất kỳ quái, dùng mấy thứ không thể ăn no bụng làm thức ăn rất kì quái.”

“Vậy người muốn tới bộ tộc ta sống không?” Khế Gia tựa hồ đã nảy ra cái ý niệm này rất lâu rồi, ánh mắt chăm chú lại mong đợi phát ra ánh sáng, “Bộ tộc ta là thú nhân lưu lạc tạo thành, sẽ không cho người quá nhiều ràng buộc, hơn nữa mọi người thích thú nhân cường đại, chỉ cần có thể đi săn là có thể được mọi người tôn kính, giống cái trong bộ tộc cũng không ít, Mạc nếu có giống cái người thích, có thể kết thành bạn đời, cứ sống trong bộ tộc thôi.”

Cuộc sống Khế Gia thiết tưởng cho hân quả đúng là một trạng thái sinh hoạt thú nhân lưu lạc đều hướng tới, nhưng Mạc Tuy rất không khéo chính là thuần gay, hân không thích giống cái, ngược lại càng thích thú nhân, bất quá trải qua mùa đông một mình xác thật không phải chuyện tốt. “Chờ vết thương của người lành, ta với người đến bộ tộc người.” Mạc Tuy vươn tay xoa xoa đầu Khế Gia ngẩng lên nhìn hân, tuy rằng đã rất cao to, nhưng vẫn là tâm tính thiếu niên a, tuy rằng nghĩ vậy, vẫn không khỏi lộ ra nụ cười nhạt nhẽo.

Từ Khế Gia Mạc Tuy mới biết được, bộ tộc thú nhân có hai loại, một loại là toàn bộ bộ tộc đều là một chủng tộc thú nhân sinh sôi, giống bộ tộc trước của Mạc Tuy, hình thức của thú nhân đều là sinh vật giống báo, mà một loại khác chính là giống bộ tộc Khế Gia, ban đầu do thú nhân cùng giống cái lưu lạc hợp thành, sinh ra thú nhân hậu đại cũng không giống nhau, tính bao dung cũng lớn hơn.

Canh thịt dê đã tản ra hương vị mê người, Mạc Tuy cảm thìa và chén tước từ gỗ, múc cho Khế Gia một chén, ném một khối thịt mỡ lên phiến đá chiên dầu, chiên mấy khối thịt, ném phần lớn thịt vào chén Khế Gia, dầu còn dư lại để xào rau dại. Thịt dê sừng hân mùi vị rất mê người, Mạc Tuy ném một miếng, mặc dù không có đầy đủ gia vị, thể nhưng vị thịt thuần khiết thật sự làm người ta thấy thỏa mãn.

Khế Gia làm thú nhân thuần chủng, nhiệt tình đối với thịt vượt xa rau dại, lang thôn hổ yết ăn thịt chiên và thịt hầm, cho dù sức ăn thú nhân lớn hơn á chẳng, vẫn ăn đủ no.

Sờ sờ cái bụng đã nhô ra ngoài của mình, Khế Gia tuy rằng no quá có hơi khó chịu nhưng cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, nhìn Mạc Tuy còn đang không nhanh không chậm ăn tiếp, không khỏi hân mộ: “Bộ tộc ban đầu của Mạc nhất định rất sung túc, có thể ăn được đồ ngon như vậy.”

“Không phải, bọn họ cũng không thích ăn thể này, chỉ có ta thích lấy mấy thứ này nấu chung.” Mạc Tuy ăn thịt thuần vị muối mười ba năm, tuy không thể nói là khó ăn, nhưng quả thật đã chán ngấy, hân không quá rành phương pháp nấu ăn tinh tế, nhưng tùy tiện nấu thì không thành vấn đề.

Nếu đã quyết định theo Khế Gia quay về bộ tộc, Mạc Tuy lúc nhàn rỗi liền bắt đầu thu dọn một ít gia vị hoặc thảo dược phơi nắng mang đi. Thân thể thú nhân thật sự là tốt nghịch thiên, thân thể Khế Gia qua mười ngày đã tốt lên không ít, vậy bắt đầu tróc ra, bỏ một vài thứ rất thường thấy trong sơn động, dùng

đá vụn và cỏ dại chặn cửa động, Mạc Tuy đeo gùi sau lưng, nói với Khế Gia: “Người dẫn đường, chúng ta đi thôi.”

Khế Gia lộ ra một nụ cười rất rực rỡ gật gật đầu, trực tiếp hóa thành hình thú. Lần đầu tiên Mạc Tuy thấy hình thú của Khế Gia, hình thể giống sư tử lại giống hổ, còn lớn hơn sư tử một vòng, chỉ có điều da lông là màu đen, một thân cơ bắp rắn chắc tràn đầy sức bật, thoát nhìn uy vũ lại khí phách, mắt thú lóe ra ánh sáng lạnh vô cùng nguy hiểm. Khế Gia đứng hồi lâu, thấy Mạc Tuy chỉ sờ sờ mình, phản ứng gì cũng không có, mặt đầy lông lộ ra biểu tình nghi ngờ: “Mạc, người không biến thành hình thú sao?”

Lúc này Mạc Tuy mới phản ứng được, biểu tình cứng ngắc trong chốc lát, sau đó mới rất tùy ý cười cười: “Hình thú của ta rất xấu xí, bình thường căn bản không đổi thành hình thú, người đi trước dẫn đường đi, ta theo kịp người.”

Khế Gia rất khiếp sợ nhìn Mạc Tuy, thú nhân thông thường đều dùng hình thú để biểu diễn sức mạnh của mình, thú nhân không sử dụng hình thú trong bộ tộc quả thật rất xấu hổ. Mạc Tuy thoát nhìn còn nhỏ hơn cậu, khẳng định còn chưa thành niên, nhỏ như vậy lại lưu lạc bên ngoài, cuộc sống trong bộ lạc nhất định không tốt. Khế Gia đã nào bỏ ra cuộc sống bi thảm trong bộ lạc của Mạc Tuy bình tĩnh nhìn Mạc Tuy, mặt đầy lông lại gần cọ cọ Mạc Tuy: “Người lên đi, ta mang người đi sẽ nhanh hơn.”

Tốc độ hình thú của thú nhân xác thực nhanh hơn nhiều, Mạc Tuy không từ chối, lưu loát xoay người ngồi trên lưng Khế Gia, vỗ vỗ lưng cậu ý bảo mình đã ngồi tốt. Thú nhân dưới thân cơ thể căng cứng, mau chóng lao đi.

4. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 4

Vì để sớm quay về bộ tộc, buổi tối hai người chỉ tùy tiện săn vài con mồi để ăn, thân thể hình thú của thú nhân dị thường ấm áp, buổi tối Mạc Tuy đốt đồng lửa liền trực tiếp ngủ ở da lông êm ái nhiệt độ ổn định, lộ trình vốn cần bốn ngày, trưa ngày thứ ba đã thấy bộ tộc của Khế Gia.

Khế Gia biến thành hình người liền lôi kéo Mạc Tuy đi vào bộ tộc, tộc nhân nhóm hai nhóm ba trên đường thấy trên cổ Khế Gia đeo răng giác thú, đều lộ ra nụ cười rất cao hứng khen ngợi Khế Gia là dũng sĩ trong tộc. Có chút ngưng ngừng cười cười, Khế Gia vẫn nhận những lời khen này, mang theo Mạc Tuy đến trưởng của tộc trưởng.

Tộc trưởng một thân cơ bắp rắn chắc dị thường, nghe Khế Gia nói hình thú của ông là gấu, khiến Mạc Tuy cảm thấy thật khốc, thấy Khế Gia cao hứng bừng bừng kể cho tộc trưởng nghe những chuyện xảy ra dọc đường, hình dạng tràn ngập sức sống khiến Mạc Tuy không khỏi cong khóe môi.

“Nếu Mạc tới bộ lạc chúng ta, nhất định sẽ cùng mọi người ở chung rất tốt.” Khế Gia mong đợi nhìn tộc trưởng, lại nhìn nhìn Mạc Tuy từ khi tiến vào nhà tộc trưởng đều chưa nói một câu nào.

“Còn chưa thành niên đã có thể sống một mình trong rừng rậm, quả thật có vài phần bản lĩnh.” Tộc trưởng nhìn Mạc Tuy đi theo sau Khế Gia chỉ cao hơn bả vai ông một chút, trong mắt có vài phần tán thưởng, “Đứa nhỏ có thiên phú như vậy, bộ tộc của người có thể mặc người bỏ đi lưu lạc, ta nghĩ không ra nguyên do.”

Không có bộ tộc nào sẽ thiện lương đến mức thú nhân tùy tiện nào cũng tiếp nhận, đối với sự cẩn thận của tộc trưởng, Mạc Tuy vẫn rất thích, đón lời bắt đầu nói bừa lừa người: “Hình thú của ta quá xấu xí, không chỉ là bản thân ta, cha mẹ ta thậm chí tộc nhân đều không thích, ta không thích dùng hình thú đi săn, bọn họ cảm thấy thú nhân hình người thì không cách nào đi săn giống hình thú, thế nhưng ta cảm thấy cho dù chỉ dùng hình người, con mồi ta bắt được cũng sẽ không kém hơn hình thú, không ai tin tưởng ta, bọn họ nghĩ ta là phế vật, vì vậy ta liền chạy đi.”

Bộ tộc thời kì hoang dã vì để sinh tồn, đâm đá lẫn nhau cơ bản không tồn tại, cũng không có thú nhân sẽ dưới tình huống bộ tộc chính mình có thể sống tốt lại chạy đi lưu lạc, trong mắt tộc trưởng lộ ra một tia

thương xót, ngữ khí cũng ôn hòa hơn: “Người thành niên chưa?”

“Qua hết mùa đông năm nay ta liền thành niên.” Mạc Tuy nghiêng nghiêng đầu, biểu tình vô tội lại tự tin, “Bất quá cho dù ta chưa thành niên, bản lĩnh đi săn cũng sẽ không kém hơn Khế Gia.”

“Khế Gia là dũng sĩ có tiềm lực nhất trẻ tuổi nhất của chúng ta đấy.” Tộc trưởng cười ha hả, bàn tay rộng lớn xoa xoa đầu Mạc Tuy, nhìn về phía Khế Gia, “Nếu Mạc là do người mang về, như vậy Khế Gia, ta liền giao Mạc cho dũng sĩ thành niên trẻ tuổi nhất bộ tộc là người nhé.”

Ánh mắt sáng ngời của Khế Gia cười híp cả lại, hiển nhiên cách nói dũng sĩ thành niên vượt lông cậu rất tốt, đang muốn lôi kéo Mạc Tuy ra ngoài làm quen một chút, lại phát hiện Mạc Tuy nhéo nhéo tay cậu, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Mạc Tuy.

Mạc Tuy cười cười với cậu, quay đầu nhìn về phía tộc trưởng: “Bộ tộc của ngài có thể thu lưu ta, ta rất cảm kích.” Nói một ít lời lễ phép thông dụng của bộ tộc thú nhân.

Theo tình huống bình thường thú nhân vị thành niên sẽ ở cùng cha mẹ, Mạc Tuy cho rằng Khế Gia sẽ dẫn hắn tới nơi ở cha mẹ cậu, nhưng sau khi nhìn thấy phòng ở rõ ràng theo phong cách đơn độc, không khỏi hỏi: “Người không ở chung với cha mẹ sao?”

Cửa da thú đã tích đầy bụi, Khế Gia tiện tay kéo xuống ném qua một bên, rất tự nhiên nói: “Ta không có cha mẹ, một lần cha đi săn liền không trở về nữa, mẹ hình như sau khi sinh ta liền bệnh cũng mất rồi.” Khế Gia đi vào nhà, vừa kéo da thú trên cửa sổ đã tích đầy bụi xuống, vừa không chút để ý nói, “Thú nhân vị thành niên không có cha mẹ được tộc trưởng nuôi lớn, ta đã sống một mình rất lâu rồi.”

Thú nhân trong bộ tộc, tình huống giống Khế Gia cũng không ít, bất quá cho dù vậy, Mạc Tuy vẫn cảm thấy một mình trưởng thành còn có thể chính chắn như vậy, Khế Gia vừa kiên cường lại đặc biệt đáng yêu.

“Về sau chúng ta liền chăm sóc lẫn nhau thật tốt nhé.” Đặt gối xuống đất, Mạc Tuy vừa giúp Khế Gia tháo da thú bẩn, vừa nói.

Tuy rằng tộc trưởng giao Mạc Tuy cho Khế Gia, nhưng hai người cùng ở nhà Khế Gia lại có vẻ chật, cũng may gần chỗ ở của Khế Gia không có nhiều người, xây một căn nhà mới bên cạnh cũng rất tiện. Nếu đã chuẩn bị sinh sống lâu dài, Mạc Tuy nghĩ phải xây nhà thoải mái một chút. Nhà trong bộ tộc thú nhân chủ yếu chỉ dùng tảng đá và bùn dính xây thành, chỗ cửa và cửa sổ khoét thành lỗ, dùng ván gỗ hoặc da thú che lại, bên ngoài tùy tiện cắm một vòng hàng rào vây thành sân liền coi như xong việc.

Nhà Khế Gia là tộc nhân giúp cậu xây lúc cậu còn nhỏ, hiện tại cũng cảm thấy hai người vào ở tựa hồ có chút bó tay bó chân, Mạc Tuy nói muốn xây nhà mới, Khế Gia rất cao hứng tán thành, thế nhưng lại lộ ra biểu tình khổ sở: “Hiện tại ta đã thành niên rồi, trở lại bộ tộc phải cùng mọi người đi săn, Mạc ở một mình sẽ rất khổ cực đó.”

Bộ dạng uể oải tựa hồ ngay cả lỗ tai đều sụp xuống của Khế Gia thật sự đáng yêu, khiến Mạc Tuy nhin không được đưa tay xoa xoa đầu cậu: “Người có phải quên lúc người bị thương là ai chiều cố người rồi không?”

Đồ trong nhà Khế Gia không nhiều lắm, dọn dẹp cũng nhanh, sau khi tháo toàn bộ da thú xuống đem đi giặt, Mạc Tuy thuận tiện mò trong sông hai con cá và một sọt nhỏ tôm sông, lúc quay về Khế Gia đã đốt lửa xong, đang cầm tảng đá gọt thành đá phiến, bên cạnh đặt chén và muỗng gỗ mới làm xong. Ăn quen đồ Mạc Tuy làm rồi, Khế Gia cũng không động thủ nấu nướng nữa, vốn thú nhân không thích loại con mồi mang theo mùi đất như cá, nhưng sau khi ăn cá Mạc Tuy nướng, địa vị của cá trong thực đơn của Khế Gia cấp tốc thăng lên.

Động vật thời kỳ hoang dã đều rất lớn, cá Mạc Tuy mang về một con cũng cỡ năm sáu cân, một con nấu canh một con nướng, Mạc Tuy dùng đá phiến chiên thịt. Tuy đá phiến chiên chậm nhưng nhiệt độ khá phải nói, Mạc Tuy chiên thịt Khế Gia ngồi xổm bên cạnh cầm chén chờ ăn, sức ăn của Mạc Tuy không bằng cậu, mỗi lần thịt mới chiên xong ném vào chén, Khế Gia không sợ nóng trực tiếp xé làm hai phần, phần lớn trực tiếp ném vào miệng lớn nuốt xuống, phần nhỏ hơn xé thành miếng, trực tiếp nuốt tới bên miệng Mạc Tuy.

Hương vị thịt nướng đầy miệng khiến Khế Gia cảm thấy thỏa mãn không gì sánh được, hạnh phúc híp mắt lại: “Về sau mỗi ngày Mạc nấu cơm cho ta đi, đi săn giao cho ta.”

Mạc Tuy ném miếng thịt cuối cùng vào trong chén Khế Gia, cười như không cười nhìn cậu: “Ta lại không phải giống cái, bàn về năng lực đi sẵn, ta cho rằng mấy ngày nay ngươi chỉ có thể hái nấm nên hiểu rõ ta cũng là một thú nhân đủ tư cách, xem ra vẫn cần đánh một trận cho ngươi tự trải nghiệm sâu sắc?”

Vốn trong rừng rậm ẩn nấp nguy hiểm khắp nơi, hai người không nghĩ tới vấn đề so tài, hiện tại đã về tới bộ tộc, nghe được Mạc Tuy nói vậy, ánh mắt Khế Gia lập tức sáng lên: “Chờ chúng ta ăn trưa xong thì đánh một trận đi! Ta không dùng hình thức đánh với ngươi.”

“Ngươi đừng khóc cầu xin tha thứ là được.” Mạc Tuy cười như không cười nhìn Khế Gia, chỉ là chênh lệch thể trạng và chiều cao giữa hai người thật sự khiến lời này không có sức thuyết phục.

Trước khi còn chưa trưởng thành, thể chất thú nhân đều phi thường cấp tốc, tiêu hao năng lượng cũng nhiều, bởi vậy Mạc Tuy cũng ăn không ít thịt cá, hai người ăn xong, Khế Gia mang đá phiến và chén đĩa đến bờ sông rửa, Mạc Tuy đem da thú giặt xong đi phơi khô.

Thông thường da lông hơi nhỏ nhắn nhụi một chút dùng để làm quần áo, mặc dù chỉ là quần quanh vị trí quan trọng gia công cũng tương đối thô sơ, mà da lông thô ráp hơn dùng để làm đệm, khăn trải giường, rèm cửa sổ. Miếng váy da trên người Khế Gia chỉ có thể che hông và tiểu kê kê kia ra vào rừng một chuyến đã hơi rách, vừa vặn lúc trước Mạc Tuy tích trữ không ít da lông con mồi, trên tay lại không có chuyện gì làm, liền trực tiếp làm cho Khế Gia một cái váy da khác.

Khế Gia rửa xong bộ đồ ăn trở về liền nhận được váy da mới, phấn chấn đến mức chiến ý cuộn trào mãnh liệt, lôi kéo Mạc Tuy muốn đánh một trận. Sân trước nhà Khế Gia đủ lớn, hai người trực tiếp đánh luôn, bình thường Khế Gia đi săn đều dùng hình thức, nắm tay tuy rằng rất có lực, kỹ xảo lại khuyết thiếu quá mức, một hai cái đã bị quật ngã.

Khế Gia bị áp nằm sấp trên đất, Mạc Tuy đặt mông ngồi trên lưng Khế Gia, bắt ngược một tay Khế Gia, khiến cậu oa oa kêu đau: “Mạc... Buông ra, đau sắp gãy rồi...”

Mạc Tuy buông lỏng lực tay một chút, ghé vào trên lưng Khế Gia kề vào tai cậu cười xấu xa: “Còn dám bảo ta ngày ngày rúc trong nhà nấu cơm cho ngươi không?”

“Không dám...” Khế Gia đáng thương hề hề giật giật người, trên mặt dính đầy đất, ánh mắt lại phát sáng, “Mạc mau dạy ta, về sau chúng ta có thể bắt được càng nhiều con mồi, mùa đông cũng sẽ không chịu đói nữa.”

Hai người đều chỉ mặc váy da nhỏ, tay chân quần nhau khá kịch liệt, vừa nãy đánh nhau không cảm thấy, bây giờ bị Khế Gia nhìn như vậy, Mạc Tuy chỉ cảm thấy da dẻ dưới tay mình mềm dẻo và co giãn thật tốt, tràn đầy sức bật, nơi dán chặt mông Khế Gia có chút nóng lên.

Ánh mắt Mạc Tuy đổi đổi lại lập tức khôi phục bình thường, như không có chuyện gì buông Khế Gia ra, sau đó kéo người từ dưới đất lên, giúp cậu phủi bụi trên mặt: “Chờ ngày mai ngươi sẵn thú về sẽ dạy ngươi, chúng ta còn phải che nhà lại đây.”

5. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 5

Thức ăn lúc trước tìm được đã tiêu hao hầu như không còn, Khế Gia phải đến rừng rậm gần đó tìm con mồi nhỏ, Mạc Tuy thì vào chợ trong bộ tộc dạo một chút. Bởi lúc Mạc Tuy được Khế Gia mang vào bộ tộc là lúc giống cái trong bộ tộc đang ra ngoài hái rau quả, thú nhân vị thành niên chính là chiến lực sau này của bộ tộc, rất nhiều giống cái nhận ra Mạc Tuy đều chào hỏi. Mạc Tuy chưa từng được đối đãi nhiệt tình như vậy có chút thích ứng không được, cho nên biểu tình đều có chút cứng nhắc nhìn vật phẩm nhóm giống cái cầm tới trao đổi.

Mạc Tuy đi dạo hồi lâu, trong một quầy hàng tuốt trong góc phát hiện thứ gì đó tương tự như vải bố. Thông thường thú nhân đều phụ trách đi săn, sẽ không tới đổi đồ, Mạc Tuy cũng không phân rõ vị chủ sạp trẻ tuổi trước ngực bằng phẳng này là y lap hay là á chủng

“Xin hỏi cái này dùng để làm gì?” Mạc Tuy nặn ra một nụ cười vừa ngây ngô vừa vô tội hỏi.

Chủ sạp trẻ tuổi tựa hồ vẫn luôn thất thần, mãi đến khi Mạc Tuy nói ra tiếng mới phát hiện trước mặt mình có người đang đứng, có chút ngưng ngừng nắm tóc: “A, người mới tới bộ tộc chúng ta sao, cảm giác thật lạ mặt... Thứ này là tơ một loại sâu trong rừng dệt ra, không quá rắn chắc, thông thường được giống cái lấy làm quần áo, cũng có thú nhân sau khi đại tiện thích dùng cái này lau.”

Khóe mắt Mạc Tuy giật giật: “Nếu như ta dùng da thú trao đổi với người, số da thú này có thể đổi được bao nhiêu?” Nói xong liền tháo cái gùi trên lưng xuống, lấy ra mấy tấm da thú.

“Không cần nhiều như vậy.” Chủ sạp trẻ tuổi vội vàng xua tay, “Mấy thứ này vốn không mấy hữu dụng, cho dù đều đưa người hết cũng chỉ cần hai tấm da thú là đủ rồi.”

Lấy ra hai tấm da thú không tệ lắm đưa tới, Mạc Tuy thu hoạch một chồng vải bố lớn nhỏ không đồng đều, cất đồ xong Mạc Tuy mới phát hiện, cái sạp này thật sự quá vắng vẻ: “Người không ngồi cùng mọi người sao, ở chỗ này rất khó có người chú ý tới mà.”

Chủ sạp trẻ tuổi nháy mắt một cái, sau đó cúi đầu có chút khổ sở cười cười: “Ta là á chủng, bọn họ... cũng không quá thích ta.”

Quả nhiên là thế.

“Ta là Mạc, còn người?” Trong mắt thú nhân* trẻ tuổi mặc dù có khổ tâm và không cam lòng, nhưng không có cam chịu, khiến Mạc Tuy rất có hảo cảm.

(trong raw quả thật là thú nhân, tui nghĩ chỗ này là danh từ gọi chung (cho mọi người trong thế giới này), chứ không phải danh từ chỉ giới tính)

“A?” Thú nhân trẻ tuổi nhất thời có chút không phản ứng kịp, trong mắt lại là kinh hãi trong biết làm sao, “Người là muốn cùng ta... làm bạn bè sao? Ta là Tác Nhĩ.

Á chủng bị coi thường từ lâu, loại ngữ khí vừa cẩn thận vừa vui mừng này khiến Mạc Tuy nhớ tới ánh mắt khinh thường và hờ hững ở bộ tộc trước kia, hắn ngồi xổm xuống, nhìn con người màu xám tro sâu thẳm của Tác Nhĩ, nhẹ giọng nói: “Cho dù là á chủng, cũng không phải vô dụng, người muốn thử một lần không, dùng sức mạnh chính mình đạt được tôn nghiêm?”

“Có thể chứ?” Tác Nhĩ lẳng lẳng nhìn Mạc Tuy rõ ràng còn nhỏ hơn y một vòng, nói năng có chút lộn xộn, “Ta chỉ biết thu nhặt chút rau quả thảo dược, cũng không có hình thức, đi săn không thể sánh bằng thú nhân, nhưng kỳ thật sức lực của ta vẫn tính là lớn, chỉ ít lớn hơn giống cái, thế nhưng thứ ta biết giống cái cũng biết a... Phải làm sao... mới tốt đây....”

“Chỉ cần người nguyện ý ta sẽ dạy người làm thế nào.” Mạc Tuy vỗ nhẹ vai Tác Nhĩ, bộ dạng Tác Nhĩ tay chân luống cuống khiến hắn nhớ tới năm đó bản thân mờ mịt lại không cam lòng khi còn nhỏ.

Thú nhân trước mắt rõ ràng còn nhỏ hơn y, lại cho Tác Nhĩ cảm giác muốn tin tưởng hoàn toàn, sau khi tỉnh táo lại nhớ tới vừa rồi chính mình tay chân luống cuống, Tác Nhĩ hơi ngưng ngừng ho nhẹ hai tiếng.

Á chủng sống trong bộ tộc thú nhân xác thực rất gian khổ, thế nhưng Mạc Tuy cảm thấy á chủng có thể rơi vào hoàn cảnh chật vật này, ngoại trừ ánh mắt tộc nhân đối với họ, chính á chủng cũng có một phần trách nhiệm. Biết mình bị coi thường, tuy không cam lòng, lại không muốn thay đổi, phần lớn tự oán tự hận trong một mùa đông nào đó chết đi.

“Ta có thể dạy người kỹ xảo đi săn, phải xem người có nguyện ý hay không.” Mạc Tuy nghiêng đầu lộ ra một nụ cười tràn ngập hơi thở mê hoặc.

“Ta nguyện ý.” Rõ ràng là hình dạng vị thành niên, Tác Nhĩ lại hoàn toàn không sinh hoài nghi được, có thể vì thiếu niên trước mắt là người đầu tiên nói chuyện với y như thế này.

Vật phẩm Tác Nhĩ muốn trao đổi đều đã hết, Mạc Tuy trực tiếp mang người về nhà, chỉ vào mảnh đất trống lớn bên ngoài nói: “Bây giờ ta chuẩn bị xây nhà cho mình, nếu người giúp ta, ta có thể giúp người giải quyết vấn đề thức ăn mỗi ngày.”

“Hóa ra là Khế Gia mang người về a.” Tác Nhĩ ngấm lại chính mình mỗi ngày ra ngoài tìm rau quả chỉ có thể dùng số lượng nhiều hơn giống cái nhặt được để đổi lấy con mồi của các thú nhân, không bằng tới giúp Mạc Tuy, “Người cần ta giúp làm cái gì?”

“Cũng không phải chuyện rất khó, đi cùng ta thu thập đá và bùn để dựng nhà là được rồi.” Mạc Tuy vốn muốn hỏi rõ địa điểm để tự đi, bất quá bây giờ tìm được người trợ giúp, tự nhiên rất tốt, “Nếu người không có việc, có thể cùng chúng ta ăn tối.”

Tác Nhĩ ngẩn người, cuối cùng vẫn lắc đầu, cười rất ôn nhu: “Thức ăn rất quý giá, Mạc mặc dù rất lợi hại, nhưng hai người cũng cần không ít thức ăn mà, lúc ta bắt đầu giúp người, chúng ta cùng ăn là được.”

Quả nhiên người tự mình cố gắng mới đáng yêu nhất, Mạc Tuy thật muốn đưa tay xoa xoa đầu Tác Nhĩ, nhưng lại lo lắng dọa sợ y, sau cùng vẫn thả người đi.

Thời đại hoang dã còn chưa có đèn, lúc bầu trời tối đen cơ bản mọi người đều muốn ngủ. Giường của Khế Gia là một tảng đá lớn áp vào tường, tuy rộng hơn hai mét đủ cho hai người nằm, nhưng Mạc Tuy thật sự không thích giường đá quá cứng rắn. Chỉ (kim chỉ) sử dụng trong bộ tộc là thân một loại thực vật đã qua xử lý, rất cứng, tay nghề của Mạc Tuy vô cùng thâm, nhưng dù sao cũng có thể vá da thú để lót lên phần đá, đem da thú lúc trước Khế Gia tích góp trải hai tầng bên dưới, lại méo mó vá vải bố thành ga giường hai tầng trải lên mặt trên.

Sau khi treo da thú Mạc Tuy đã phơi nắng lại trên cửa sổ, Khế Gia cũng quay về, một thân da lông mang theo hơi nước chưa khô sau khi tắm, thả con mồi còn lớn hơn cả Mạc Tuy xuống đất, trong ánh mắt vừa to vừa tròn đều là thần sắc cầu khen ngợi.

Từ khi gặp được Khế Gia, Mạc Tuy liền cảm thấy lòng mình mềm mại không ít, vỗ vỗ đầu lớn của Khế Gia ý bảo cậu biến về hình người trước, sau đó xoa loạn một đầu tóc ngắn, chờ khi Khế Gia sắp xù lông, mới rất nghiêm túc gật đầu nói: “Khế Gia rất lợi hại đó.”

Thú nhân thành công được vuốt lông có chút ngưng ngừng sờ sờ đầu, Mạc Tuy cảm thấy nếu phía sau Khế Gia có cái đuôi phồng chùng đã đặc ý vẽ lên, nghĩ tới đây, Mạc Tuy đột nhiên nhớ tới thú nhân tựa hồ có thể bán thú hóa, háng hái bưng bưng nhìn về phía Khế Gia: “Khế Gia biến ra cái đuôi cho ta xem đi?”

Thú nhân bán thú hóa bình thường là để cho tiện sử dụng móng vuốt khi ở hình người, Khế Gia tuy rằng không biết Mạc Tuy muốn làm gì, vẫn bán thú hóa ra cái đuôi. Cái đuôi đen xù lông từ dưới vảy da thú chui ra, nhu thuận rũ xuống, Mạc Tuy rất hứng thú sờ sờ, lại nhéo nhéo, chơi đến bất giác nhạc hồ, thẳng đến khi Khế Gia đỏ mặt cứu lấy cái đuôi trong tay Mạc Tuy ra.

“Cảm giác... thật kì quái.” Về một cái thu hồi cái đuôi, trên mặt Khế Gia lộ ra một tầng đỏ ửng thật mỏng, cảm thấy đuôi ngứa ngứa, trong thân thể có cái gì đó rục rịch.

Nhìn Khế Gia ngưng ngưng, rốt cuộc Mạc Tuy vẫn nhịn không được bật cười, sau đó từ bên hông lấy ra dao xương bắt đầu lột da xẻ thịt con mồi trên mặt đất. Mạc Tuy vừa nấu thịt vừa kể chuyện buổi chiều gặp Tác Nhĩ, lực chú ý của Khế Gia đều để trong thức ăn, vừa nghe vừa gật đầu: “Tác Nhĩ tuy rằng không phải rất quen thuộc, nhưng nghe nói cũng rất có năng lực, buổi sáng có thể mang về con mồi đủ cho ba chúng ta ăn, buổi chiều cùng nhau xây phòng là được.”

Hai người cơm nước xong trời cũng tối, ánh lửa lúc sáng lúc tối hắt lên mặt Khế Gia, khiến ngũ quan của Khế Gia lộ ra nhu hòa mờ mờ, bộ lạc thú nhân mặc dù có đèn nhưng không thường dùng, Mạc Tuy cũng không muốn thấp, hai người cứ như vậy ngồi bên đồng lửa đến khi lửa tắt. Thị giác của thú nhân cường đại dị thường, cho dù trong đêm tối phạm vi nhìn thấy vẫn rất rõ ràng, hai người ăn uống no đủ cùng nhau nằm trên giường mới trải xong, ngoại trừ da thú ở cửa được thả xuống, da thú trên cửa sổ đều cuộn lên, Khế Gia nương ánh trăng cẩn thận vuốt vải bố trơn trơn dưới tay, rất thỏa mãn lần lần hai vòng.

“Thật mềm thật thoải mái.” Khế Gia thở dài thỏa mãn, ôm Mạc Tuy vừa nằm xuống cọ cọ, “Mạc nhất định là do thần đưa xuống cho ta.”

Trên người Khế Gia phi thường ấm áp, trong đêm tối mát mẻ Mạc Tuy tùy ý Khế Gia ôm hân, buồn cười nhìn Khế Gia nhắm mắt: “Chờ sau này người có giống cái bầu bạn, không chừng sống càng tốt đó.”

“Ừm... sẽ không, giống cái làm sao thích ta chứ.” Giường mềm mại khiến Khế Gia chạy một ngày đường đi sẵn nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, mơ mơ màng màng nói thầm, “Vẫn là Mạc tốt với ta nhất...”

Chờ Khế Gia ngủ say, Mạc Tuy vươn tay nhéo nhéo mặt cậu, vài ngày đi đường mệt mỏi cho dù Mạc Tuy hành hạ thế nào cũng không lay tỉnh cậu. Thanh âm thật thấp mang theo mỉm cười, nhẹ nhàng giống như tùy thời sẽ bị thổi tan: “Có thể người mới là món quà thần ban cho ta đó.”

6. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 6

Hôm sau trời vừa sáng, Tác Nhĩ đã đứng ở cửa gọi tên Mạc Tuy.

“Ừm... ồn quá.” Khế Gia nửa mê nửa tỉnh ử đầu vào ngực Mạc Tuy, cau mày lẩm bẩm.

“Mau dậy, người phải đi săn với mọi người.” Mạc Tuy sờ sờ cái đầu ử tới ử lui đánh thức người dậy, trong bộ tộc thông thường sáng sớm thú nhân phải cùng nhau đi săn thú, để lúc đi săn có thể tiện chi trông nom lẫn nhau.

Mạc Tuy trực tiếp đẩy tay Khế Gia ra xuống giường, mở rộng cửa chào hỏi Tác Nhĩ trong sân, nhanh nhẹn nhóm lửa đặt nồi gốm lên, lôi trong gùi ra mấy củ khoai tây ném vào, lại đem thịt ngày hôm qua không ăn hết treo trong sân cắt ra bỏ vào nồi.

Hiện tại thức ăn coi như sung túc, thú nhân trong tộc sẽ không xuất phát quá sớm, Mạc Tuy lấy ra ba chén gỗ, múc cho mỗi người một chén canh thịt, chén cho Khế Gia đầy ắp thịt. Khế Gia ăn xong bữa sáng thỏa mãn giãn gân cốt, trực tiếp hóa thành hình thú phóng qua hàng rào chạy như điên.

“Hình thú của Khế Gia thật là cường tráng.” Tác Nhĩ và Mạc Tuy cũng không vội, hai người đều chậm rãi ăn thịt trong chén, Tác Nhĩ nhai thịt, không khỏi hâm mộ nhìn phương hướng Khế Gia rời đi.

Nơi nhặt đá cách chỗ sinh sống không xa, sức lực của á chủng tuy không so được với thú nhân, thế nhưng một lần vác ba năm khối đá cũng không phí sức, bởi vì dậy sớm, còn chưa tới trưa hai người đã chuyển được đủ đá, liền bắt đầu lấy cỏ bện khung lớn rồi dùng bùn dính lại. Phòng ốc trong tộc cơ bản đều dùng đá đắp thành, ở giữa lấy bùn dính lại, Mạc Tuy và Tác Nhĩ thử xây một mặt tường, chờ bùn đất khô đập mấy cái, phát hiện quả thật phi thường kiên cố.

kh khiêng con mồi trở lại đã là buổi chiều, trên khoảng đất trống ban đầu đã xây xong nhà mới rộng hơn gấp ba bốn lần căn nhà ban đầu của Khế Gia, thế nhưng Mạc Tuy và Tác Nhĩ không thấy đâu. Buông con mồi xuống, Khế Gia hóa thành hình thú cổ sức hít mũi một cái, theo mùi hai người tìm qua.

Lúc Khế Gia tìm được người, Mạc Tuy và Tác Nhĩ đang tắm, chuyển đá lại xây nhà, tuy nói không phải mệt chết nhưng cũng ra rất nhiều mồ hôi, sau đó lại mang Tác Nhĩ vào bìa rừng nhỏ nửa sọt khoai tây và một ít nấm, trên người thật sự bẩn không chịu được, dứt khoát trực tiếp ra sông tắm rửa.

Hai cái váy da được chà sạch ném ở bờ sông, trong mắt Mạc Tuy, Tác Nhĩ không phải loại hình bạn đời lý tưởng của mình, hai người ở chung một ngày, cảm thấy tính cách hai bên đều hợp khẩu bị, cùng tắm cũng không có gì không được tự nhiên, tắm tắm còn giúp nhau chà bùn đất ở chỗ không với tới được.

“Nhìn kĩ mới phát hiện Mạc cũng rất rắn chắc đó.” Tác Nhĩ chột chột cái bụng mơ hồ có thể thấy cơ bụng của Mạc Tuy, lại sờ sờ bụng chính mình tuy rằng rắn chắc lại nhìn không ra đường cong cơ thể, rất hâm mộ, “Chờ Mạc thành niên nhất định là dũng sĩ lợi hại trong tộc.”

“Người cũng có thể.” Mạc Tuy cười cười, giúp Tác Nhĩ lau bùn sau lưng. Thường xuyên hái lượm mấy thứ ngoài dã ngoại, tuy Tác Nhĩ hơi gầy, cơ thể nên có đều có, Mạc Tuy đưa tay nhéo nhéo, cảm thấy tổ chất thân thể Tác Nhĩ nếu săn thú sẽ không trắc trở quá lớn.

“Ha ha ha Mạc làm gì đó, nhột quá...”

Lúc Khế Gia tìm được người liền thấy hai người cưỡi sặc ở trong sông đùa giỡn (sương mù!), vô luận là bộ dạng Tác Nhĩ cười đến thoải mái hay là biểu tình Mạc Tuy có chút bất đắc dĩ lại mang theo nét cười đều làm cho tâm tình vốn rất tốt của Khế Gia suy sụp, trong lòng buồn bực rất khó chịu.

(trong ngoặc của tác giả)

Động tĩnh của hình thú thật sự không cách gì không chú ý tới, Mạc Tuy quay người liền thấy Khế Gia xòe móng vuốt một đường chạy vội tới, sau đó hóa thành hình người nhào tới trên người mình. Cơ thể tắm nước lạnh nhiệt độ có chút thấp gặp phải thân thể nhiệt độ cao của Khế Gia, nơi da thịt đụng chạm cực kỳ ấm áp.

“Mạc, ta đói bụng.” Biểu tình của Khế Gia rất là vô tội lại mang theo nũng nịu đáng thương, khiến Mạc Tuy không có biện pháp từ chối.

Quần váy da bên hông, Mạc Tuy ném gùi qua cho Khế Gia, xoa xoa đầu cậu: “Đi, về làm đồ ăn ngon.”

Con mồi Khế Gia săn được rất lớn đủ cho ba người ăn hai ngày, bắt đá phiến, dùng quả ớt mới hái được xào với thịt, lại ăn canh cá, Mạc Tuy còn nướng mấy củ khoai tây, lúc trước Tác Nhĩ chưa từng ăn loại thực vật đào dưới đất lên này, dùng chung với thịt ăn đến miệng đầy dầu, vốn bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà khuôn mặt hơi tái hiện tại hồng nhuận không ít, ánh mắt nhìn về phía Mạc Tuy dị thường nhiệt tình.

“Thứ này thơm quá, còn thật no bụng.” Tác Nhĩ rất không nỡ nuốt miếng khoai tây cuối cùng vào bụng, “Trong rừng hình như còn rất nhiều thứ giống như vậy, nếu thế mùa đông cũng không sợ đói.”

“Bên cạnh rừng có rất nhiều thứ có thể ăn, mùa đông năm nay hẳn sẽ sống dễ chịu hơn nhiều.” Mạc Tuy biết mùa đông của á chủng phi thường khó khăn, thức ăn có thể dự trữ vô cùng hữu hạn, lại không cách nào đi săn được, rất nhiều á chủng sau khi tách khỏi cha mẹ không chống đỡ nổi mấy mùa đông đã bị đói chết.

Tác Nhĩ tựa hồ nhớ tới cái gì, biểu tình sa sút trong nháy mắt, sau đó lại lộ ra nụ cười rất sáng lạn: “Thật tốt, có thể quen biết được Mạc.”

Ăn cơm tới xong Tác Nhĩ ôm khoai tây Mạc Tuy đưa y vô cùng cao hứng quay về, Khế Gia vẫn bị ngớ lơ lúc này mới lượn qua, dựa trên lưng Mạc Tuy cọt cọt: “Mạc, ngày mai Tác Nhĩ còn tới sao?”

Mạc Tuy gật đầu: “Tuy phòng ở đã đắp kín, nhưng ta còn muốn gia cố bên trong một chút nữa.” Mùa đông quá mức lạnh lẽo, Mạc Tuy đang muốn làm một cái kháng* trong phòng.

(*kháng – giường lò: là một loại giường có thể nhóm lửa sưởi ấm, lưu hành ở phía Bắc TQ, nông thôn Mông Cổ)

“Vừa lúc ngày mai ta không cần ra ngoài đi săn, cũng giúp Mạc nha.” Hôm sau ba người làm cùng hiệu suất vô cùng cao, Mạc Tuy ngăn nhà làm ba gian, một gian để làm phòng ngủ, làm một cái giường lớn, một gian để chứa đồ, còn một gian khác dùng làm phòng khách, còn ngăn ra một lò sưởi âm tường mùa đông sẽ dùng để nhóm lửa nấu cơm, nhiệt khí sinh ra trực tiếp dẫn tới kháng, mặc dù có chút chằng ra sao, nhưng đã là cực hạn của Mạc Tuy rồi.

Bảo Khế Gia đào hai cái hang nước lại dọn đồ vật trong nhà cũ lại đây, phòng mới xem như chính thức làm xong. Phòng ốc tuy đơn sơ nhưng là nhà chính mình dựng, Mạc Tuy vô cùng hài lòng.

“Nhà các người xây xong rồi, về sau ta sẽ không thể chực ăn chực uống.” Tác Nhĩ ra ra vào vào dạo hai vòng, vẻ mặt tiếc hận không chút nghiêm túc.

“Tác Nhĩ, người còn nhớ rõ lúc chúng ta quen biết ta và người đã nói gì không?” Mạc Tuy vừa trải da thú lớn lên giường, vừa không để ý hỏi.

“À?” Biểu tình Tác Nhĩ từ nghi hoặc chậm rãi biến thành kinh hãi, hầu như muốn nhào tới ôm lấy Mạc Tuy, “Mạc, người là nói, người muốn dạy ta săn thú sao?”

Mạc Tuy gật đầu: “Ngày mai ta sẽ cùng Khế Gia đi săn thú, người cũng có thể đi, những gì ta có thể dạy đều sẽ dạy người, chỉ cần người có thể kiên trì được.”

7. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 7

Trời đã sáng choang, không ít thú nhân muốn đi săn tụ tập một chỗ chuẩn bị xuất phát.

“Khế Gia, hôm nay ngươi tới hơi trễ a.” Một thú nhân thấy Khế Gia, cười cùng cậu chào hỏi, thấy Mạc Tuy và Tác Nhĩ đi theo phía sau Khế Gia, ngạc nhiên đánh giá Mạc Tuy, “Đây là người mấy ngày hôm trước ngươi mang về sao?”

“Ừm, hôm nay mang Mạc và Tác Nhĩ vào rừng hái chút hoa quả, sẽ không tiến sâu vào rừng.” Thấy rất nhiều thú nhân tò mò nhìn qua bên này, Khế Gia cười rất xán lạn.

Thú nhân lúc này chào hỏi Khế Gia khoác vai cậu xoay nửa người cười nói với Mạc Tuy: “Khế Gia là dũng sĩ rất lợi hại trong tộc chúng ta đó, ngươi phải học tập đàn ông. A đúng rồi, còn không nói cho người biết tên ta, ta là Mộc Lí.”

Mộc Lí thoát nhìn rất thành thực, Mạc Tuy trước giờ vẫn không thân cận người nhìn hấn hai cái, lễ phép gật đầu.

“Thật lạnh đậm mà, tuyệt không giống Khế Gia.” Mộc Lí chắc một tiếng, treo trên cổ Khế Gia vẻ mặt bị đả kích.

“Lúc trước Mạc vẫn luôn lưu lạc một mình trong rừng, chưa từng tiếp xúc người nào.” Khế Gia có chút bất đắc dĩ kéo Mộc Lí đem trọng lượng cả người đặt trên người cậu ra, “Chuẩn bị xuất phát.”

Các thú nhân hóa thành hình thú người này tiếp người kia chạy vào rừng, Khế Gia hơi bận tâm nhìn thoáng qua Mạc Tuy và Tác Nhĩ, còn chưa mở miệng, Mạc Tuy cũng đã lộ ra một nụ cười: “Đi đi, ta và Tác Nhĩ theo kịp.”

Bởi vì không cần phải gấp rút lên đường, tốc độ các thú nhân cũng không phải rất nhanh, Khế Gia hóa thú cuối cùng đuổi kịp mọi người, Mạc Tuy nhìn thoáng qua Tác Nhĩ, cũng chạy theo vào rừng.

Rừng rậm phía trên bộ tộc phi thường rộng lớn, mặc dù không lớn bằng rừng rậm lúc trước Mạc Tuy sinh sống mấy tháng, nhưng cho dù chỉ đi một vòng quanh khu vực bìa rừng một vòng cũng phải mất hai ba ngày, thông thường các thú nhân đi săn đều vào bộ phận tương đối sâu, dù sao bên ngoài thường có thú nhân qua lại, không có con mồi lớn thường lui tới.

Sau khi chạy hết tốc lực nửa tiếng Khế Gia liền ngừng lại, Mạc Tuy và Tác Nhĩ theo sát sau cậu tốc độ cũng không chậm, theo tia sáng chậm rãi tối dần, vốn xung quanh an tĩnh đã bắt đầu xuất hiện thanh âm các loại động vật. Mạc Tuy đặt gối trên lưng xuống đất, lấy dao đá đeo bên hông nắm trong tay, thân thể đã mấy ngày không có kịch liệt vận động các đốt ngón tay phát ra tiếng răng rắc vui sướng.

“Hôm nay hẳn có thể ăn ngon.” Mạc Tuy vung vung dao trong tay, đối với trạng thái thân thể hiện tại coi như thỏa mãn, thần tình chan chứa thèm ăn nhìn nai con rất vô tội lộ đầu gối bọn họ cách đó không xa. Có lẽ là ý đồ của Mạc Tuy quá mức rõ ràng, khi nhìn tới sinh vật kì quái xông về phía nó, nai con kinh hoảng tung chân chạy.

Mạc Tuy tự nhiên sẽ không để cho đồ ăn tới tay còn chạy mất, thân hình linh hoạt nhanh chóng xuyên qua rừng, khi nai chuyển ngoặt trực tiếp cấp tốc bỏ nhào tới, một tay vòng qua cổ nai, răng rắc một tiếng gãy xương thanh thúy, nai con kinh hoàng chạy thục mạng giật hai cái, té trên mặt đất không động đậy nữa.

Khế Gia đã từng thấy Mạc Tuy đi săn vô cùng bình tĩnh, Tác Nhĩ đã chấn kinh ngây dại, y chỉ thấy Mạc Tuy ngay cả hình thú cũng không chuyển hóa đã trực tiếp xông tới, dường như chỉ là đuổi tay ra, nai bình thường rất khó bắt được đã ngã xuống.

“Máu nai hình như rất bổ, thừa dịp còn nóng, các ngươi muốn một chút không?” Bình thường lúc đi săn Mạc Tuy thường trực tiếp cắt đứt cổ con mồi, khó có được hôm nay hẳn vận cổ, máu không bị chảy khô.

“Ta vẫn là thích đồ ăn nấu chín.” Khế Gia nhìn thoáng qua Tác Nhĩ, thấy Tác Nhĩ cũng đồng ý gật đầu, liền nghiêng con mồi lên vai, tựa hồ là có hơi tiếc nuối nhún vai, “Có Mạc, xem ra hôm nay ta chỉ có thể phụ trách nghiêng con mồi.”

Tác Nhĩ hiển nhiên vẫn không thể triệt để tiêu hóa cảnh tượng trước mắt, cho dù ai thấy hình thể của Khế Gia và Mạc, đều sẽ theo bản năng cho rằng là Khế Gia nuôi Mạc, nhưng hiện tại xem ra, tuyệt không phải như vậy. Tác Nhĩ đã từng thấy thú nhân đi săn, hình thú cường tráng và đầy sức bật dùng móng vuốt sắc bén chinh phục con mồi, mà phương thức Mạc Tuy trực tiếp dùng hình người đi săn quả thật làm Tác Nhĩ chấn kinh. Đồng dạng không cần hình thú, Mạc có thể, y... có phải cũng có thể không?

Tác Nhĩ khi xuất phát rất hưng phấn lại mong đợi mãi cho đến khi chuyển đi săn kết thúc đều thất thần, chờ y phát hiện cái gùi phía sau nặng lên, mới lấy lại tinh thần. Gà rừng đã chết phi thường triệt để bị nhét vào trong gùi của Tác Nhĩ, trên đầu gà có một lỗ sâu, Mạc Tuy ngồi xổm dưới đất biểu tình có chút ảo não.

Gà rừng chạy trốn quá nhanh vừa hoảng sợ liền thích chạy loạn tứ phía, vốn Mạc Tuy muốn trực tiếp lấy đá đập, vừa định đập choáng mấy con mang về để trứng, thế nhưng con đầu tiên do dùng sức quá mạnh trực tiếp đập vỡ đầu gà. Gà rừng không giống gà nhà không biết bay, tuy bay không cao nhưng vẫn phiền phức, Mạc Tuy tóm hai con đã mệt không muốn nói chuyện, trực tiếp bảo Khế Gia hóa thú đi bắt.

Gà rừng bị Khế Gia cắn trong miệng rét run, Mạc Tuy chọn hai trống ba mái không bị cắn quá mức oanh liệt dùng cổ cột chân và cánh ném vào trong gùi, những con khác sắp chết không sống nổi liền trực tiếp bóp chết chuẩn bị mang về nhà làm bữa trưa.

Hiếm khi vào rừng một chuyến, Mạc Tuy không muốn nhanh như vậy đã ra ngoài, nhóm giống cái đều ở ngoài bìa rừng hái rau quả, thứ trong rừng vẫn nhiều hơn. Cây quýt do bên ngoài cũng có nên Mạc Tuy không hái nhiều, nắm và ớt lại hái không ít, vật trụi một gốc thì là, khoai tây phát hiện được cũng đều bị Mạc Tuy nhổ ra, còn thuận tiện đào ra mấy củ khoai mỡ và khoai lang dị thường thô to.

Sau khi chất đầy hai cái gùi, Tác Nhĩ bị Mạc Tuy làm kinh ngạc liên tục cảm thán cũng không có thời gian thất thần, cẩn thận hỏi thăm đặc thù mỗi loại thức ăn, sau Mạc Tuy phát hiện một mảnh đất nhỏ mọc dưa hấu, vừa nói cái này có thể ăn, Tác Nhĩ thật hưng phấn chuẩn bị xông lên.

“Từ từ, còn chưa chín.” Mạc Tuy đỡ khốc đỡ cười kéo Tác Nhĩ, “Bây giờ hái về cũng không cách nào ăn được, chờ qua một tháng chúng ta quay lại.”

Gà rừng do quá nhỏ xương lại nhiều nên không được các thú nhân hoan nghênh lắm, bắt quá loại con mồi này luôn nhảy lên nhảy xuống này mà có thể bắt được nhiều như vậy, thú nhân gặp phải trên đường về đều cho Khế Gia ánh mắt tán thưởng.

Đã có hang nước, Mạc Tuy không cần mỗi lần đều đến bờ sông rửa sạch. Tiếp đó lấy ván gỗ và cỏ làm một cái chuồng gà đơn giản cực kì, Mạc Tuy ném mấy con gà còn sống vào, sau khi nấu nước nóng cất tiết nhỏ lông mổ bụng gà, Mạc Tuy ra chỗ gần đó đào một cái hố chôn lông gà và nội tạng không cần tới xuống đất, tiếp theo ướm muối lên gà đã xử lý tốt, trong bụng nhồi ớt và hành tỏi, hai con xuyên chung đặt lên lửa nướng, còn có một con hầm canh chung với nấm hương, nội tạng thì bỏ lên phiến đá xào.

Nội tạng xào chung với ớt gừng tỏi chín rồi thơm vô cùng, thêm gà nướng xem như là bữa trưa phong phú, ăn no uống đủ, Mạc Tuy nhìn Tác Nhĩ vẻ mặt thỏa mãn, không khỏi nhẽ cười, hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon vô cùng! Chưa từng được ăn đồ ngon như vật.” Tác Nhĩ ôm chén gỗ đã cạn sạch gật đầu không ngừng.

“Cuộc sống như vậy người có thể dùng hai tay chính mình có được, để mùa đông không bị chết đói, chiều hôm nay bắt đầu nỗ lực đi.” Mạc Tuy đứng lên vỗ vỗ vai Tác Nhĩ, nụ cười ôn nhu hiếm thấy.

Một đôi tay vòng qua hông Mạc Tuy, Mạc Tuy lộ ra tươi cười ôn nhu với Tác Nhĩ khiến trong lòng Khế Gia có chút buồn bực, cũng xông tới, vẻ mặt chờ mong: “Mạc dạy ta nữa.”

Hàng rào nhà mới coi như cao, Mạc Tuy xác định gà rừng sẽ không bay ra ngoài được, đem bốn con gà rừng con đang hoảng sợ thả ra, cười còn ôn nhu hơn vừa nãy: “Chiều nay các người bắt – gà – đi, mỗi người bắt đủ một trăm lần mới có thể ăn.” Nói xong bỏ lại gà rừng liên tục cục tác và hai người còn chưa phản ứng kịp, cắt mấy miếng thịt nai đi vào nhà.

Khi trước Khế Gia đã nói, do nai có động tác linh hoạt hơn nữa trần ngập cảnh giác với thú nhân nên không dễ bắt được, thế nhưng chất thịt lại rất tươi mới, bởi vậy rất được hoan nghênh, Mạc Tuy gói kĩ mấy khối thịt nai vào lá cây bọ trong sọt, cảm thấy mấy khối thịt này hẳn có thể đổi được không ít thứ.

Nhiệm vụ lớn nhất của giống cái trong tộc chính là sinh sản hậu đại, thời gian khác ngoại trừ nấu cơm và dọn dẹp nhà cửa thì không có chuyện gì làm, thời gian vào rừng thu nhặt đồ vật đặc biệt nhiều, lấy ra trao đổi cái gì cũng có. Tuy Mạc Tuy sắp thành niên, trên mặt lại mang theo nét trẻ con thuộc về thiếu niên, nhóm giống cái phi thường thân thiện với thú nhân còn vị thành niên này, đổi mấy bó cỏ dùng để vệ sinh và làm mềm da lông, lại đổi một hũ mật và một ít hoa quả, muối sơ chế và đường cũng đổi không ít, sau cùng còn lại một miếng thịt, Mạc Tuy vừa nhìn, vừa suy nghĩ coi còn cần cái gì.

Từ khi đổi sang thân thể á chủng, khứu giác của Mạc Tuy linh mẫn hơn lúc trước, một mùi vị quen thuộc tựa hồ đã thật lâu chưa từng ngửi thấy nhàn nhạt phiêu tán. Mạc Tuy theo mùi đi tìm, liền thấy trên mặt đất đặt mấy cái sàng bên bằng cỏ, trong sàng đặt thực vật bất đồng, một bộ phận Mạc Tuy nhận không ra, thế nhưng trong mấy thực vật hẳn nhận ra, hẳn thấy được cây quế, bạc hà thật nhiều loại ra gia vị.

“Có chỗ nào khó chịu sao?” Âm thanh trong trẻo khiến người ta cảm thấy rất ôn nhu, Mạc Tuy ngẩng đầu, người đứng trước mắt cầm trong tay cái thúng nhỏ, bên trong là thảo dược Mạc Tuy không biết, chủ nhân của bàn tay chỉ quấn một cái váy da thú bên hông, trước ngực bằng phẳng giống hắc, ngũ quan ôn hòa hơn rất nhiều so với khuôn mặt thô kệch của các thú nhân, ôn nhu cười làm cho Mạc Tuy rất có hảo cảm. Tác Nhĩ đã nói trong tộc chỉ có mình y là á chủng, như vậy người trước mặt rất có thể là y lap quý giá.

“Không có, chỉ là ngửi được mùi mấy thứ này nên tới xem một chút.” Mạc Tuy nhàn nhạt cười với người nọ, chỉ còn cây quế trên đất, “Mấy thứ này ta có thể lấy thịt để đổi không?”

Người nọ trước hết là có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm Mạc Tuy nửa ngày, mới cười nói: “Hình như trước khi chưa từng thấy người, người là thú nhân Khế Gia mang về đúng không? Ta là Y Tư, tể tự trong tộc, những dược liệu tương đối hiếm thấy không thể cho người, thường gặp thì có thể đưa người một ít.”

“Ta muốn cái này được không?” Mạc Tuy không biết cây quế ở chỗ này tên là gì, chỉ có thể cầm lấy một miếng hỏi.

“Vỏ cây thơm vừa vặn lần trước làm không ít, người muốn bao nhiêu thì lấy đi.” Nụ cười của Y Tư rất ôn hòa, không phải là khách khí, Mạc Tuy liền không khách khí với anh ta, tuy tể tự trong tộc sẽ có thức ăn được đặc biệt cung cấp không cần đi săn thú, sau khi lấy nhiều cây quế, Mạc Tuy vẫn nhét miếng thịt nai cuối cùng còn sót lại vào tay Y Tư.

Trong mắt Y Tư hiện lên vẻ kinh ngạc, vừa định nói anh không cần, chỉ thấy Mạc Tuy rất nghiêm túc nhìn anh nói: “Rất cảm tạ quà người tặng, cho nên xin hãy nhận lấy quà cảm ơn của ta, về sau ta có thể còn muốn mấy thứ này, người không thể mỗi lần đều hào phóng tặng ta như vậy chứ?”

“Vậy ta nhận là được.” Y Tư nở nụ cười, sau đó như chợt nghĩ tới cái gì nói tiếng chờ chút liền vào phòng, lúc đi ra nhét một hộp gỗ nhỏ vào tay Mạc Tuy, “Nếu như bị thương thì dùng cái này, mặc dù hơi đau nhưng cầm máu rất nhanh.”

“Cảm ơn.” Y Tư sắc sảo khiến Mạc Tuy rất hưởng thụ, có một tể tự hiền lành đối với bộ tộc mà nói tuyệt đối là một loại may mắn.

8. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 8

Mạc Tuy mang theo một giỏ đồ về đã gần giờ cơm tối, trong viện vẫn còn tiếng hoan hô cười đùa gà bay chó sủa, Khế Gia và Tác Nhĩ cả người đều là mồ hôi, dính lông gà đầy đầu đầy người, gà rừng hoảng sợ vừa bay vừa gáy, khiến cảnh tượng thoát nhìn rất thê thảm.

Sắp xếp lại đồ vật, Mạc Tuy có cây quế, liền chuẩn bị trực tiếp dùng vào bữa cơm, vui khoai lang vào trong đất, bên trên nhóm lửa, vừa chưng thịt vừa xem Khế Gia Tác Nhĩ cùng gà rừng hành hạ lẫn nhau. Hai

người đều dùng hình người, Mạc Tuy lập tức phát hiện giữa thú nhân hình người và á chủng có tồn tại khác biệt. Thú nhân quả thật phi thường thần kỳ, tựa như được thần ban ân, có thể hoàn toàn chuyển hóa hình thể tăng cường sức mạnh để đi săn, hình thú của thú nhân phi thường có sức bật, tốc độ nhanh, hơn nữa phi thường mẫn cảm, hoàn toàn là dùng ưu thế vốn có của mãnh thú để đi săn, thế nhưng một khi biến thành hình người, loại ưu thế này không tồn tại nữa.

Thể lực và hình thể của thú nhân hình người và á chủng không phải khác biệt rất rõ ràng, Tác Nhĩ đối với thân thể hình người nắm bắt tốt hơn Khế Gia, không ngừng tích lũy thân thể, động tác càng thêm lưu loát có kỹ xảo, chờ Mạc Tuy nấu chín thịt, thời gian Khế Gia nắm được một con gà rừng, Tác Nhĩ đã có thể bắt được ít nhất hai con. Có lẽ khi đạt được sức mạnh thú nhân cũng mất đi một vài thứ, mà về phương diện sử dụng kỹ xảo, rõ ràng Tác Nhĩ rất có thiên phú.

Ở thế giới cũ của Mạc Tuy, thời kì hoang dã cũng không có thú nhân, cái gọi là á chủng trong mắt Mạc Tuy chính là nam nhân thông thường, Mạc Tuy từng sống trong thế giới nhân loại chiếm cứ Địa Cầu như thế, không cảm thấy á chủng chính là giống loại tội tệt phải bị đào thải, á chủng về mặt ý nghĩa nào đó mà nói là đồng loại của hắn, hắn không cam lòng cũng không muốn nhìn thấy á chủng bị khinh thường, mà Tác Nhĩ xuất hiện trong tầm mắt hắn, còn là một cơ hội, chứng minh cho bộ tộc thú nhân thấy á chủng tuyệt không vô dụng.

“Mạc?” Bàn tay lửa nóng dán lên trán, Mạc Tuy chợt hoàn hồn đối diện ánh mắt tràn đầy lo lắng của Khế Gia, “Khó chịu sao?”

“Ta không sao.” Ánh mắt Khế Gia thực sự thuần khiết, lo lắng đơn thuần khiến Mạc Tuy tâm tình suy nghĩ lung tung cảm thấy khá hơn, từ trong đáy mắt lộ ra ý cười khiến mặt Khế Gia có chút nóng lên, không đợi Khế Gia hiểu rõ bản thân bị làm sao, Mạc Tuy đã dời tầm nhìn, bắt đầu cầm chén mức thịt.

Thịt nai bổ thêm loại thần vật trừ ngầy như cây quế khiến khẩu vị người ta tăng lên, nhìn hai người một thân lông gà trước mắt và bầy gà rừng trốn trong chuồng run lấy bầy, Mạc Tuy không ức chế được bật cười, bảo Khế Gia và Tác Nhĩ vậy sạch lông gà trước rồi ăn cơm.

Thời kỳ hoang dã các mùa phân bố không quá đồng đều, xuân hạ đều tương đối dài, mỗi mùa chiếm bốn tháng, mùa thu lại ngắn vô cùng, đại khái một tháng liền tiến vào mùa đông, duy trì liên tục ba tháng đông giá rét, khiến các thú nhân chỉ có một tháng dự trữ thức ăn sống rất gian nan.

Tuy rằng không có á chủng thứ ba để so sánh, nhưng Mạc Tuy sau khi dạy cho Tác Nhĩ những gì mình biết, cảm nhận được á chủng so với thú nhân về phương diện kỹ xảo xác thực phi thường có thiên phú, Mạc Tuy đã chấm dứt việc để Khế Gia cùng học phương thức đi săn của hắn, dùng ưu thế chính mình đi săn mới có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Đảo mắt đã qua hơn nửa mùa hè, gà rừng của Mạc Tuy đã sinh không ít trứng, một mảnh đất nhỏ sát tường mọc ra mấy loại gia vị thường dùng, trong phòng chứa đồ nhiều thêm mấy hũ rượu nho vừa mới ủ, trên cái giá có chút xiêu vẹo phơi thì là và trần bì, trong cái sọt góc tường chứa non nửa khoai tây và khoai lang, bên cạnh đặt hai củ khoai sọ lớn còn dính đất, trên cái giá lớn bằng gỗ ngoài cửa sổ bày hai cây lạp xưởng Mạc Tuy thử làm.

Hết thấy đều an nhàn và tốt đẹp như thế, ngoại trừ tiếng nắm đấm đánh vào thịt truyền tới trong sân.

“Đứng lên, tiếp tục.”

Thái dương sau giờ Ngọ còn có chút nóng, Mạc Tuy đứng dưới thái dương trên người đổ một tầng mồ hôi mỏng, thân thể sắp thành niên phát triển thật nhanh, mắt thấy sẽ vượt qua Khế Gia, trên khuôn mặt góc cạnh càng thêm phân minh là sắc bén sau khi đánh nhau còn chưa tan đi.

“Phỏng chừng ngày mai không đi săn nổi rồi.” Tác Nhĩ vừa xoa hông vị đập vừa đứng lên, thân thể hơi gầy ban đầu đã có thể thấy đường cong cơ bắp, mặc dù vẻ mặt đau khổ nói vậy, lại cấp tốc đánh về phía Mạc Tuy.

Khế Gia biến thành hình thú nằm úp sấp trong bóng râm dưới mái hiên, theo thói quen nhìn Mạc Tuy và Tác Nhĩ luyện tập quyền cước, trước kia một bên đơn phương đánh dần dần chuyển biến, thời gian Tác Nhĩ kiên trì dưới nắm đấm của Mạc Tuy càng ngày càng dài, Tác Nhĩ đã không cần hái hoa quả đổi lấy thịt để

ăn, tuy rằng trong bộ tộc bắt đầu đồn rằng Tác Nhĩ ôm đùi Khế Gia, mỗi lần được các thú nhân khuyên bảo không nên lãng phí thức ăn quý báu trên người á chủng, Khế Gia chỉ cười cười không nói lời nào.

Sau khi phát hiện một mảnh rừng trúc nhỏ trong rừng, Mạc Tuy lại phát hiện một mảnh lúa mì hoang hơi xa ngoài bìa rừng, bởi vì hoàn toàn không có ai thương nhớ, mọc phi thường um tùm, chỉ là chưa đến mùa đông, có thể thu hoạch biết bao nhiêu.

Người theo phía sau đã thật lâu tựa hồ không cần thận đập phải cành khô, Mạc Tuy vốn cứ vờ như không biết, chỉ là động tĩnh này thật sự chạy không khỏi thính giác nhạy bén.

“Theo ta lâu như vậy, không cảm thấy mệt sao?” Mạc Tuy dù bận vẫn ung dung xoay người nhìn về phía sau.

Người bị vạch trần sau khi Mạc Tuy mở miệng cũng không cần che giấu tung tích nữa, thấy Y Tư từ sau cây đi ra, ngược lại là Mạc Tuy có chút kinh ngạc.

“Vẫn là lần đầu tiên thấy biểu tình giật mình của ngươi đó.” Khóe môi Y Tư mang theo ý cười nhợt nhạt, trong mắt lại có chút cười nhạo nhìn Mạc Tuy.

Thường cần dùng tới cây quế lại không biết chế biến, Mạc Tuy hầu như mỗi tháng đều sẽ tới nhà tế tự một chuyến, tuy rằng mỗi lần đều nói chuyện đôi câu, nhưng cũng không quen thuộc, địa vị tế tự trong tộc rất đặc thù, theo đuôi hẩn như thế, thật sự là làm người ta nghĩ không ra lý do. Tuy rằng bạn đời y lập hầu như đều là thú nhân, Mạc Tuy lại không nghĩ Y Tư thăm mến hẩn.

Thấy Mạc Tuy chỉ là thờ ơ nhìn mình không nói lời nào, Y Tư cũng không cảm thấy xấu hổ, trái lại đi tới trước mặt Mạc Tuy, đứng gần Mạc Tuy mới phát hiện, Y Tư cùng chính mình – đã sắp cao hơn Khế Gia – chiều cao không sai biệt lắm.

“Mạc cho rằng ta tới làm gì?” Nụ cười ấm áp của Y Tư làm cho không người nào có thể sinh ra cảnh giác, thấy biểu tình Mạc Tuy vẫn như cũ không có thay đổi gì, Y Tư khẽ cười một tiếng, “Thật là không thú vị, kỳ thật ra chỉ là muốn tự mình nhìn xem người là hạng người gì thôi.”

“Ta trước đây là một thú nhân lưu lạc, ở trong rừng rậm phương Bắc, sắp thành niên, ngươi còn muốn biết gì nữa?” Mạc Tuy nhún mày, cười như không cười nhìn Y Tư, cho tới bây giờ tựa hồ hẩn không làm ra chuyện gì khiến tế tự đặc biệt chú ý.

“Nga... Thật ra là muốn tới cảm ơn những gì ngươi làm cho Tác Nhĩ.” Biểu tình Y Tư trở nên nghiêm túc, nhìn ánh mắt Mạc Tuy, nhẹ giọng nói, “Địa vị á chủng trong tộc vẫn rất xấu hổ, ngoại trừ không thể thai nghén sinh mệnh, kỳ thật cũng không khác gì y lập, tuy rằng không biết vì sao ngươi không muốn dùng hình thú đi săn, còn dạy những kỹ xảo này cho Tác Nhĩ, nhưng ngươi quả thật đã thay đổi số phận á chủng, để cho bọn họ không đến mức chết đói vào mùa đông.”

Sâu trong ánh mắt Y Tư tựa hồ có cái gì đang lay động, Mạc Tuy cười nghiền ngẫm: “Ngươi đây là lấy danh tế tự biểu thị biết ơn việc ta trợ giúp á chủng, hay là bản thân ngươi vì Tác Nhĩ tới cảm tạ ta?”

“Thật đúng là nhạy cảm đó.” Y Tư nhẹ giọng bật cười, có chút đau đầu nói, “Ta và Tác Nhĩ biết nhau lúc còn rất nhỏ, quả thật ta không muốn thấy y sống khổ cực như vậy, ngươi biết, người trong tộc đều cảm thấy á chủng vô dụng, cũng không thích Tác Nhĩ, địa vị tế tự quá đặc thù, nếu như ta quan tâm Tác Nhĩ quá nhiều, trong tộc rất có thể sẽ đuổi y đi.”

“Ngươi thích Tác Nhĩ.” Mạc Tuy cười như không cười nhìn Y Tư, biểu tình tế tự đại nhân cứng ngắc trong nháy mắt, sau đó lổ tai đỏ lên.

Y Tư từ từ đỏ mặt có chút ảo não nhìn Mạc Tuy, sau đó lại thoải mái nở nụ cười: “Ta thích Tác Nhĩ, hơn nữa càng ngày càng thích, vốn đã cho rằng ta sẽ vô lực nhìn Tác Nhĩ chết đi, thế nhưng hiện tại bởi vì ngươi, ta thấy được hi vọng, có thể về sau có một ngày, ta có thể cùng Tác Nhĩ kết thành bạn đời cũng không biết chừng. Mạc, ta hiện tại thật có chút vui vẻ Khế Gia có thể mang ngươi về.”

9. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 9

Mùa hè qua đi, năng lực đi săn của Tác Nhĩ đã càng ngày càng mạnh, sau khi phát hiện rừng trúc, Mạc Tuy ngoại trừ đào măng, còn chém mấy cây trúc chẻ thành đao trúc dài nhỏ đặt trong vỏ da tính chất đặc biệt, giắt bên hông.

Đao trúc vung vào không trung cắm vào cổ con mồi, dòng máu ầm ập vấy lên người, Tác Nhĩ lưu loát lui về phía sau, con mồi rống giận giãy dụa, Tác Nhĩ né tránh vuốt sắc, trở tay từ bên hông lại rút ra một đao trúc, thân thể xoay một cái trực tiếp cưỡi lên lưng con mồi, đợi con mồi dưới thân chảy khô máu, mới rút đao trúc rỗng ruột trong cổ ra, tiện tay xóa sạch vết máu bên trên, lại cắm vào vỏ da.

“Thế nào, có phải khá hơn hôm qua một chút không?” Tác Nhĩ học thành không sai biết lắm đã bị Mạc Tuy đuổi đi săn một mình, Khế Gia hộ tống, từ ban đầu luống cuống tay chân đến càng ngày càng linh hoạt thuận lợi, con mồi tích trữ trong nhà Mạc Tuy và Khế Gia cũng càng ngày càng nhiều.

Mạc Tuy gật đầu khẳng định, ngoại trừ kinh nghiệm còn thiếu, trên cơ bản Tác Nhĩ đi săn đã không có vấn đề quá lớn: “Đợi khi đông đến, lúc người tham gia đi săn, sẽ khiến mọi người giật nảy mình.”

Tác Nhĩ có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, kiêng con mồi trên vai: “Mạc mới khiến người ta giật mình.”

“Ta còn là vị thành niên, mùa đông cũng không cần tham gia săn bắt, chỉ cần đi theo sau thú nhân thành niên nhất con mồi là được rồi.” Trong tay Mạc Tuy mang theo mấy con động vật giống thỏ nhưng so với thỏ lớn hơn một vòng, nói rất đương nhiên. Tuy rằng chuyện hình thú của Mạc Tuy xấu xí cơ bản không dùng tới đã bị rất nhiều người trong tộc biết, nhưng còn chưa tới thời gian nên hấn không vội thể hiện.

Cách mùa đông còn không tới một tháng, gần đây bởi vì cho Tác Nhĩ luyện tập, con mồi có hơi nhiều, khí trời còn chưa lạnh tới mức có thể giữ thức ăn trong thời gian dài, Mạc Tuy đã thật lâu không làm thịt xông khói*, liền trực tiếp lấy một ít làm thịt xông khói, từng khối treo trong căn phòng vốn là nhà của Khế Gia lúc đầu, xem xem chỗ nào chưa đủ cũng có đủ cải thiện cho thời gian tới.

(* = thịt mặn, thịt xông khói. Tui cảm thấy nó giống lạp xưởng hơn:?)

Thịt Mạc Tuy vừa xông khói cắt thành miếng nhỏ chuẩn bị buổi tối thử chừng với đậu hủ, Khế Gia một đường theo sau Mạc Tuy nhìn hấn lần qua lần lại cục thịt, trực tiếp cầm một miếng đã xắt ném vào trong miệng, nhai hai cái liền mặt khổ qua: “Mạc, cái này mặn quá.”

Mạc Tuy dở khóc dở cười nhét quả táo vào miệng Khế Gia, néo néo khuôn mặt nhăn thành một cục của Khế Gia nói: “Vốn không phải ăn như thế. Buổi tối ăn thịt xông khói, một lát người đi gọi Tác Nhĩ qua nhà chúng ta ăn.”

Có thể tự mình đi săn, buổi sáng Tác Nhĩ cùng Khế Gia tiến vào rừng đi săn, buổi chiều quay về chỗ mình ở, bắt đầu từ mùa thu, trong tộc sẽ bắt đầu tích trữ lương thực qua mùa đông, thịt thì phải chờ tới cuối thu mới có thể bắt đầu trữ, mà táo cải trắng các loại rau quả không hư có thể tích góp từng chút một vào đầu thu. Con mồi có thể để dành cho mùa đông rất có hạn, phương pháp bảo tồn thịt của thú nhân ngoại trừ sau khi tuyết rơi treo bên ngoài nhà, cũng chỉ có biện pháp nấu chín, đến mùa đông ăn hết phần lớn thịt, trong tộc hầu như chỉ có thể dựa vào rau quả chống đói, gia đình thú nhân dự trữ không đủ rất có thể sẽ chết vì đói.

Khoai tây chừng thịt của Mạc Tuy vừa mới đặt lên lồng hấp đơn giản không bao lâu, liền thấy hình thú của Khế Gia giống như lửa cháy xông trực tiếp phóng qua hàng rào, nhảy tới bên người Mạc Tuy mới hóa thành hình người, ánh mắt né tránh, lỗ tai đỏ lên, một bộ dạng rất là lúng túng.

“Tác Nhĩ đâu?” Mạc Tuy ngó ngó sau lưng Khế Gia, nửa thân ảnh cũng không có, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Khế Gia phản ứng rất không đúng, thú nhân nhà mình luôn thần kinh thô, loại phản ứng này thoạt nhìn rất không thích hợp.

Tại Khế Gia đồ bưng, có chút ấp úng nhỏ giọng nói: “Lúc ta đến... Tác Nhĩ đang cùng Y Tư... Ủm cái kia... Hôn nhau... Ta liền về trước.”

Mạc Tuy sững sốt, lập tức cười ha ha, Khế Gia thật đúng là hết sức ngây thơ a.

“Người còn cười nhạo ta!” Khế Gia vốn xấu hổ đến cả người không tự nhiên thấy Mạc Tuy cười không dừng được, mặt càng nóng lên, trực tiếp nhào qua quấy rối Mạc Tuy một trận, chỉ là lực công kích của thú nhân hình người thật sự kém Mạc Tuy, một hai cái đã bị dễ dàng bắt giữ, hai tay bị Mạc Tuy vịn sau người áp lên tường. Thân thể lập tức sắp thành niên bay nhanh, thân người Mạc Tuy đã áp lên Khế Gia, tư thế bị người chế ngự khiến Khế Gia càng cảm thấy áp bách.

Mạc Tuy chậm rãi kề sát Khế Gia bị hấn áp chế không thể nhúc nhích, cười xấu xa nói: “Nếu như người biến thành hình thú, chúng ta còn có thể đánh một trận, hình người còn dám nhào lên, nên tán thưởng dũng khí của người đó. Bất quá, rốt cuộc vừa nãy người ở chỗ Tác Nhĩ thấy cái gì rồi, là... như thế này?”

Thân trên xích lô từ bụng dưới bắt đầu chậm rãi dán chặt, mặt Mạc Tuy cũng chậm chậm kề sát, biểu tình Khế Gia lúc đầu thẹn quá thành giận biến thành khiếp sợ không biết phản ứng thế nào, hoảng loạn trong mắt khiến ý cười trong đáy mắt Mạc Tuy chậm rãi phai nhạt, ngay lúc kém một chút sẽ chạm môi Khế Gia liền dừng lại. Mạc Tuy thẳng người lên, buông trôi buộc trên tay Khế Gia, xoay người đi tới lồng hấp đơn giản đã bốc khói trắng, thanh âm giống như bình thường tựa như vừa rồi cái gì cũng chưa từng xảy ra: “Khoai tây chưng thịt hẳn là được rồi, tới thử mùi vị một chút.”

Khế Gia ngơ ngác nhìn Mạc Tuy cúi người mở nắp lồng hấp lấy bữa trưa của bọn họ ra, nhiệt độ giữa ngực bụng dần dần tan đi, không biết thế nào, tâm tình lại trùng xuống.

Thịt xông khói Mạc Tuy làm là thịt xông khói rất bình thường, mùi vị tuy rằng xem như không tệ, nhưng không đến mức ăn ngon không ngừng được, hơn nữa với độ mặn của thịt mà nói, nếu như không nấu cùng thứ khác, thì không ăn nổi. Yêu cầu đối với mùi vị thức ăn của Khế Gia không cao, chỉ cần là Mạc Tuy làm đều cảm thấy ngon, nếu phải nói đến sự khác biệt, vậy đại khái chỉ có ăn ngon và đặc biệt ăn ngon thôi.

Khí trời lạnh dần, cho dù là thú nhân cũng không thể chỉ quấn váy da bên hông, ngoại trừ thời gian thú nhân, nếu như không biến thành hình thú, cũng mặc áo choàng và quần da thú, giống cái thì từ sớm đã mặc quần dài. Khế Gia và Mạc Tuy đối với vấn đề làm quần áo chỉ dừng lại ở trình độ làm váy da, da lông lột từ trên người con mồi đều ném cho Tác Nhĩ, lúc trước bởi vì không thể đi săn, Tác Nhĩ cũng sẽ may một ít quần áo cho thú nhân đối lấy thức ăn, hiếm khi gặp vấn đề Mạc Tuy không giải quyết được, nên rất hăng hái bưng bưng.

Bữa trưa ngoại trừ thử một chút thịt xông khói, Mạc Tuy còn cắt nửa con thỏ nấu chung với khoai từ, nhìn thần sắc Khế Gia vốn có chút có chút buồn bực sau khi ăn uống no đủ lại trở nên thỏa mãn, trong lòng mặc dù nói không thể tránh được nhưng vẫn khéo môi lộ ra ý cười.

Không cần lo lắng nhiều chuyện cũng liền không có nhiều phiền não như vậy, nghĩ như thế, Khế Gia quả thật rất vui vẻ tự tại.

Cạnh rừng có một biển lúa mạch lớn đựng đũa, Khế Gia hóa thành hình thú chờ Mạc Tuy dừng bên ngoài, ngửi ngửi bông lúa hoàn toàn không có mùi vị, rất nghi ngờ hỏi: “Cái này thật sự có thể ăn?”

“Đương nhiên có thể... Nhỏ ra, không phải ăn kiểu đó!” Mạc Tuy còn chưa nói hết liền thấy Khế Gia đã cắn lên bông lúa, dở khóc dở cười nhìn cậu nhai nhai hai cái lại phun thứ trong miệng ra.

“Cái này một chút mùi vị cũng không có.” Khế Gia thè lưỡi phì phì phì phun hết mấy thứ trong miệng ra, chờ Mạc Tuy từ trên lưng cậu tuột xuống liền hóa thành hình người, ngắt một bông lúa tỉ mỉ nghiên cứu, “Mùi còn khó ăn hơn cả cỏ.”

“Mùa đông năm nay không muốn đói bụng thì giúp ta cắt đi.” Mạc Tuy đặt sọt xuống đất, lấy ra liềm đá đã mài sắc bén, nắm một chùm tiểu mạch, trực tiếp cắt xuống, liềm đá có mài thế nào cũng không sắc bằng công cụ sắt, phải mài mài mới có thể thuận lợi cắt đứt một mảng. Khế Gia thì trực tiếp bán thú hóa ra móng vuốt, móng nhọn có thể trực tiếp cào ra cơ thịt cắt lúa quả thật giống như cắt đậu hũ. Mạc Tuy không định mang về quá nhiều, thấy Khế Gia cắt rất thuận lợi liền dứt khoát ném liềm đá, bắt đầu đi sau cậu nhát lúa mạch.

“Mạc, người nói chúng ta có thể vượt qua mùa đông này sao?” Khế Gia vừa cắt bông lúa, vừa có chút mờ mịt nói, “Mùa đông mỗi năm con mỗi cũng không đủ, hơn nữa luôn có người sẽ chết trong miệng dã thú lúc đi săn, mặc dù có trái cây ăn nhưng vẫn không đủ no, mỗi lần đến mùa đông, đều không biết chính mình có

thể sống qua không, hơn nữa hiện tại có Mạc, mỗi ngày đều được ăn đồ ăn ngon Mạc nấu, nếu Mạc cùng đói bụng với ta thì làm sao bây giờ... Ngao, đánh ta làm gì?”

“Có sức nghĩ mấy chuyện này còn không bằng cắt thêm nhiều lúa mạch.” Mạc Tuy bạo lực vỗ vào ót Khế Gia, đem cái tay vốn muốn ôm Khế Gia cuối cùng lại nắm thành quyền thu hồi lại, vân đạm phong khinh nói, “Có ta ở đây, mùa đông không cần lo.”

10. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 10

Mang theo một giỏ lớn lúa mạch về nhà, kỳ thật trong lòng Mạc Tuy cũng không có tự tin như Khế Gia tưởng, tuy trước kia ở nông thôn từng giúp xử lý lúa mạch, nhưng không đó đã có mấy móc, rất nhiều bước không cần nhân công hoàn thành, dựa theo hình dạng trong trí nhớ tạo cối xay nho nhỏ, Mạc Tuy còn không rõ nó có dùng được hay không.

Khi về đến nhà Mạc Tuy liền thấy Tác Nhĩ ngồi xổm người chuồng gà nhà mình nhàm chán nghịch gà, trên mặt đều là ý cười nhộn nhạo, Mạc Tuy cười như không cười nhìn thoáng qua Khế Gia đi phía sau, biểu tình Khế Gia cứng lại trong nháy mắt, đường nhìn lơ lửng dời đi, chỉ là tai lại từ từ đỏ lên.

“Đừng khi dễ gà nhà ta, hôm nay vừa tìm được mấy thứ mới, qua đây giúp ta làm việc.” Mạc Tuy phi thường quen thuộc sai sử Tác Nhĩ.

“Biết rồi, a, quần áo mới đã làm xong, ta làm cho các người ba bộ, mùa đông hẳn là đủ mặc rồi.” Tác Nhĩ lại không để ý Mạc Tuy luôn kêu y làm việc, trực tiếp ném quần áo da thú đã gói kĩ trong tay cho Khế Gia, lại phát hiện sắc mặt Khế Gia rất quái gở, kỳ quái hỏi, “Khế Gia khó chịu sao, có cần tìm tể tự khám không?”

Nghe Tác Nhĩ nhắc tới tể tự, biểu tình Khế Gia càng quái dị.

“Không sao, phỏng chừng hôm nay cùng ta gặt lúa nên mệt nhọc, qua đây giúp ta xoay cái này một chút.” Mạc Tuy dời cối xay đá từ trong góc tường ra, lại lấy ra một lọ nhỏ tiểu mạch đã đập lúa xong lúc trước thử cắt về, vô cùng vân đạm phong khinh chuyển chủ đề. Chỉ là, với thể chất thú nhân, cho dù có gặt mấy mẫu đất cũng không mệt được.

Tác Nhĩ thoát nhìn phần khởi hết sức, Mạc Tuy chỉ y phải dùng cối xay đá thể nào xong liền để Tác Nhĩ lăn qua lăn lại. Bị hạn chế sức sản xuất, đồ chứa đựng thường thấy trong tộc thú nhân chỉ có lọ gốm và cái sọt sơ chế, tiểu mạch chỉ có thể đựng trong lọ. Chờ Mạc Tuy cắt quần áo xong, lại lấy thịt khô mới làm xong ra, Tác Nhĩ đã xử lý xong toàn bộ một lọ nhỏ tiểu mạch, hiệu quả ngoài ý muốn không tệ lắm, Mạc Tuy rất gặt đầu hài lòng, sau đó lấy ra cối giã bằng đá đã chuẩn bị tiếp tục bóc lột sức lao động của Tác Nhĩ.

Khế Gia sau khi đụng trúng màn thân thiết của Tác Nhĩ và Y Tư còn chưa điều tiết tốt tâm tình mình, Tác Nhĩ ở bên ngoài mài bột mì Khế Gia liền phi thường tự giác đi dọn dẹp chuồng gà, thuận tiện nhặt mấy quả trứng.

Tiểu mạch thí nghiệm mài thành bột còn chưa tới mười cân (5 kí), đựng hơn nửa lọ, bột mì mặc dù mài không mịn bằng mấy móc, nhưng không ảnh hưởng ăn vào miệng. Tuy không biết làm bánh bao và màn thầu, nhưng Mạc Tuy vẫn có thể cán mì. Khế Gia và Tác Nhĩ đều chưa từng ăn tiểu mạch, vừa nghe Mạc Tuy nói bột mì có thể ăn, rất tò mò lấy tay dính bột mì cho vào miệng, cắn không kịp, Mạc Tuy chỉ có thể nhìn biểu tình bọn họ trong nháy mắt trở nên vi diệu, bắt đầu dĩ thử dài một hơi.

Bữa tối Mạc Tuy làm mì thịt dê củ cải, mỗi người một quả trứng chần nước sôi, bắt quả Tác Nhĩ và Khế Gia đều không biết dùng đũa, Mạc Tuy vớt cho bọn họ hai cái nữa lại vớt cho mình một đôi đũa, mặc dù với thói quen sinh hoạt của bộ tộc thú nhân mà nói loại đồ ăn có thể trực tiếp cầm trong tay như bánh bao rất tốt, nhưng Mạc Tuy thật sự chưa từng tự làm, sợ phạm tội nhưng thực vật không dễ có được này.

“Ăn rất không giống.” Khế Gia dùng nửa cuộn mì bỏ vào miệng, tuy rằng không quen vị mì nhưng vẫn rất nghiêm túc bình phẩm mùi vị món ăn mới, “Tuy bản thân nó ăn vào không có mùi, nhưng vẫn có thể ăn được, hơn nữa cảm thấy ăn đủ no, không giống ăn trái cây, cho dù ăn nhiều cũng chưa no bụng.”

“A, ăn ngon lắm, đồ ăn Mạc làm đều rất lợi hại đó, bắt quá cái này là cái gì?” Tác Nhĩ ghim lên một miếng củ cải trắng, nhìn trái nhìn phải, sau đó nhét hết vào miệng.

“Củ cải trắng, mấy hôm trước đào trong rừng, bắt quá tìm được không nhiều lắm, ta chỉ đào mấy củ.” Mạc Tuy xuyên vào cơ thể này mười mấy năm lần đầu tiên ăn mì dị thường thỏa mãn, ngay cả nước canh cũng uống sạch, sau đó bắt đầu lừa người, “Trong tộc trước đây ta ở, mùa đông chính là dựa vào mấy thứ này mà vượt qua, nếu như có thể trồng trên diện rộng, trời đông mặc dù gian nan nhưng vẫn chịu đựng được.”

Tác Nhĩ rất thích vị củ cải này, lật lật tìm tìm củ cải trong canh thịt, vừa ăn vừa ngẩng đầu rất nghi hoặc nhìn Mạc Tuy: “Trồng? Phải làm thế nào?”

“Chính là bọn ta vạch ra một miếng đất lớn, sau đó rải hạt giống đặc biệt trồng mấy thứ này.” Thức ăn trong tộc đều là bắt tới hoặc thu nhặt, Mạc Tuy biết mình muốn để bộ tộc thú nhân tiếp thu trồng trọt là vô cùng khó khăn.

“Thế nhưng mấy thứ này không phải chỉ cần đến bìa rừng là có thể hái rất nhiều sao? Tại sao phải đặc biệt trồng?” Tác Nhĩ ăn no liền múc hết thịt còn dư lại trong nồi cho Khế Gia, dọn dẹp chén đĩa, phi thường tự giác, “Nếu như Mạc sợ chúng ta ăn hết thực vật, có thể để lại một chút năm sau lại ăn.”

Mạc Tuy có chút bất đắc dĩ cười cười, nghĩ vẫn là chờ gặt xong lúa mạch tự mình giữ lại một túi sang đầu xuân năm sau đi rải tương đối thực tế hơn.

Mùa thu thế giới này ngắn vô cùng, cuối mùa thu các thú nhân sẽ không đi săn một mình nữa, mà do tộc trưởng thống nhất tổ chức vào sâu trong rừng, nơi con mồi tương đối nhiều để săn. Chỉ là sâu trong rừng, cũng không chỉ có thú nhân là kẻ săn mồi, khi lãnh địa bị xâm lấn, đám mãnh thú cũng sẽ phản kích, mỗi mùa đông đi săn sẽ không ngoài ý muốn có người bị thương trở về.

Thú nhân thành niên trong tộc chiếm sáu phần, khi nhiệt độ không khí đủ thấp đều lên đường đi săn, mà thú nhân vị thành niên đủ tuổi sẽ phụ trách vận chuyển con mồi, nhóm giống cái thay phiên chờ bên cạnh rừng xử lý con mồi, Y Tư cũng chờ bên cạnh rừng chăm sóc thương binh.

Bởi vì Mạc Tuy còn chưa trải qua nghi thức thành niên trong tộc, chỉ cần đi theo sau đại đội phụ trách vận chuyển con mồi, Tác Nhĩ tuy rằng đã tìm tộc trưởng biểu đạt khát cầu mãnh liệt muốn cùng đi săn, tộc trưởng cũng đã đáp ứng trước. Nhưng á chừng chưa từng chân chính chứng minh thực lực của mình, tộc trưởng chỉ để y cùng thú nhân vị thành niên vận chuyển con mồi, thẳng cho tới khi các thú nhân vị thành niên trong khi vận chuyển con mồi gặp phải dã thú theo mùi máu đuổi tới, còn chưa kịp phản ứng, Tác Nhĩ đã lưu loát một đao trúc đóng đỉnh não dã thú xuống đất, mới chính thức được thêm vào đội ngũ đi săn.

Giữa bộ tộc treo càng ngày càng nhiều thịt được rửa sạch, mùa đông rất nhanh tới rồi.

Phương pháp bảo tồn thịt vẫn là chưa tới lúc tuyết rơi thì hong khô trước, để vài ngày chờ khi thấy không tốt lắm mới nấu trong nước muối, sau đó chính là cách một đoạn thời gian nấu một lần để phòng biến chất. Tất cả thịt vào mùa đông đều phân phối chung, dựa theo số người đi săn thực tế mỗi người một phần, thú nhân vị thành niên cũng có thể được chia nửa phần. Lực công kích của dã thú so ra tuy kém thú nhân, nhưng nếu hành động theo đàn vẫn có thể tạo thành quấy nhiễu không nhỏ cho thú nhân, thậm chí trọng thương, mặc dù đã hai ba năm trong tộc không có thương vong khi đi săn mùa đông, nhưng mỗi ngày Y Tư vẫn chuẩn bị được cao chờ bên cạnh rừng.

Khí trời càng lạnh, Tác Nhĩ một thân áo da thú xen lẫn trong một đám thú nhân mang hình thú rất bắt mắt, mỗi ngày cùng mọi người quay về, tuy trên áo da thú còn đọng máu, ánh mắt lại sáng lấp lánh, mấy thú nhân ban đầu khuyên Khế Gia đừng để Tác Nhĩ liên lụy ánh mắt nhìn Tác Nhĩ đã thay đổi rất nhiều, cho dù thỉnh thoảng bị thương, vẫn khiến Tác Nhĩ tràn ngập chờ mong chuyển đi săn mỗi ngày.

Trong bộ tộc thú nhân, chỉ cần người có thực lực và dũng khí, mang về cho bộ tộc càng nhiều thức ăn, chính là dũng sĩ bộ tộc.

11. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 11

Các thú nhân vị thành niên vận chuyển con mỗi mỗi ngày chỉ luân phiên tham gia nửa ngày, gần tới mùa đông, Mạc Tuy cũng bận rộn. Thời gian đi săn buổi sáng càng dài, thú nhân vị thành niên hơi lớn tuổi thường đi hỗ trợ buổi sáng, Mạc Tuy khiêng con mỗi nửa ngày, tùy tiện ăn một chút gì đó, buổi chiều phải đi gặt tiểu mạch. Loại tiểu mạch này không biết đã mọc khi nào, hoặc là nói không biết đã bị bỏ quên ở đây bao lâu, đã tự do phát triển ra diện tích rất lớn, Mạc Tuy chỉ có một mình chậm rãi gặt, mấy nửa tháng mới mang phần lớn về nhà được.

Trong mười mấy sọt cỏ được bện rất chặt cao tới nửa người đều là tiểu mạch đã đập, Khế Gia và Tác Nhĩ mỗi ngày đều phải đi săn, cối xay đá và cối giã tạm thời không có cơ hội thể hiện, bán thành phẩm đều chất trong phòng nhỏ lúc trước của Khế Gia chờ gia công.

Thú nhân đi săn mùa đông đều là đi sớm về trễ, bữa trưa giải quyết tại chỗ, vì ngăn ngừa Khế Gia và Tác Nhĩ thể lực không đủ trong lúc đi săn mà xảy ra vấn đề, mỗi sáng sớm Mạc Tuy đều làm bữa sáng thuần thịt, phân lượng đầy đủ, tuy thỉnh thoảng hai người vẫn sẽ bị thương, nhưng vẫn nhảy lên nhảy xuống phi thường có tinh thần.

Bột mì lúc trước đã mài xong, Mạc Tuy đưa một lọ lớn cho Y Tư, thuận tiện nói cho anh ta cách làm bột mì, Y Tư tuy rằng còn trẻ, nhưng làm tể tự vẫn nhìn ra được giá trị của bột mì, chỉ là Y Tư cũng hiểu, từ xa xưa tới nay nguồn gốc thức ăn của bộ tộc tương đối cố định, cho dù anh tin tưởng Mạc Tuy, những người khác chưa chắc sẽ tin tưởng tính an toàn của loại lương thực này, dù sao lúc trước thú nhân ăn nhằm nắm độc cũng không phải số ít.

Mỗi ngày đều sẽ có thú nhân bị thương được đưa tới chỗ Y Tư, thuốc mỡ trị liệu ngoại thương dùng rất nhanh, Y Tư vừa nhìn Mạc Tuy giúp anh đập nát thảo dược, vừa ăn thịt xông khói Mạc Tuy mang tới, biểu tình rất phức tạp.

“Cái này quả thật ăn ngon, cho dù bên trong bỏ ít thịt một chút cũng không quá ảnh hưởng tới khẩu vị, còn có thể no bụng, đối với bộ tộc mà nói thật sự là thức ăn phi thường trân quý, toàn bộ tộc đều sẽ cảm tạ người, người thật sự không muốn để họ biết?” Y Tư khó có thể lý giải Mạc Tuy đưa bột mì tới cho anh lại muốn nói đây là chính mình (Y Tư) trong lúc vô tình phát hiện, “Ta cho rằng mỗi một thú nhân đều mong muốn chính mình trở thành anh hùng trong tộc.”

“Nhưng anh hùng có tác dụng gì? Ta lại không cần người khác cảm kích, chỉ là muốn mùa đông không sống quá gian nan.” Mạc Tuy cúi đầu giã thảo dược, Y Tư chỉ có thể nhìn thấy khóe môi hần cười như không cười, “Duy trì vinh quang của anh hùng quá phiền phức, người cũng không muốn ngày nào đó thấy Tác Nhĩ nằm ở chỗ này của người đi.”

Y Tư còn đang ăn thịt xông khói biểu tình cứng đờ, rừ mắt hơi nhú mày, khe thở dài gật đầu nói: “Người nói không sai, giấu lại cũng đúng, nếu có một ngày Tác Nhĩ bởi vì đi săn trở thành anh hùng trong tộc, nhưng là vì kỳ vọng của người khác mà miễn cưỡng chính mình, được người đưa đến trước mặt ta, có lẽ chúng ta ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không được, ta quả thật không thể chấp nhận được.”

Đi săn tập thể kết thúc vào trận tuyết đầu tiên của mùa đông, các thú nhân đi săn tuy rằng bị thương không ít, nhưng không có ai bị thiệt mạng, khiến tộc trưởng rất vui mừng. Sau khi trận tuyết đầu tiên ngừng lại, bộ tộc của Khế Gia đều là do tể tự cử hành nghi lễ, cầu khẩn có thể bình an sống qua mùa đông, sau đó toàn bộ tộc nhân đều tụ tập chung một chỗ, mọi người ăn no một bữa. Dù sao sau khi mùa đông bắt đầu, những ngày có thể ăn no cũng không nhiều.

Giữa mì và bánh thịt, Y Tư vẫn là chọn bánh thịt tương đối đơn giản để đem bột mì đẩy tới trước mặt tộc nhân, nếu Mạc Tuy không muốn tỏ vẻ gì, Y Tư chỉ có thể nói đây là thức ăn chính mình vô tình phát hiện, nếu nhà nào cần, có thể tới chỗ anh lấy một ít. Giống như Mạc Tuy dự liệu, mặc dù đa phần mọi người ăn hết bánh thịt, nhưng muốn thức ăn mới được tiếp nhận còn cần một quá trình, cho dù là Y Tư, chỉ có thể khiến một phần nhỏ thú nhân cảm thấy hứng thú với bột mì.

Ba tháng mùa đông dài đằng đẵng đã bắt đầu, bởi vì có tuyết, khí trời rất lạnh, Mạc Tuy trực tiếp treo thịt tương đối mới mẻ ngoài cửa sổ đông lạnh tự nhiên, trong phòng còn lại là thịt mặn, thịt xông khói và

lập xưởng lúc trước đã làm. Mùa đông không phải là thời điểm tốt để la cà, cho dù là Tác Nhĩ, sau khi lấy phần thức ăn của mình liền làm ổ trong nhà mình.

Mùa đông không thể nghi ngờ là nhân rồi, mùa thu ăn thật nhiều thứ dưỡng mỡ, thịt trên người Khế Gia cũng dày một tầng, đốt kháng đất Mạc Tuy tự chế, ẩm áp khiến người ta không muốn nhúc nhích, ngoại trừ hai ba ngày đi lấy nước một lần, hai người đều vui trong phòng trú đông.

“A.. Để ta ngủ một lát rồi đi múc nước.” Cảm giác người bên cạnh động dậy, Khế Gia còn ngủ mơ mơ màng màng vô ý thức ôm sát người bên cạnh, đầu cọ cọ cổ Mạc Tuy, con mắt chưa từng mở ra.

Mạc Tuy dở khóc dở cười nghe Khế Gia hàm hồ lằm bằm, không biết thú nhân có cần ngủ đông không, dù sao Khế Gia vừa tiến vào mùa đông cả người liền lười biếng, gỡ cái tay níu chặt lấy mình, Mạc Tuy đẩy Khế Gia: “Ta dậy làm đồ ăn trước, hôm nay phải quét tuyết, nếu không đọng dày quá không ra ngoài được.”

Khế Gia có gối ôm hàm hồ đáp một tiếng liền xoay người ngủ, Mạc Tuy bất đắc dĩ cười cười, đơn giản lau mặt, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng hai người. Mùa đông không có chỗ tiêu hao, sức ăn của Khế Gia cũng ít đi rất nhiều, Mạc Tuy làm hai cái bánh thịt cuộn một lớn một nhỏ, phải tốn một phen khí lực mới gọi Khế Gia được rời giường.

Một bánh thịt cuộn xuống bụng, Khế Gia lập tức có tinh thần, mặc kệ bên ngoài còn đang hạ tuyết, mặc áo da thú liền ra sân quét tuyết, lúc trở vào cả người đều là hoa tuyết. Phẩy sạch tuyết trên áo da thú treo len, Mạc Tuy đưa tay phẩy sạch tuyết trên đầu Khế Gia, ánh mắt Khế Gia sáng lấp lánh mong chờ nhìn Mạc Tuy, một bộ biểu tình cầu khen ngợi.

“Quét tuyết nhanh lắm.” Thấy ánh mắt của Khế Gia, Mạc Tuy không thể ức chế lộ ra nụ cười, phảng phất có thể thấy đuôi Khế Gia đang dong đưa rất nhanh, trong mắt tràn đầy ý cười, “Trưa hôm nay ăn ngon.”

Nhu cầu bột mì bên Y Tư rất ít, phần lớn bột mì vẫn là trong tay Mạc Tuy, lọ gốm cỡ trung chiếm đầy đặc nửa gian nhà. Thời gian rảnh vào mùa đông nhiều lắm, Mạc Tuy cũng không ngại phiền phức, đổ một chén dầu động vật làm một phần mì xào lớn.

Khế Gia thật sự bất lực với dưa, dùng nĩa lớn cuốn mì ăn thỏa mãn vô cùng: “Có Mạc ở đây thật sự tốt quá, ngay cả mùa đông đều có thể thư thái như vậy.”

“Về sau sẽ càng ngày càng tốt.” Mạc Tuy cười cười, đưa tay xoa xoa đầu Khế Gia.

Vào mùa đông các thú nhân rất ít đi ra ngoài, để tiết kiệm thức ăn, chuyện không cần thiết phải làm chắc chắn sẽ không làm, bộ tộc có vẻ an tĩnh dị thường. Buổi trưa thái dương coi như ẩm áp, Mạc Tuy mặc quần áo da thú thật dày ngồi trước cửa nhà được quét sạch sẽ mệt mỏi muốn ngủ, Khế Gia dọn dẹp chuồng gà xong hóa thú lẩn trong tuyết hai vòng trở vào, liền thất đầu Mạc Tuy gật gà gật gù sắp ngã sắp xuống, phi thường linh hoạt nhảy tới phía sau Mạc Tuy, cẩn thận cuộn người lại, cái đuôi ôm lấy hông Mạc Tuy lôi kéo người về phía mình. Da lông dày mềm mại dị thường, Mạc Tuy giật giật liền trực tiếp ngủ như chết trên người Khế Gia. Thái dương giữa trưa ẩm áp lại không gắt, sáng sớm Khế Gia đã ngủ đủ, bây giờ phơi nắng cả người mềm mại lại không buồn ngủ, nghiêng đầu tỉ mỉ đánh giá Mạc Tuy.

Tuy rằng mỗi ngày hai người đều ở chung một chỗ, Khế Gia lại cảm thấy lần trước nhìn kỹ Mạc Tuy đã là rất lâu. Trong gần một năm thân thể Mạc Tuy nhanh chóng lớn dần, ngũ quan cũng bỏ đi phần trẻ con lúc trước mà hoàn toàn nẩy nở, càng tuần lãng. Chính là người này, sau khi gặp được hắn, mọi chuyện đều không giống nữa. Khế Gia kẻ sát mặt Mạc Tuy, ngửi ngửi mùi của hắn, cảm thấy tim không tự chủ đập nhanh hơn.

12. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 12

Sáng sớm mùa đông đặc biệt an tĩnh, Mạc Tuy luôn ngủ không sâu thường thức dậy sớm, bình thường lúc hắn thức Khế Gia còn đang khò khò ngủ vui. Hiếm khi bị lay tỉnh, lúc mơ mơ màng màng còn có chút khó hiểu bình thường Khế Gia ngủ rất thành thật sao hôm nay dậy sớm vậy.

Mạc Tuy bị Khế Gia ôm chặt, vốn còn hơi buồn ngủ khi nhìn đến Khế Gia đang nhắm mắt, lông mày hơi nhíu lại thì tỉnh hẳn, tiếng khó nhịn mơ hồ và xúc cảm lửa nóng bên đùi khiến biểu tình Mạc Tuy nhất thời có chút xấu hổ. Khi trước tuy Khế Gia đã thành niên, nhưng mỗi ngày sẵn thú tiêu hao thể lực và tình lực đã đủ nhiều rồi, phương diện khác càng đơn thuần, thấy người ta hôn môi còn đỏ mặt, hai người cùng giường chung gối đã lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, Mạc Tuy còn chưa kịp phản ứng, Khế Gia đã tỉnh.

“Mạc...” Thanh âm có chút khàn khàn mang theo dự vọng khó nhịn khiến tâm Mạc Tuy nhảy một cái, Khế Gia biểu tình khó nhịn mê man lại mang chút ủy khuất, khí quan nóng bỏng dán chặt lên đùi Mạc Tuy, dịch thể sền sệt dính vào da càng mẫn cảm, “Ta khó chịu...”

Mạc Tuy hít sâu một hơi đè xuống dục tình cuộn cuộn trong tâm, giọng nói ôn hòa cực lực khắc chế: “Không cần gấp gáp, tự người sờ sờ chỗ đó là tốt rồi.”

Khế Gia mê man nhìn Mạc Tuy, theo bản năng áp sát Mạc Tuy chậm rãi ma sát, vẻ mặt mờ mịt: “Nhưng mà chỗ đó trưởng quá, sờ sờ sẽ tốt sao?”

Mạc Tuy cảm thấy tiếp tục nữa chính mình sẽ bị Khế Gia bức điên, nỗ lực đè nén hứng thú sục sôi, ngữ khí rất bình tĩnh nói: “Sẽ, Khế Gia đã lớn rồi, hôm nay ta dạy người, về sau lại gặp tình huống này, theo cách ta dạy mà làm là được rồi.” Tay Mạc Tuy nhẹ nhàng lướt qua hông Khế Gia cầm lấy bộ vị nóng hổi trưởng căng, thân thể khẽ sát cảm nhận được toàn thân Khế Gia run rẩy một chút sau đó căng thẳng, liền bắt đầu thông thả mà thành thạo ma sát lên xuống.

Dịch thể dính dính rất nhanh thấm ướt lòng bàn tay Mạc Tuy, Khế Gia khàn khàn hừ một tiếng, cánh tay ban đầu ôm Mạc Tuy chợt siết chặt, hô hấp cũng dồn dập, khuôn mặt vốn chuyển hồng càng đỏ ửng, thanh âm khó chịu lại mê man đã có chút khàn khàn: “Mạc... Ừm... Cảm giác thật kỳ quái... Thế nhưng thật thoải mái...”

“Đừng nói chuyện.” Mạc Tuy vừa mở miệng liền phát hiện cổ họng mình từ lâu đã căng lên, nhắm mắt quyết định tốc chiến tốc thắng, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đỉnh chót trơn trượt.

“A...” Kích thích đột nhiên khiến toàn thân Khế Gia đều rụt lại, đầu chôn trên vai Mạc Tuy kịch liệt thổ hỉn hỉn, phần đỉnh tuôn ra càng nhiều dịch thể. Mạc Tuy đã không thể khống chế nổi lên phản ứng, thậm chí muốn nhanh chóng làm Khế Gia bắn ra để chính mình sớm kết thúc dày vò một chút, tốc độ trên tay cũng nhanh hơn. Khế Gia mờ mịt lại khàn khịt ưỡn thắt lưng đẩy bộ vị thoải mái khiến toàn thân run rẩy vào tay Mạc Tuy, trong cổ họng vô thức tràn ra tiếng thổ dốc khàn khàn, sau cùng vội vã động động thắt lưng, dịch thể phun ra đều vẩy hết lên hông Mạc Tuy.

Lười biếng cọ cọ hai cái lên hông vai Mạc Tuy, Khế Gia hơi híp đôi mắt còn phủ một tầng hơi nước, biểu tình tràn đầy vô tội: “Mạc thật lợi hại, cái gì cũng biết.”

Mạc Tuy quả thực sắp kiểm chế không được trực tiếp áp đảo người, hít sâu hai cái xác định bản thân sẽ không vừa mở miệng liền lộ tẩy, quay đầu cầm lấy vải bố vốn dùng để lau cúc hoa xóa sạch dịch thể trong tay và trên người, nỗ lực để cho mình thoát nhìn rất thoải mái tự nhiên: “Thú nhân thành niên sẽ như vậy, về sau người tự giải quyết là được rồi.”

Khế Gia giải quyết xong vấn đề sinh lý bắt đầu lên tinh thần, rất tò mò ngắm địa phương nào đó dưới chân của Mạc Tuy: “Mạc cũng sẽ như vậy sao?” Nói xong đưa tay hướng thắt lưng Mạc Tuy sờ soạng.

Mạc Tuy không chút khách khí đập rớt tay Khế Gia, mặt không đổi sắc nhìn ánh mắt lóe sáng rất hiếu kỳ của Khế Gia: “Hang nước sắp hết nước rồi.”

Chờ Khế Gia thần thanh khí sảng đi múc nước, Mạc Tuy mới nặng nề ngã xuống giường, thở một hơi thật dài, nỗ lực để bộ vị hưng phấn nào đó sớm khôi phục bình thường.

Chính mình thích Khế Gia, Mạc Tuy không hề bất ngờ, thậm chí khi xây nhà đã vô ý thức ngăn ra gian phòng ngủ chung cho hai người, Mạc Tuy vốn không thẳng, Khế Gia vừa vặn loại hình hần thích, tuy rằng người này về phương diện tình cảm ngày thơ thuần khiết khiến hần đau đầu.

Tỉ lệ giống cái trong bộ tộc thú nhân quá thấp, tuy rằng nếu bạn đời chết đi giống cái có thể đi tìm bạn đời mới, nhưng vẫn có gần một nửa thú nhân không đủ giống cái để kết làm bạn đời. Chỉ là, ngay cả như vậy,

cũng không có bộ tộc nào có hai giống đực cùng một chỗ trở thành bạn đời cùng chung sống, tuy Mạc Tuy thích Khế Gia, lại chưa từng nghĩ Khế Gia có thể thích mình hay không, thậm chí kết làm bạn đời. Làm một thú nhân, phương thức sinh hoạt viên mãn nhất chính là có thể bắt được càng nhiều con mồi, tìm được giống cái kéo dài đời sau, Khế Gia là một thú nhân trời sinh, cho dù có thể không thích giống cái, lẽ nào lại không muốn sinh ra đời sau của mình.

Trước khi xuyên tới, Mạc Tuy đã biết với tính hướng bản thân muốn tìm một đối tượng lâu dài không hề dễ, thậm chí là kéo dài đời sau, ở đây càng xem trọng hơn thế giới trước.

Nghĩ những điều này, dục vọng muốn rục rịch của Mạc Tuy trong nháy mắt biến mất không còn thấy tăm hơi. Từ trên giường đứng lên mặc quần áo vào, Mạc Tuy rửa mặt rồi đi nhặt mấy trái trứng gà, bắt đá phiến rán mấy cái bánh trứng, chờ Khế Gia về cùng nhau ăn sáng.

Mùa đông vốn bình thản từ lần đầu tiên Khế Gia bắn ra liền không giống nữa, thân là một nam thanh niên thân thể khỏe mạnh tinh lực dư thừa, sau khi Khế Gia lần đầu tiên thể nghiệm được kích thích sinh lý mang đến giống như đã mở ra cánh cửa với thế giới mới.

Hôm sau Khế Gia cũng dậy rất sớm, tư thế nằm nghiêng vừa lúc có thể thấy gò má ngủ say của Mạc Tuy, tiểu huynh đệ giấu dưới váy da vừa tỉnh lại đã tỉnh thần phần chần, không giống hôm qua tưởng đến khó chịu. Khế Gia còn nhớ rõ hôm qua Mạc Tuy đã nói về sau mà như vậy nữa, thì giống như hôm qua hần sờ sờ là tốt rồi, chỉ là bản thân học theo bộ dạng Mạc Tuy hôm qua vuốt mấy cái, tuy rằng cảm thấy thật thoải mái, lại hoàn toàn không có cảm giác toàn thân đều căng thẳng kích thích như Mạc Tuy cho cậu hôm qua.

Khuôn mặt lúc ngủ của Mạc Tuy có vẻ nhu hòa vô cùng, không hề thấy phần ngoan lệ khi săn giết, Khế Gia có chút thất thần nhìn hồi lâu, mới phát hiện tầm mắt mình vẫn dừng trên cánh môi hơi hơi hé mở của Mạc Tuy, trong đầu không tự chủ hiện lên ký ức Tác Nhĩ và Y Tư hôn nhau, khiến mặt Khế Gia trong nháy mắt nóng lên, tiểu huynh đệ vẫn không phản ứng quá lớn cũng lên tinh thần.

Khe khe hôn một chút sẽ không bị phát hiện nhỉ. Khế Gia thần xui quỷ khiến chống người, lại chậm rãi cúi xuống, thận trọng kề sát Mạc Tuy, bên tai phảng phất như nghe được tiếng tim đập tăng tốc không ngừng của mình, chỉ là chạm nhẹ trên môi Mạc Tuy một cái, đã giống như lửa cháy mông nện người về giường.

Động tĩnh kiểu này Mạc Tuy có ngủ như chết cũng tỉnh lại được, đầu vừa chuyển liền phát hiện cả người Khế Gia đều cuộn lại một chỗ, chỉ lộ ra gương mặt và lỗ tai đỏ bừng bừng.

“Làm sao vậy?” Giọng Mạc Tuy còn mang theo khàn khàn lưỡi biếng khi vừa tỉnh ngủ, Khế Gia chỉ hừ một tiếng, vẫn như cũ rúc lại không động, khiến Mạc Tuy không khỏi bật cười, “Đem bản thân ghen (thở) hồng thì làm sao giờ.” Nói xong nhồm người đưa tay đào mặt Khế Gia từ trong da thú ra.

Ghen lâu nên mặt đỏ cực kì, trong ánh mắt chột dạ và dè dặt còn mang theo hơi nước thật mỏng, nhân thân Mạc Tuy tối sầm, làm như không có chuyện gì cười nói: “Lại làm sao vậy?”

Thân thể nóng hổi dán qua, bộ vị rất có tinh thần của Khế Gia thẳng tắp đặt trên bụng Mạc Tuy, dòm nửa ngày thấy Mạc Tuy tựa hồ không phát hiện hành vi mờ ám của mình, thở dài một hơi, rất đương nhiên lại mang chút ủy khuất nói: “Sáng sớm lại giống như hôm qua, ta học theo Mạc hôm qua làm một hồi, một chút cũng không thoải mái như Mạc.”

Mạc Tuy cảm giác tính tự chủ của mình lại bị khiêu chiến, còn chưa mở miệng, một bàn tay đã nhanh chóng với vào váy da cầm lấy bộ vị nửa mềm của Mạc Tuy.

“Mạc cũng giống vậy a.” Khế Gia nhẹ nhàng néo néo thứ trong tay, ngạc nhiên phát hiện thứ kia nhanh chóng nóng lên trương lớn, rất hưng phấn ngẩng đầu, lại chống lại ánh mắt vừa đen vừa sâu của Mạc Tuy, mặt không tự chủ đỏ lên, lời muốn nói lúc trước đều tắc trong cổ họng.

Mạc Tuy hít sâu mấy hơi, nỗ lực khiến giọng mình bình thường: “Khế Gia, người biết người đang làm cái gì không? Loại chuyện này chỉ có người rất thân mật mới có thể làm.” “Ta và Mạc chẳng lẽ không phải người rất thân mật sao?” Khế Gia có chút nghi hoặc nhìn Mạc Tuy, tay không bỏ ra, “Hơn nữa Mạc giúp ta rất thoải mái a.”

“Loại chuyện này là do bạn đời người làm, Khế Gia.” Nơi nào đó bị nắm trong tay Khế Gia, loại kích thích này khiến Mạc Tuy khó nhịn lại dày vò, chỉ là Khế Gia không hiểu, bản thân hẳn biết rõ nếu mặc kệ chính mình và Khế Gia cứ tiếp tục, rất có thể không cách gì quay đầu lại.

“Thế nhưng ta khó chịu.” Khế Gia không biết suy nghĩ của Mạc Tuy, thậm chí không lo lắng nhiều lắm, bộ vị dán sát vào bụng Mạc Tuy vẫn không được ai chiếu cố, khiến Khế Gia khó chịu giật giật thất lưng.

Biểu tình Khế Gia không giải thích được lại có chút ủy khuất làm Mạc Tuy cuối cùng vẫn thỏa hiệp, hẳn không muốn nghĩ bản thân cất chứa bao nhiêu tư tâm, đưa tay cầm bộ vị hưng phấn của Khế Gia: “Đây là một lần cuối cùng, về sau tự làm.”

“Ừm...” Khế Gia thỏa mãn thở dài một tiếng, cũng học theo Mạc Tuy vuốt thứ trong tay. Hô hấp Mạc Tuy bị kiềm hãm, giật tay Khế Gia ra, đem bộ vị nóng hổi của hai người dán cùng một chỗ, bọc lấy tay Khế Gia nhanh chóng chuyển động.

Kích thích mãnh liệt khiến thần sắc Khế Gia dần dần mê mang, rất hưởng thụ nheo mắt lại, bộ vị nóng hổi dán chặt cùng nhau, dịch thể dính dấp phát ra tiếng nước nhỏ nhẹ. Khế Gia ngẩng đầu lơ đãng nhìn thoáng qua mặt Mạc Tuy, dường như lại không thể chuyển đi nữa.

Mạc Tuy hơi cau mày, đích tình cuộn cuộn trong mắt khiến tâm Khế Gia nhảy lên kịch liệt, phần đỉnh trơn trượt tuôn ra càng nhiều dịch thể, môi mím lại làm Khế Gia có chút tâm tư lơ lửng lại chuyển thành cảm xúc tựa hồ mềm mại lại giống như đã không quá rõ ràng khi này, dường như dừng bên môi Mạc Tuy hồi lâu, giống như bị đầu độc, đưa mặt qua trực tiếp dán lên môi Mạc Tuy.

Quả nhiên rất mềm. Khế Gia mơ mơ màng màng nghĩ như vậy, liền cảm thấy cảm đau xót, đầu lưỡi trơn trượt theo đường môi chuyển một vòng, cạy ra khớp hàm trực tiếp xông vào, trong nháy mắt đầu lưỡi chạm nhau Khế Gia khẽ hừ một tiếng, bàn tay bị Khế Gia bọc lấy lại bao phủ thứ kia của hai người bị lôi kéo càng lúc càng nhanh, Khế Gia bị kích thích toàn thân căng thẳng, dịch thể trắng đục nhanh chóng trào ra. Nhìn biểu tình thoải mái đến thất thần của Khế Gia, Mạc Tuy câu dẫn đầu lưỡi vô lực của Khế Gia, lôi kéo bàn tay dính đầy dịch của Khế Gia ma sát càng nhanh hơn.

Cảm giác quá mức mãnh liệt làm Khế Gia kêu rên lên, thanh âm khó nhịn khiến Mạc Tuy kịch liệt thổ dốc, thẳng lưng bắn ra

13. Không Móng Vuốt Cũng Là Dĩ Thú - Chương 13

Tuy rằng đã rất nghiêm túc nói với Khế Gia đây là một lần cuối cùng giúp cậu giải quyết vấn đề sinh lý, nhưng Mạc Tuy vẫn mang theo cảm giác tội lỗi khó dùng lời diễn tả giống như nhúng chàm thiếu niên cái gì cũng không biết. Khế Gia không rõ, Mạc Tuy lại hiểu vuốt ve lẫn nhau thậm chí là hôn môi đại biểu cho cái gì, tuy nhiều lần tự nói với mình phải kiềm chế, nhưng quả thật vẫn không nhịn được.

Mùa đông còn rất dài, qua một tháng nữa mới tới đầu xuân, sau khi Mạc Tuy rất nghiêm túc nói với Khế Gia có vài chuyện chỉ có thể làm với người đặc biệt, hơn nữa cho dù cứng vẫn có thể nghĩ chút chuyện khác xua tan nó, cuộc sống lại khôi phục bình thường.

Một tháng cuối cùng nhu cầu của các thú nhân với bột mì tăng lên không ít, thiếu thức ăn khiến các thú nhân phát hiện ưu điểm của loại thức ăn mới này, bởi vì không biết chỗ Y Tư có bao nhiêu, đều chỉ lấy phân lượng khó lắm mới đủ ăn. Mùa đông lúc trước, luôn có thú nhân vì không để giống cái và con non chết đói, sẽ mạo hiểm vào rừng đi săn, chỉ là có người bắt được con mới về, có người lại không ra khỏi rừng rậm nữa. Mà mùa đông này, có thức ăn dư, không cần mạo hiểm vào rừng đi săn nữa.

So sánh với thú nhân khác, Mạc Tuy và Khế Gia sống có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều, bởi vì có đủ lương thực dự trữ là bột mì, thịt mặn lúc trước và thịt xông khói, khi mùa đông sắp kết thúc, đồ ăn dư lại còn không ít. Khi người khác đều thất lưng buộc bụng, Khế Gia ngược lại còn mập ra một vòng.

Bộ tộc thú nhân cho dù là bộ tộc lớn cũng không có khả năng mỗi năm đều bình an vượt qua mùa đông, khi đầu xuân, trong bộ tộc Mạc Tuy vẫn có hai thú nhân già không sống qua mùa đông này, được mai táng trên núi nhỏ sau bộ tộc. Các thú nhân đối với sống chết thật ra rất thoáng, dù sao không chết lúc đi săn đã là may mắn rất lớn, không có giống đực cường tráng chết khi đi săn, cũng không có giống cái và trẻ con bị bệnh, đợi đến đầu xuân tuyết tan, bầu không khí toàn bộ bộ tộc đều rất hân hoan.

Sau đầu xuân, thú nhân gần thành niên có thể tiến hành lễ thành niên, thú nhân cùng thành niên chung với Mạc Tuy chỉ có một người, sau khi báo với tộc trưởng, trước mùa hè tùy thời đều có thể tiến vào rừng. Mạc Tuy tuy không vội, nhưng cũng không muốn để quá lâu, dù sao nhà hắn không thiếu lương thực, không cần tích góp thể lực, thu thập một bao nhỏ là có thể tùy thời đi được.

Mạc Tuy tỏ ra rất ung dung bình tĩnh, Khế Gia lại ngồi không yên, đi săn về một cái là mài dao xương dao trúc cho Mạc Tuy không ngừng.

“Người có phải đã quên lúc trước là ai nhặt người về rồi không?” Mạc Tuy cúi người nhìn Khế Gia lại lấy một miếng trúc, cười như không cười nhìn cậu.

Về mặt Khế Gia xoắn xuýt nhìn Mạc Tuy một lúc lâu, đầu rũ xuống: “Ta biết Mạc rất lợi hại, nhưng là vẫn rất lo lắng a, Giác thú phi thường hung hãn, lần trước nếu không có người, có thể ta đã không thể sống trở về.”

Xoa đầu Khế Gia, Mạc Tuy ngồi xổm xuống, rút miếng trúc trong tay Khế Gia ra, ngữ khí tuy rằng rất bình tĩnh, trong mắt lại tràn đầy ý cười: “Ta sẽ không tìm giác thú trưởng thành giao đấu, chỉ cần tìm được giác thú, ta sẽ mau chóng lấy răng thú về, sẽ không để người chờ ta quá lâu.”

Khế Gia đưa tay ôm hông Mạc Tuy, lầm bầm: “Có nhanh thế nào Mạc cũng phải đi một vài ngày, vậy ta còn phải ăn thịt nướng mấy ngày.”

Mạc Tuy không khỏi bật cười, bập thịch trên người Khế Gia đều dẻo dai, ôm phi thường thoải mái: “Ta sẽ nói một tiếng với Tác Nhĩ, bảo y khi rảnh rồi qua cùng ăn với người.” Về thiên phú nấu cơm, không thể nghi ngờ Tác Nhĩ cao hơn Khế Gia rất nhiều.

Mùa đông Tác Nhĩ chỉ cần đảm nhiệm lương thực cho một người, lúc trước còn trữ không ít thịt mỡ, đầu xuân gặp lại sắc mặt hồng hào tứ chi hữu lực, so với lúc trước gầy yếu tái nhợt, không thể nghi ngờ đã phi thường khỏe mạnh, còn rất rạng rỡ, không cần nghĩ cũng biết mùa đông này sống rất thuận lợi.

“Khế Gia cứ giao cho ta.” Tác Nhĩ liên tục gật đầu, vỗ vỗ Khế Gia thoát nhìn rất suy sụp, một bộ biểu tình người cứ yên tâm đi đi.

Dao đá và dao trúc Khế Gia chuẩn bị rất nhiều căn bản không chứa nổi, Mạc Tuy chỉ lấy mấy cái, lưng đeo bao da nhỏ của mình liền tiến vào rừng.

Giác thú tương đối thường tập trung ở cánh rừng lúc trước Mạc Tuy và Khế Gia gặp nhau, bởi vì diện tích rừng rậm thật sự không nhỏ, muốn tìm được giác thú phần lớn phải xem vận khí. Từng sống trong rừng mấy tháng, Mạc Tuy coi như quen thuộc cánh rừng này, thứ gọi là giác thú kỳ thật cùng hình thể với hổ, nhưng trên đầu có thêm sừng, húc vào nơi nào một cái thương tổn chỗ đó đều rất khó chịu đựng.

Mạc Tuy không gấp lắm, đi bốn ngày mới trở lại sơn động ban đầu được che giấu của mình, kéo mở cỏ đã khô vàng, trong động coi như sạch sẽ không bị những dã thú khác xâm chiếm, Mạc Tuy qua loa thu dọn da thú đã không thể dùng, chuẩn bị giải quyết bữa trưa trước.

Cánh rừng này bởi vì thú nhân không thường qua lại, tài nguyên coi như phong phú, Mạc Tuy dù sao cũng không có sức ăn lớn của thú nhân giống Khế Gia, bắt con nai mới ra đời không lâu còn rất ngu ngơ, mới vừa rút hết máu chọt nghe phía sau có tiếng bước chân rất mất trật tự, dao trúc sắc bén trong nháy mắt đã cắm trong tay.

Bụi cây cao bằng khoảng người thường bị đẩy ra, một người lão đảo nghiêng ngã đi ra, áo da thú mặc trên người bị rách thật nhiều chỗ, trên mặt trên người đều là vết bẩn, tựa hồ không nghĩ có thể nhìn thấy đồng loại ở chỗ này, biểu tình giật mình trong nháy mắt. Từ bộ ngược bằng phẳng có thể phán đoán không phải giống cái, thú nhân cũng không có khả năng duy trì hình người trong rừng rậm nguy hiểm tứ phía, Mạc

Tuy cảnh giác nhìn người đột nhiên xuất hiện, người nọ cũng không tiếng động nhìn Mạc Tuy, chỉ là đợi thật lâu, hai người đều không ai mở miệng trước.

“Khụ...” Người nọ có chút khàn khàn ho khan một tiếng, cẩn thận nhìn Mạc Tuy, “Có thể giúp ta không?”

“Người cảm thấy ta có lý do gì giúp một người thân phận không rõ đột nhiên xuất hiện trong rừng rậm cơ bản không có người xuất hiện?” Mạc Tuy nhàn nhạt nhìn người kia, vẻ mặt lãnh đạm.

Trên mặt mang theo vết bẩn lộ ra biểu tình có chút khổ sở, người nọ giãy dụa một lúc lâu rốt cuộc cúi đầu nói: “Ta là một y lập, người có thể mang ta về bộ lạc của người không?”

Thế giới này y lập quả thật rất hiếm thấy, quan điểm phổ biến của thú nhân là bộ tộc càng có nhiều y lập, càng được thần quan tâm, nhưng Mạc Tuy lại không cảm thấy y lập có cái gì hiếm lạ, vẻ mặt từ chối rõ ràng: “Y lập xuất hiện ở loại địa phương này bản thân đã đại biểu cho phiền phức, hơn nữa bộ tộc ta đã có một vị y lập rồi, cũng không để ý có nhiều thêm một người hay không.”

Môi dưới bị cắn có chút trắng bệch, người nọ nhìn chằm chằm Mạc Tuy hồi lâu, cuối cùng thật nặng nề thở dài một hơi, giống như bất chấp tất cả nói: “Ta bất quá chỉ muốn sống sót, sẽ không mang đến cho bộ tộc người bất kỳ phiền phức nào, còn có thể ngăn ngừa thiên tai cho các người.”

Mạc Tuy nhíu mày, trên dưới quan sát một vòng, mặc dù không nhìn ra người này và y lập khác có cái gì khác nhau, nhưng về tác dụng mà nói, vẫn khiến người ta có chút động tâm, dù sao thời đại hoang dã thiên tai nhiều lắm, có thể tránh né thích hợp cũng là chuyện tốt: “Tuy rằng còn chưa thể chứng thực, bất quá ta nghĩ thời gian của chúng ta còn rất nhiều, nếu như người làm ra chuyện gì không nên làm, người trong mắt ra sẽ không khác gì nó.” Dứt lời giờ giờ nai con trên cổ đã mở một cái động trong tay.

Thấy Mạc Tuy rút cuộc bằng lòng mang mình đi cùng, trên gương mặt bản hề lộ ra tươi cười, sau đó thân thể mềm nhũn té xuống đất.

Mạc Tuy vốn định đi tới đá đá y lập đột nhiên xuất hiện này hai cái xem xem có phải ngất rồi không, đi tới trước mặt mới phát hiện mắt vẫn đang mở, có chút lúng túng nhìn Mạc Tuy, hơi thở mong manh nói: “Mấy ngày rồi ta chưa ăn cái gì.”

Trên đồng lửa trong sơn động bắt một nồi canh thịt nai với nấm, thịt nai nướng tản ra mùi thơm mê người, y lập ngồi không xa bên người Mạc Tuy tuy nỗ lực duy trì thần nhiên, nhưng đường nhìn vẫn không tự chủ được bay tới thịt quay đã chín.

“Người tên gì? Định tới bộ tộc mới nói sao?” Đem một xâu thịt vừa nướng xong đưa cho vị y lập tuy rằng buổi chiều ở trong rừng bàn điều kiện rất quật cường, Mạc Tuy vẫn nhìn ra được người này kỳ thật cũng không trưởng thành như đã biểu hiện ra.

Người nọ cấp tốc thổi thổi cắn một ngụm lớn, không nhai hai cái đã nuốt xuống, thỏa mãn nheo lại con mắt: “Tất Phi, ta là Tất Phi, thịt nướng người làm là thịt nướng ngon nhất ta từng ăn.”

“Người có thể gọi ta là Mạc.” Mạc Tuy múc một chén canh thịt bắt đầu uống, “Chờ người ăn no, hy vọng người có thể kể rõ cho ta vì sao người lại xuất hiện ở đây, sau đó nếu có phát sinh sự tình đột biến gì ta phải xử lý thế nào.”

“Ừm.” Tất Phi cúi đầu lên tiếng, bắt đầu chuyên tâm đối phó thịt nướng trong tay, cắn một miếng lớn còn không chờ nhai mấy cái đã nuốt hết vào, đúng là bộ dạng đói thảm, tuy rằng bần đĩnh mặt, nhưng vẫn lơ mơ có thể nhìn ra tuổi Tất Phi cũng không lớn, Mạc Tuy không khỏi cảm khái, sao hẳn cứ nhặt được người trong khu rừng này vậy, bất quá dù thô tào bản thân như thế, vẫn múc chén canh đưa cho Tất Phi.

14. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 14

“Người tin y lập thật sự được thần thiên vị?” Tất Phi rửa sạch bùn đất trên người hiện ra ngũ quan tinh xảo nhất mà Mạc Tuy từng thấy, tuy nhìn ra được là nam, lại có vẻ vô cùng âm nhu. (mềm mại, thuộc về

nữ tính)

“Có lẽ vậy.” Mạc Tuy mặc dù không nói dứt khoát, nhưng trong những y lập mà hắn biết, cái người trước mắt có giác quan thứ sáu gần như cường đại lạ thường, Y Tư đối với thảo dược quả thật rất có thiên phú.

Tát Phi thả lỏng cơ thể dựa vào vách sơn động, khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Cho dù thần sự được thần thiên vị, cũng có thể mang tới bất hạnh. Bộ tộc ta ở phương Bắc, đều là thú nhân cùng loại, cách rừng rậm còn có một bộ lạc, là do thú nhân lưu lạc tạo thành, nhân khẩu không nhiều, bình thường cũng qua lại trao đổi đồ. Trong bộ tộc ta có hai y lập, mà bọn họ một cái cũng không có, lúc trước tộc trưởng bọn họ đã nói muốn để dừng sĩ trong bộ lạc mình và y lập bộ tộc bọn ta kết thành bạn đời. Ta từ nhỏ đã có thể cảm giác được nguy hiểm có thể gặp phải, ừm... giống như nếu ta muốn vào rừng, thật giống như sẽ có một thanh âm nói cho ta biết hiện tại không thể đi, nếu ta muốn, ta cũng có thể cảm nhận được thân nhân có phải đang gặp nguy hiểm không.” Tát Phi cười cười có chút châm biếm, ánh mắt phức tạp, “Lúc còn nhỏ, ta nói với cha ngày đó đừng đi săn, thế nhưng ông ấy không để ý tới, cũng không quay về nữa, sau khi lớn lên đại khái hiểu được năng lực mình, nói với anh trai không cần vì theo đuổi giống cái mà đi hái hoa mịch nguyệt, hôm sau anh trai được phát hiện trong rừng, trên mắt cá chân có vết rắn cắn. Lúc anh trai chết trong bộ tộc đã cảm thấy ta không bình thường, trong nhà chỉ còn ta và mẹ, thế nhưng bà cảm thấy là ta hại chết cha và anh, hôm đó ta cảm nhận được mẹ ra ngoài không tốt, bảo bà nên ở trong nhà, nhưng bà thừa dịp ta không ở đó vẫn ra ngoài hái trái cây, trượt chân đập đầu. Trong bộ tộc nghĩ ta là tai họa, vừa vặn bộ lạc bên kia muốn y lập, ta vừa thành niên liền đưa ta đi. Bọn họ tuy cần y lập, nhưng cũng chỉ cần một y lập mà thôi, dù sao ta không phải sống ở đó từ nhỏ, ta sống thế nào cũng không ai để ý, thú nhân cùng ta kết thành bạn đời tuy nói là dừng sĩ lợi hại nhất bộ lạc, nhưng tính tình rất xấu, đối đãi giống cái không chút ôn nhu, đối với ta cũng... Mấy ngày hôm trước cảm giác hắn ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ta không nói với hắn, lúc đi săn quả nhiên gặp phải đàn sói hoang bị cắn chết, ta cũng nhân cơ hội chạy đi.”

“Ở đây mấy ngày còn có thể sống tốt, năng lực dự cảm nguy hiểm của người quả thật hữu dụng.” Mạc Tuy hiểu rõ gặt đầu, đối với Tát Phi không hề có năng lực đi săn, rừng rậm nguy hiểm không thể nghi ngờ.

Tát Phi có chút ngượng ngùng cười cười: “Còn may gặp được người, bằng không cho dù không bị dã thú tấn công, ta cũng sắp chết đói.”

“Bộ tộc ta đối với người từ ngoài tới coi như thân thiện, năng lực của người cũng sẽ được mọi người tôn trọng, nếu như có thú nhân mình thích, người có thể tìm một bạn đời tốt, cứ sống trong bộ tộc.” Mạc Tuy nói nói liền nhớ lại cũng là ở chỗ này, Khế Gia thần thái sáng lạn nói với hắn giống vậy, không khỏi lộ ra nụ cười rất ôn nhu.

Nụ cười mềm mại nhàn nhạt dưới ánh lửa rất động lòng người, Tát Phi ngây người trong chốc lát, đầu óc nóng lên liền nói ra miệng: “Vậy người cần một bạn đời không?” Chỉ là vừa nói xong, mặt Tát Phi liền đỏ.

Mạc Tuy cười như không cười nhìn cậu: “Ta cần bạn đời, bắt quá đã có người mình thích rồi.”

Tát Phi nhỏ giọng hừ hừ một tiếng, đem toàn bộ đầu vùi vào giữa đầu gối.

Mùa xuân là mùa sinh sản của giác thú, Mạc Tuy ngồi xổm đợi hai ngày rốt cuộc chờ được một con giác thú còn nhỏ, lưu loát làm thịt nhổ răng lột da, con giác thú này liền trở thành bữa trưa của Mạc Tuy và Tát Phi.

“Cái này là thịt gì? Mềm quá.” Tát Phi há to miệng ăn thịt nướng, thỏa mãn muốn thở dài.

“Thịt giác thú.” Ăn thịt nướng hương bay bốn phía, Mạc Tuy cũng biết thịt giác thú phi thường ngon, chỉ tiếc phạm vi hoạt động của giác thú không lớn, cũng không có khả năng vì ăn thịt giác thú một lần lại tới địa phương xa như vậy đi săn.

Giác thú con tuy nói còn chưa trưởng thành, hình thể lại không nhỏ, buổi trưa Mạc Tuy chỉ nướng một cái chân sau và mấy miếng sườn, nghĩ nghĩ con giác thú lần trước Khế Gia giết chết chỉ lột da, bởi vì khiêng Khế Gia nên không ra tay xả thịt, Khế Gia hẳn là chưa từng ăn thịt giác thú. Mạc Tuy bảo Tát Phi đi rửa chén bát, xả thịt giác thú còn chưa ăn xong để ở cửa động, toàn bộ bộ phận chất thịt tốt nhất cắt xuống làm thịt mặn, vừa nghĩ tới chờ mình trở lại nói với Khế Gia đây là thịt giác thú Khế Gia có thể sẽ lộ ra biểu tình kinh ngạc, Mạc Tuy khó có thể nhịn xuống ý cười dâng tràn trong nội tâm.

Mới nghĩ nghĩ thể liền cảm thấy nhớ nhà a.

“Tát Phi, ngày mai chúng ta quay về.” Vừa có ý niệm trở về liền không thể thay đổi, Mạc Tuy thấy Tát Phi cầm chén bát trở lại, khó có được lộ ra nụ cười có thể nói là sáng lạn.

Đồ muốn mang theo cũng không nhiều, ngoại trừ thịt mặn Mạc Tuy còn đào chút khoai tây và khoai sọ làm lương khô mang theo, cùng Tát Phi mỗi người một cái gùi nhỏ liền lên đường. Có Tát Phi, Mạc Tuy cũng không dò xét phía trước có mãnh thú lớn hay không, tốc độ nhanh hơn nhiều, chỉ có ba bữa dừng lại đi săn và nướng thịt, Tát Phi tuy nhìn nhu nhược, thể lực lại rất tốt, vẫn đi theo phía sau Mạc Tuy không bị bỏ lại.

“Người nhất định rất thích giống cái kia, thật đúng là có chút hâm mộ đó.” Mạc Tuy gấp gáp, Tát Phi hoàn toàn nhìn ra được, mặc dù có chút tiếc nuối bất quá vẫn là không nhận được trêu chọc, “Đến lúc đó nhất định phải để ta nhìn một chút là giống cái ôn nhu giỏi giang thể nào mới khiến người để ý như vậy.”

Mạc Tuy vừa phân biệt phương hướng vừa bình tĩnh nói với Tát Phi: “Vây phỏng chừng phải thất vọng rồi, ta thích là một thú nhân.”

Cước bộ Tát Phi khựng một cái, kinh ngạc trầm mặc hồi lâu mới ghen ra một câu: “Không hổ là Mạc, ngay cả người mình thích đều... khác biệt như thế.”

Lúc Mạc Tuy quay lại bộ tộc chính là sáng sớm, dọc theo đường đi gặp phải không ít thú nhân đi săn trở về cùng giống cái hái trái cây về, lúc thấy Mạc Tuy và Tát Phi đi theo phía sau, đều lộ ra nụ cười ngâm hiểu. Mạc Tuy vẫn là không lộ vẻ không phản ứng, rằng giác thú đã đeo trên cổ, nhiệm vụ coi như hoàn thành, hiện tại chỉ cần đến chỗ tộc trưởng báo một tiếng, ném tác phi cho tộc trưởng là có thể về nhà, nghĩ tới đây, tâm tình Mạc Tuy phi thường tốt.

Tộc trưởng nhìn người vẫn như cũ mạnh mẽ uy vũ, Mạc Tuy đơn giản nói làm sao gặp được Tát Phi, lại giờ ra giác thú liền muốn đi, tộc trưởng vô cùng bất đắc dĩ gọi hắn lại: “Ném người cho ta rồi muốn đi sao?”

“Anh ta là y lạp, còn chưa có bạn đời, đi cùng với ta không tiện lắm.” Mạc Tuy thấy tộc trưởng mang theo ánh mắt thâm ý, thản nhiên nói. Hắn và Khế Gia cũng bởi vì đều là thú nhân, ở chung chăm sóc nhau không có gì, thể nhưng sinh vật hiếm lạ như y lạp, cùng thú nhân mặc danh kỳ diệu ở chung, liền có chút tế nhị.

Tộc trưởng nhìn vẻ mặt Mạc Tuy trực tiếp muốn ném người, thở dài một hơi: “Chỉ ít người cũng mang cậu ta qua chỗ Y Tư.”

Mang Tát Phi đi ra, Mạc Tuy liền đi về hướng nhà Y Tư, Y Tư làm tế tự một ngày phần lớn thời gian đều đang nghịch thảo dược, Mạc Tuy lúc Mạc Tuy tìm anh ta đang phân loại thảo dược mới hái trong sân, thẳng đến khi một bóng đen bao phủ mình, mới có chút nghi hoặc ngẩng đầu.

Đôi mắt hơi mở lớn tràn đầy kinh hỉ, Y Tư đứng lên hung hăng ôm Mạc Tuy một cái: “Người đã về rồi, thật nhanh.”

Lôi Tát Phi từ sau lưng ra, Mạc Tuy khẽ cười nói: “Cẩn thận Tác Nhĩ thấy lại muốn đánh ta, đây là y lạp ta nhặt được trong rừng, Tát Phi, anh ta giao cho người.”

“Mọi người rất thân thiện, không cần khẩn trương.” Thấy Tát Phi có chút cẩn thận chào mình, Y Tư ôn nhu cười cười, rất tùy ý phẩy tay với Mạc Tuy, “Người ta nhận, người mau mau mang Khế Gia đi, Tác Nhĩ cả ngày đều lo lắng cậu ta không đói không khát, ta rất không cao hứng.”

Mạc Tuy cười, nụ cười phá lệ ôn nhu, vừa mới xoay người muốn về nhà, chỉ thấy Y Tư như cười như không chỉ chỉ đằng sau.

Khế Gia hóa thú đứng phía sau cách Mạc Tuy không quá ba mét, tựa hồ là bởi vì chạy nhanh mà có chút thở gấp, thấy Mạc Tuy xoay người lại, tứ chi đập một cái liền trực tiếp nhào tới Mạc Tuy. Mạc Tuy cũng không tránh, trực tiếp bị Khế Gia đẩy ngã nhào xuống đất, ánh mắt Khế Gia sáng lấp lánh nhìn hắn, đầu lưỡi hơi thô ráp liếm tới mặt Mạc Tuy.

15. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 15

Khế Gia liếm mấy cái lên mặt Mạc Tuy mới dừng lại hóa thành hình người, sau đó kéo Mạc Tuy từ dưới đất lên, cả mặt tươi cười sáng lạn không thôi, ôm Mạc Tuy cọ cọ mặt hắn: “Mạc, ta rất nhớ ngươi.”

Xoa xoa đầu Khế Gia, Mạc Tuy cũng cười, trông phá lệ ôn nhu: “Đi sẵn về rồi? Ăn chưa?”

“Vừa mới đi sẵn về nghe nói có người thấy Mạc trở về, ta liền chạy tới tìm ngươi.” Khế Gia có chút ngượng ngừng cười cười, sau đó chỉ chỉ người đang nói chuyện với Y Tư, chỉ thấy được gò má – Tát Phi, thấp giọng hỏi, “Cái kia chính là giống cái ngươi mang về mà bọn họ nói sao?”

Giống cái? Giống cái ở đâu ra?

Mạc Tuy quay đầu lại có chút bất đắc dĩ nhìn Tát Phi đang cùng Y Tư nói chuyện lại thường thường lên nhìn qua bên này, ngũ quan âm nhu không cùng một phong cách với hình người của tất cả thú nhân, y lập duy nhất trong tộc về ngoài lại càng thiên về tuấn lãng, quần áo da thú trên người, bất quá do vật áo hơi rách trực tiếp bị kéo lên có hơi ngắn, mơ hồ có thể nhìn thấy thắt lưng vừa trắng vừa nhỏ của Tát Phi.

Mạc Tuy yên lặng đỡ trán thở dài, Tát Phi bị nhận nhầm thành giống cái quả thật rất bình thường a.

“Tát Phi là y lập, mặc dù là ta mang về, bất quá bây giờ đã giao cho Y Tư phụ trách.” Mạc Tuy xách gói của mình lên, vẫy vẫy tay với Khế Gia, “Đi, mang cho người đồ ăn ngon về đây.”

Mùa xuân thức ăn phi thường phong phú, Mạc Tuy trực tiếp đến khu trao đổi của các thú nhân đổi một trái bí đao, liền mang theo Khế Gia về nhà.

Trong sân nhỏ nhà mình, bếp nhỏ xếp bằng đá vẫn giống như khi Mạc Tuy rời đi, củi cũng không vơi đi chút nào, vừa nhìn chính là không bắt lửa bao nhiêu, Mạc Tuy dọn dẹp sơ sơ một ít vụn củi trong bếp liền bắt nồi gốm chuẩn bị làm cơm. Khi lấy mấy dây thịt mặn ra bảo Khế Gia treo lên, Mạc Tuy rất bình tĩnh tỏ vẻ đây là thịt giac thú, thành công khiến Khế Gia thiếu chút nữa ném luôn thịt mặn trong tay.

Xử lý con mèo Khế Gia đặt trong sân, Mạc Tuy cắt một khối thịt lớn bỏ lên lửa nướng, quét thêm tương tự chế, Mạc Tuy ngồi trên ghế nhỏ quay đầu chống cằm nhìn Khế Gia ngồi xồm bên cạnh hang nước chăm chú rửa bí đao. Khế Gia rửa bí xong đứng lên, đầu vừa chuyển liền đổi diện ánh mắt Mạc Tuy, rõ ràng là ánh mắt rất quen thuộc, ý cười ôn nhu trong mắt Mạc Tuy lại khiến Khế Gia không chuyển đường nhìn được, ngây ngốc nhìn nhau hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là Mạc Tuy xoay mặt đi trước, nửa phần dưới của thịt quay đã tản ra mùi cháy, nướng nữa sẽ khét luôn.

“Vị thịt giac thú ngon lắm, đáng tiếc lần trước ngươi không ở đó.” Mạc Tuy lật thịt quay nói, “Bất quá vị thịt mặn cũng xem như ngon.”

Khế Gia cũng kéo ghế qua ngồi bên cạnh Mạc Tuy, đưa bí đao cho Mạc Tuy, biểu tình rất chăm chú: “Chỉ cần là Mạc làm ta đều thích ăn.”

Mạc Tuy cười trầm thấp đáp một tiếng, đem bí đao xắt miếng bỏ vào canh thịt mặn đã sôi, muống dài quấy vài cái chợt nghe tiếng Khế Gia có chút do dự vang lên: “Mạc, Tát Phi kia... Ngươi kết thành bạn đời với hắn sao?”

“Suy nghĩ gì vậy?” Mạc Tuy quay sang thấy vẻ mặt có chút khấn trương lại nghiêm túc của Khế Gia, không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Ta không thích hắn.”

“Nếu có giống cái lưu lạc gia nhập bộ tộc, thú nhân mang nàng vào dễ dàng nhận được hảo cảm của giống cái đó nhất, thú nhân kết bạn đời như thế trong tộc không ít.” Khế Gia có chút xoắn xuýt nhăn mặt, “Nếu Mạc cũng có bạn đời, ta liền chỉ có một mình.”

Mạc Tuy cầm chén múc cho Khế Gia một chén canh đầy bỏ vào tay cậu, rất muốn ôm đối phương nhưng vẫn chỉ sờ sờ đầu cậu, cười trêu: “Nếu là như vậy, thế không phải Khế Gia mang ta vào tộc sao, Khế Gia cũng muốn kết thành bạn đời với ta sao.”

Khế Gia bưng canh trong tay, muốn bỏ xuống lại không có chỗ để, chỉ có thể cố sức lắc đầu: “Nếu Mạc là giống cái, ta khẳng định đã sớm cùng Mạc kết thành bạn đời rồi.”

Quả nhiên vẫn là không được sao, nếu như không phải giống cái.

“Canh sắp sánh ra ngoài rồi, uống nhanh đi.” Mạc Tuy gỡ thịt quay xuống cắt miếng, bỏ vào bát trúc, rất vân đạm phong khinh hỏi, “Nếu như là người mang Tát Phi về, hẳn nói muốn kết thành bạn đời với người, người có đáp ứng không?”

Khế Gia ừng ực uống nửa chén canh, đang nhai thịt, hàm hồ không rõ bày tỏ: “Sẽ không a, ta lại không thích hẳn.”

“Cho nên nếu không phải người mình thích, ta sẽ không cùng người đó kết thành bạn đời.” Đặt hơn phân nửa thịt quay tới trước mặt Khế Gia, Mạc Tuy nhìn cậu, nói đùa lại như nói thật, “Nếu như cùng một giống cái không thích trở thành bạn đời rồi sống chung, còn không bằng cùng Khế Gia kết thành bạn đời đó.”

Mạc Tuy hoàn thành lễ thành niên liền biểu thị đã trở thành thú nhân độc lập, có thể tham gia đi săn, hơn nữa quang vinh trở thành người đầu tiên không phải bạn đời vẫn có thể cười trên lưng thú nhân. Về phương diện tốc độ mà nói, thú nhân hình thú vẫn là nhanh nhất, bình thường con mồi có tốc độ vô nhanh hình thể lớn cần bốn năm thú nhân cùng săn, đối với Mạc Tuy và Khế Gia, hai người là đủ rồi.

Khế Gia thú hóa cấp tốc chạy đi, động vật hình trâu rừng trước người kinh hoàng chạy trốn lại dị thường linh hoạt, hai chân Mạc Tuy kẹp bên hông Khế Gia dán chặt lên lưng cậu, khi trâu rừng chuyển ngoặt, Khế Gia đi tắt qua một vòng nhỏ tiếp cận, hai chân dùng sức trực tiếp nhào tới lưng trâu rừng, đao trúc sắc bén ghim xuống gáy trâu rừng. Trâu rừng gãy cột sống co quắp vài cái ngã xuống đất, Mạc Tuy vào lúc sắp bị trâu rừng hất xuống lật người lăn trên đất.

Mạc Tuy vỗ vỗ bụi đất trên người đứng lên, Khế Gia đã cắn đứt cổ trâu rừng, chờ trâu rừng triệt để chết đi liền hóa thành hình người, vừa dùng lực liền trực tiếp khiêng con trâu lên vai.

Đã có thức ăn hai ngày, Mạc Tuy và Khế Gia trở về nhà mình tách da thịt trâu rừng, thịt đều cắt thành khối lớn đặt trên lá cây đã rửa sạch, bộ phận ngon giữ lại ăn, bộ phận còn lại thì gói kỹ cầm đến khu trao đổi trong tộc đổi lấy vật dụng thường dùng.

Bởi vì nấu cơm đều là chuyện của Mạc Tuy, Khế Gia cũng không biết trong nhà thiếu cái gì, đi đổi đồ hầu như đều là Mạc Tuy, bình thường mấy giống cái mang theo rau quả và vật dụng hàng ngày ở khu trao đổi thấy Mạc Tuy mang theo nhiều đồ, đều chào hỏi hẳn.

Một bộ phận giống cái tới đổi đồ đã có bạn đời, còn có vài giống cái vẫn chưa có bạn đời tới giúp cha mẹ trao đổi một ít đồ dư ra trong nhà, số lần gặp nhiều, đều cùng Mạc Tuy lẫn lộn quen mặt.

Mua ít đường và vải bố, Mạc Tuy bắt đầu chọn rau dưa, tiểu giống cái trẻ tuổi trông sạp rất đương nhiên hỏi hẳn: “Mạc, người có giống cái mình coi trọng chưa? Nếu như có ta liền không nướng thịt cho người ăn a.”

Tiểu giống cái nói chuyện với Mạc Tuy tên Á, vừa thành niên không bao lâu, các chủng loại rau quả rất nhiều, Mạc Tuy cũng thường xuyên trao đổi thức ăn với cô, coi như có chút quen thuộc, chỉ là nghe cô nói trên mặt không lộ ra biểu tình: “Hừm?”

“Ai nha, ta quên mất Mạc người còn chưa tới tộc chúng ta bao lâu.” Á gõ đầu mình le lưỡi, có chút ngượng ngùng, sau đó bỏ một quả cam vào tay Mạc Tuy, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình bảo Mạc Tuy ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Khế Gia vừa thành niên, lúc trước một lòng lao vào học tập kỹ xảo đi săn, hoạt động trong tộc chính cậu đều không biết rõ chứ nói gì giới thiệu cho Mạc Tuy, vừa lúc nơi này có một người nhiệt tình, Mạc Tuy cũng không ngại hiểu rõ hơn.

“Nga, hàng năm sau khi trận mưa xuân đầu tiên kết thúc, trong tộc sẽ cử hành lễ mừng chúc mừng chúng ta thuận lợi vượt qua mùa đông, sau đó giống cái và thú nhân đã thành niên còn chưa có bạn đời, nếu như thích nhau bình thường lại không có cơ hội biểu đạt có thể thừa dịp này tiếp xúc một chút, bất quá phần lớn là thú nhân theo đuổi giống cái bọn ta a.” Á không khách khí tí nào tiếp nhận nửa quả cam Mạc Tuy bẻ ra, bóc một miếng bỏ vào miệng, “Bọn ta sẽ nổi lửa nướng thịt, thú nhân nếu như có ý với bọn ta, sẽ hỏi nhóm giống cái muốn thịt ăn, đương nhiên là trừ phi cái tên đặc biệt đáng ghét mới không cho, những người khác tới đều sẽ cho. Bất quá nếu như ta thích Mạc, sẽ đưa Mạc thịt nướng, Mạc không thể từ chối, bằng không người liền thăm, nếu như người cũng có ý với ta, liền khen thịt ta nướng ăn ngon, lại muốn một miếng nữa, sau đó chúng ta có thể tay trong tay tìm tộc trưởng nói muốn kết thành bạn đời.”

16. Không Móng Vuốt Cũng Là Dĩ Thú - Chương 16

Mạc Tuy cười búng mũi Á*: “Nghĩ nhiều ghê nhỉ, gấp gấp tìm bạn đời như vậy sao?”

(*gốc là “Mạc Tuy cười cho Á một não băng”, mà não băng “ ” là tên gọi khác của bệnh viêm mũi, tui dựa vào câu sau đoán nó là “búng mũi”, không biết đúng không?)

“Mới không gấp đó.” Á phùng má che chỗ bị Mạc Tuy đánh, “Bởi vì thích kiểu người như Mạc mới đến hỏi người có muốn làm bạn đời của ta không nha, ta là giống cái rất có khả năng đó, Mạc người phải suy nghĩ nghiêm túc nha.”

“Trong tộc thú nhân mạnh hơn ta không ít đâu, chọn ta không sợ mùa đông đói bụng sao?” Mạc Tuy rất thích Á ngây thơ thẳng thắn, cũng không ngại cùng cô vui đùa vài câu.

Á lại nhét một trái quýt cho Mạc Tuy, có chút thần thần bí bí nhỏ giọng nói: “Mặc dù mọi người đều cảm thấy người không dùng hình thú rất kỳ quái, bất quá anh hai lần trước đi săn vừa vận dụng phải người và Khế Gia, nói người đi săn rất lợi hại, hơn nữa các thú nhân đều vô tâm muốn chết, Mạc là thú nhân ôn nhu nhất mà ta gặp, cho gì đi săn không lợi hại nhất, nhưng chắc chắn sẽ không để ta đói bụng. Cho nên, Mạc người rất cuộc có người thích chưa?”

“Có a, ta có một người vô cùng thích, cho nên đại khái không có biện pháp ăn thịt người nướng.” Mạc Tuy sờ sờ đầu Á, vỗ vỗ quần áo đứng lên, đem rau quả đã chọn xong vào giỏ, sau đó đặt thịt đã gói kĩ trước mặt Á, nhìn khuôn mặt Á không cao hứng phùng lên, nét mặt mang ý cười rất chân thành, “Về sau Á sẽ tìm được thú nhân rất tốt làm bạn đời, ta đi trước.”

Đổi xong thứ cần đổi về nhà, Mạc Tuy đưa tay vỗ vỗ Khế Gia thú hóa làm ổ trong sân phơi nắng ngủ gật, ngồi xổm trước mặt cậu hỏi chuyện lễ mừng mùa xuân, Khế Gia mơ mơ màng màng chui đầu lớn vào lòng Mạc Tuy, tìm vị trí thoải mái thở một hơi thật dài, lười biếng nói: “Hình như có chuyện đó, bất quá lễ mừng mùa xuân năm ngoái ta ra ngoài hoàn thành lễ thành niên không ở trong tộc, năm trước ta còn chưa trưởng thành.”

Mạc Tuy gật đầu hiểu rõ, vừa định đứng dậy vào nhà đã bị móng vuốt Khế Gia túm lên ngực đè xuống đất, thân thể cuộn thành một vòng bao lấy Mạc Tuy, đầu vô cùng thoải mái gối lên bụng Mạc Tuy.

“Mặt trời đẹp như vậy, Mạc ngủ với ta một lát đi.” Trong giọng Khế Gia mang theo buồn ngủ nồng đậm, cái đầu lông xù ừ ừ trong lòng, vuốt ve lông thú mềm mại, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, quả thật rất thoải mái. Thả lỏng người dựa vào Khế Gia, Mạc Tuy cũng dần dần buồn ngủ, ngủ mất.

Khế Gia vẫn nhắm mắt đợi Mạc Tuy hô hấp chậm chậm thiếp đi mới nhẹ nhàng nâng đầu khỏi ngực Mạc Tuy, nhẹ nhàng liếm một cái lên môi Mạc Tuy, con ngươi lộ ra thần sắc hài lòng, lại chui đầu vào trên người Mạc Tuy ngủ.

Mưa đầu xuân năm nay tới rất nhanh, lễ mừng cũng lập tức sắp tiến hành.

Giống cúng tế mùa đông, lễ mừng mùa xuân cũng tổ chức ở khoảng đất trống giữa bộ tộc, các thú nhân thường phơi bày hình thú để thể hiện cường tráng của mình, thành ra hôm lễ mừng các loại động vật ăn

thịt khổng lồ đi lại khắp nơi. Mạc Tuy và Khế Gia ăn chút canh thịt ở nhà mới đến nơi tổ chức lễ mừng, buổi chiều các thú nhân so tài với nhau, kỳ thật cũng chính là thời gian khoe khoang bản thân rất cường tráng rất lợi hại, buổi tối mới nổi lửa bắt đầu nướng thịt.

Lễ mừng là hoạt động lớn của toàn tộc, lúc trước Khế Gia tuy đã tham gia, lần này lại là lần đầu tiên chân chính trải nghiệm, mà Mạc Tuy thật sự là lần đầu tiên. Gần trăm người nhét chung một chỗ, đi tới đi tới Mạc Tuy và Khế Gia liên hơi bị kéo giãn khoảng cách, bất quá đôi bên đều nằm trong tầm mắt đối phương, cũng không sợ bị lạc.

“Mạc!” Tất Phi ru rú trong nhà Y Tư đã mấy ngày trong hoàn cảnh xa lạ còn có chút câu nệ, vừa thấy thân ảnh Mạc Tuy liền chen qua đoàn người, đứng bên người Mạc Tuy.

Tất Phi thoát nhìn sống ở nhà Y Tư không tệ lắm, gương mặt vốn có chút hốc hác thêm một tầng thịt, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, thoát trông càng thêm tinh xảo, cậu ta một đường chen qua, khiến thú nhân chung quanh không nhìn được nhìn về phía này.

“Sống quen chưa?” Mạc Tuy thấy vẻ mặt Tất Phi tươi cười rất rực rỡ, không khỏi cười theo.

Tất phi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Mạc Tuy mang theo cảm kích, cổ sức gật đầu hai cái: “Y Tư rất tốt với ta, cùng Y Tư ra ngoài hái thảo dược gặp được các thú nhân cũng đều rất thân thiện. Lần trước chỉ lướt mắt qua người người thích, bất quá thấy hình thù rất oai phong, hẳn là một kẻ đi săn lão luyện, ánh mắt Mạc thật tốt đó.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Mạc Tuy nhìn thoáng qua Khế Gia cách đó không xa bị mấy giống cái bao quanh, cười rất ôn nhu, sau đó lại có chút bất đắc dĩ cảm thán, “Chỉ tiếc ta và cậu ấy không ai là giống cái, trong tộc hai thú nhân ở cùng nhau vẫn là không dễ khiến người ta tiếp nhận.”

Lông mày tinh xảo của Tất Phi hơi nhăn lại, có chút xoắn xuýt nhìn Mạc Tuy: “Mọi người vẫn cảm thấy dùng sĩ sống cùng một giống cái có khả năng mới tương đối tốt.” Tựa hồ như nghĩ tới điều gì, Tất Phi đột nhiên cười rộ lên, khoe mắt mang ý cười khiến người ta rất khó dời đường nhìn, “Nếu người Mạc thích không muốn ở cùng người, vậy để ta làm bạn đời Mạc đi.”

Mạc Tuy vừa muốn nói chuyện, cổ tay đã bị người kéo lại, vừa muốn động thủ lại phát hiện người kéo cổ tay hẳn chính là Khế Gia không biết từ lúc nào đã thoát thân khỏi nhóm giống cái. Khế Gia hiếm khi trưng ra khuôn mặt không chút biểu tình, môi mím thật chặt, nói câu “Mạc, chúng ta về nhà.” liền lôi kéo Mạc Tuy bước nhanh ra ngoài, trực tiếp về nhà.

Khế Gia đi thẳng tới cửa sân nhà mình mới dừng lại, buông cổ tay Mạc, hai người đứng đối diện. Tâm tình Khế Gia rõ ràng không đúng lắm, Mạc Tuy cũng không biết nguyên nhân, không mở miệng, Khế Gia trầm mặc hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Mạc, người có người mình thích sao?”

“Ừm.” Hơn nữa người này còn đứng ngay trước mắt.

Biểu tình Khế Gia đổi đổi, hít một hơi thật sâu: “Mạc sẽ cùng người đó kết thành bạn đời sao?”

Câu hỏi của Khế Gia khiến Mạc Tuy có chút nghi hoặc, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Đưa tay ôm lấy Mạc Tuy, Khế Gia chôn mặt trong hõm cổ Mạc Tuy, dè dặt cẩn thận lại có chút ủy khuất nói: “Mạc người đừng tìm bạn đời, chúng ta cứ sống chung có được không?”

Khế Gia nói chuyện càng ngày càng khiến Mạc Tuy hoài nghi, hẳn vờ tay vỗ vỗ lưng Khế Gia, nhẹ giọng hỏi: “Đêm nay làm sao vậy, lần trước không phải ta đã nói sao, nếu như là giống cái không thích, còn không bằng cùng Khế Gia kết thành bạn đời.”

Cánh tay ôm mình siết chặt, trên cổ Mạc Tuy đều là hơi nóng khi Khế Gia hô hấp, bên tai giọng Khế Gia thật thấp, mang theo dè dặt bất an: “Vật Mạc làm bạn đời ta đi?”

“Cái gì?”

Nói đều đã nói ra, Khế Gia tựa hồ thả lỏng, ngẩng đầu nhìn thẳng Mạc Tuy mặt đầy khiếp sợ, tuy rằng mặt bắt đầu nóng lên, thần sắc lại rất nghiêm túc: “Ta không thích Mạc cùng người khác kết thành bạn đời, tuy rằng cảm thấy như vậy không tốt, nhưng là vẫn muốn luôn sống chung với người. Vừa nghĩ về sau Mạc sẽ

sống chung với người khác, cười với người khác, cùng ngủ với người khác, ta liền chỗ nào cũng không thoải mái, Mạc Tuy chỉ có thể là của mình ta.”

Mạc Tuy không thể nói là không khiếp sợ, kinh hãi lúc trước chưa từng dám nghĩ tới trong nháy mắt nổ tung trước mặt, tim đập kịch liệt, thế nhưng Mạc Tuy vẫn nỗ lực duy trì bình tĩnh: “Khế Gia, người biết mình đang nói cái gì không?”

Khế Gia nhếch khóe môi cười cười, mặt sắp tới: “Mạc không cần cứ xem ta như đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu, ta biết mình đang làm gì, ta thích Mạc, muốn Mạc chỉ là của mình ta.”

“Nếu chúng ta cùng một chỗ, như vậy trừ phi ta chết, bằng không người sẽ không thể có con cái thuộc về chính mình, Khế Gia, người từng nghĩ về việc này chưa?” Mạc Tuy lộ ra nụ cười khổ, có lẽ là hấn lo lắng quá nhiều, nhưng hấn cũng sợ tương lai sẽ có một người Khế Gia lại đột nhiên thông suốt hồi hận.

“Mạc nói cũng đúng.” Khế Gia nghiêng đầu nhú nhú mày, có chút khó xử, “Ta không sao cả a, Mạc muốn con thân sinh sao?”

“Ta cũng không phải rất để ý chuyện con cái này.” Mạc Tuy có chút bất đắc dĩ nhìn Khế Gia, hình như trong điểm có hơi lệch rồi.

“Vậy Mạc không thích ta sao? Không muốn sống chung với ta?” Khế Gia nhú mày làm bộ đáng thương nhìn Mạc Tuy, trong con ngươi đen lấy mang theo chút bất an, khiến Mạc Tuy thở dài một hơi.

“Sao không thích chứ?” Môi trực tiếp dán tới, hai tay Mạc Tuy vòng qua lưng Khế Gia ôm chặt người vào lòng, thấp giọng nói, “Khế Gia, người không có cơ hội hồi hận.”

Môi dán sát mềm mại ấm áp, khiến Khế Gia thở dài thỏa mãn một tiếng, đây mắt đều là ý cười: “Sẽ không, Mạc luôn lo lắng chuyện dư thừa.” Tim đập vui sướng, Khế Gia cảm giác đầu óc mình có chút choáng váng, đôi môi khẽ mở trước mắt không tiếng động mời gọi Khế Gia, khiến Khế Gia không chút nghĩ ngợi hôn lên, học theo cách Mạc Tuy làm cả người cậu phát nhiệt từ rất lâu về trước, liếm môi Mạc Tuy.

Đều đã thế này còn kiềm chế sao được?

Tay đè gáy Khế Gia, Mạc Tuy câu dẫn quần quít lấy đầu lưỡi đang liếm loạn, kích thích kịch liệt lại vừa xa lạ khiến trong cổ họng Khế Gia phát ra thanh âm khàn khàn, trức trặc đáp lại. Nước bọt chảy xuống bên khóe môi bị Mạc Tuy liếm, Mạc Tuy nhìn Khế Gia trầm mê hơi hơi nheo mắt, khí lực trên tay cũng nhỏ dần, nhẹ nhàng mò đến sau lưng, môi lưỡi cũng ôn nhu hơn.

17. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 17

Nếu Mạc Tuy đã nói cũng thích mình, xao động bởi vì hôn môi khi này vẫn nín nghẹn thật lâu, Khế Gia liền quần lấy Mạc Tuy làm chuyện chỉ có người thân mật mới có thể làm, xong rồi mới hài lòng đi ngủ, ngay cả lúc ngủ say khóe môi vẫn mang theo ý cười không tan như cũ.

Khế Gia nghiêng người ngủ rất trầm, Mạc Tuy đưa tay sờ gò má Khế Gia, độ ấm giữa ngón tay khiến Mạc Tuy xác định tất cả thật sự đã xảy ra. Lúc trước lo lắng quá nhiều vẫn không hạ thủ ngược lại khiến Khế Gia thổ lộ trước, Mạc Tuy tử mĩ ngắm khuôn mặt Khế Gia, cẩn thận tiến tới hôn một cái lên đôi môi hơi mở của Khế Gia, mặt mày lộ ra ý cười khó tả.

Hôm sau Khế Gia tỉnh rất sớm, dán lên người Mạc Tuy cọ tới cọ lui đánh thức Mạc Tuy, bởi vì tối hôm qua hai người đều phát tiết một lần, buổi sáng không tới mức kích tình bắn ra bốn phía, rất ôn nhu hôn một trận liền tự rời giường rửa mặt.

Con mèo bắt được hôm trước không nhỏ, đủ ăn một hai ngày, Mạc Tuy và Khế Gia liền không đi săn thú, đồ dư lại sau mùa đông còn không ít, chất trong phòng có chút loạn, lúc trước Mạc Tuy nghĩ gần đây cũng nên sắp xếp lại. Nghĩ đến rất nhiều đồ ăn sẽ được dọn ra, Mạc Tuy bảo Khế Gia đi gọi Tác Nhĩ mang theo

Y Tư buổi trưa tối dùng cơm, giúp tiêu diệt hàng tồn kho còn chưa ăn hết của mùa đông, dù sao dưới tình huống có thể ăn nguyên liệu tươi mới, Mạc Tuy vẫn muốn ăn đồ tươi.

Lạp xưởng vẫn còn hai cây, thịt xông khói và thịt mặn mỗi loại còn lại bảy tám miếng, bột mì còn hai lọ lớn, hai bình rượu nho nhỏ lúc trước ủ xong bị triệt để quên mất, còn có nửa khuôn khoai tây và khoai lang phần lớn đã mọc mầm, ba bốn củ khoai từ thô to cũng được tìm ra.

Khoai tây và khoai lang mọc mầm được Mạc Tuy tách ra tùy tiện trồng vào khoảng đất sau nhà, không mọc mầm thì rửa sạch giữ lại trưa ăn, rượu nho bởi vì được bịt rất kín nên không bị chua, tản ra mùi thơm rất mê người khiến Khế Gia tò mò muốn nếm thử.

“Chờ buổi tối uống đi.” Mạc Tuy thản nhiên dời rượu nho tới góc phòng, đưa lưng về phía Khế Gia, trên mặt lộ ra tươi cười rất thâm ý.

Sau khi sắp xếp đồ vật ngay ngắn, căn phòng trở thức ăn thoát nhìn chỉnh tề hơn rất nhiều, Mạc Tuy lại lật lật bình gia vị, đường và tiêu ớt đều còn đủ ăn một thời gian, mật ong cũng còn hơn phân nửa lọ, chỉ có muối còn dư không nhiều lắm. Mạc Tuy suy nghĩ một chút, nhớ là lúc trước đi trao đổi thức ăn, cũng không phát hiện nhà ai trao đổi muối, liền hỏi Khế Gia.

“Bởi vì muốn bọn ta không thể tự làm, mỗi năm đều phải đi bộ tộc lân cận có thể chế biến muối để đổi, mỗi người một năm chỉ có thể lấy một lọ, năm nay người đi đổi muối hẳn là còn chưa xuất phát, đợi một thời gian mới có muối mới.” Khế Gia ôm hông Mạc Tuy dán lấy hắn di động, cảm cũng dính lên vai Mạc Tuy.

Nhiệt độ mùa xuân rất thư thích, hai người ở nhà cũng không mặc quần áo, da thịt dính lấy nhau cảm giác rất thoải mái, lúc nói chuyện dây thanh quản của Khế Gia rung động khiến phần vai bị dính lấy của Mạc Tuy có chút ngứa. Xoay người đặt Khế Gia lên tường, Mạc Tuy đưa tay chậm rãi vuốt ve mặt Khế Gia, khóe môi câu lên: “Đã sớm biết thì nên nói sớm cho ta, Khế Gia như vậy ta càng thích.”

Bị con người đen lấy của Mạc Tuy nhìn chăm chăm, mặt Khế Gia không tự chủ nóng lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa trên mặt làm tim Khế Gia cũng đập nhanh lên, môi hơi mở nhưng không biết nên nói cái gì, rõ ràng vẫn là Mạc Tuy đó, lại không hiểu sao cứ khiến Khế Gia đặc biệt dễ đỏ mặt.

Bởi vì Mạc Tuy không bao giờ nhẫn nại nữa nha, thiếu niên.

Hai người hôn một hồi liền tách ra, Mạc Tuy gói miếng thịt bảo Khế Gia đi đổi mấy củ cải về, chính mình bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu, buổi trưa để mọi người ăn một bữa ngon.

Ngày hôm qua bắt được là động vật cùng loại với dê, sườn dê và đùi dê Mạc Tuy ướp đơn giản một chút liền đặt lên lửa nướng, nấu canh thịt trong nồi gốm, đá phiến cũng được lau sạch sẽ lấy ra, bắp cải đổi mấy hôm trước cũng được Mạc Tuy rửa sạch tùy ý dùng tay xé thành miếng nhỏ, chuẩn bị một lát xào thịt mặn với bắp cải.

Vài loại rau dưa đặc biệt nhiều vào mùa xuân cũng được Mạc Tuy dùng dao xương xắt nát, trộn với thịt tươi băm nhuyễn và thịt xông khói, cán dẹt chuẩn bị làm bánh rán. Mấy cái chén trúc lớn bằng nắm đấm cũng được mang ra, Mạc Tuy suy nghĩ một chút vẫn lấy rượu nha ra rót một ít vào cái bát lớn.

Lúc Khế Gia mang theo củ cải trở về, Tác Nhĩ cũng đã đến, theo sau là Y Tư và Tát Phi. Ngày đó Tát Phi thấy Mạc Tuy bị Khế Gia lôi đi, cũng không biết nào bỏ cái gì, thấy Mạc Tuy liền len lén lộ ra nụ cười rất mờ ám, từ trên xuống dưới quan sát hắn một phen, khiến khóe miệng Mạc Tuy không tự chủ có chút muốn co giật, cứ cảm thấy đầu cậu ta có hơi lớn rồi.

Mùa đông Tác Nhĩ và Y Tư đều tự mình trải qua, đã lâu không tới chỗ Mạc Tuy cạo cơm, lần này tới cũng rất vui vẻ, Y Tư mang theo một túi lớn hương liệu bình thường Mạc Tuy làm cơm đều dùng, Tác Nhĩ vừa đến liền lết tới bên cạnh Mạc Tuy trợ giúp hắn nấu cơm, thuận tiện ăn vụng một chút, Tát Phi nhìn chung quanh nửa ngày phát hiện mình hình như không có chuyện gì làm, ngồi bên cạnh tỉ mỉ nhìn Khế Gia.

Khế Gia bị người nhìn chăm chăm lập tức nhận ra, có chút nghi hoặc quay đầu đối diện đường nhìn của Tát Phi, cậu còn nhớ rõ Tát Phi, chính là y lập lúc trước Mạc mang về còn muốn làm bạn đời Mạc, nghĩ tới đây, ánh mắt Khế Gia nhìn về phía Tát Phi đối đối.

“Ai nha không cần khẩn trương, ta không có tơ tưởng tới Mạc.” Tát Phi cười xua xua tay, biểu tình rất thần nhiên, “Mạc có bao nhiêu khiến người ta thích người cũng biết, lúc trước nghĩ nếu không có bạn đời, không bằng bọn ta cùng một chỗ, nếu hần có người hần thích, ta cũng sẽ không cần bạn đời không thích mình.”

Bị tát phi nói như vậy, Khế Gia ngược lại có chút ngượng ngùng: “Ta không phải ý tứ này, chẳng qua là cảm thấy Mạc và người đứng chung một chỗ cảm thấy rất xứng đôi, trong lòng không quá thoải mái mà thôi.”

Tát Phi cười sáng lạn vô cùng, trong mắt mang theo bốn cột nồng đậm: “Kỳ thật hồi đó trước khi tới mang ta quay về, ta đã từng hỏi Mạc có muốn sống với ta không, chỉ là hần đã từ chối ta, nếu hiện tại hần ở cùng người, người cũng đừng làm hần hối hận nga.”

“Sẽ không.” Khế Gia rất nghiêm túc nhìn Tát Phi, phi thường trịnh trọng nói, “Mạc là bạn đời ta, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ không làm chuyện khiến hần hối hận.”

Thịt dê nướng chín tản ra mùi thơm mê người, Mạc Tuy rót cho mỗi người một ly rượu nho, bánh rán chiên xong cũng phát mỗi người hai cái, về phần thịt và canh thì tự mình động thủ. Tác Nhĩ lúc trước vẫn luôn ở nhà Mạc Tuy làm trợ thủ, hiện tại ăn rất thỏa mãn, Y Tư trước kia cũng ăn bánh thịt Mạc Tuy đưa tới, ăn rất thỏa thích, lần đầu tiên Tát Phi ăn những thứ này, mỗi lần ăn đều là không nhịn được kinh hô cảm khái, mang theo ánh mắt sáng lấp lánh khó có thể tin khiến Khế Gia có chút đau răng.

“Cái này là cái gì, có mùi nho, nhưng lại không giống nước nho.” Đôi mắt chất lỏng không biết tên, Tác Nhĩ không chút suy nghĩ uống một ngụm, chép chép hai cái lại uống một ngụm, rất ngạc nhiên hỏi.

“Nước nho làm thành một loại rượu, à, chính là một loại đồ uống, bất quá uống nhiều sẽ choáng váng đầu, người uống ít thôi.” Thấy Tác Nhĩ vài hộp cạn sạch rượu nho trong ly, đồ ăn được công nhận khiến Mạc Tuy hơi nhếch khóe môi. “Chờ gần đến mùa thu nho nhiều hơn, ta sẽ dạy người làm.”

Khế Gia rất thích rượu nho, mắt chờ mong nhìn Mạc Tuy muốn đòi thêm một ly, lại bị nhãn thần như cười như không của hần nhìn tới mức xoay mặt đi vui đùa ăn thịt nướng.

Tác Nhĩ từ khi học thành nghề liền không có ngày ngày ở trong tay Mạc Tuy bị hần sai sử, tuy nói hai người cũng thường gặp mặt, nhưng rất ít khi tụ tập chung một chỗ vui chơi giải trí, Tác Nhĩ ăn xong an vị an vị bên cạnh nói chuyện với Mạc Tuy về những chỗ không thuận tay khi đi săn ngày thường, nói nói hai người liền bắt đầu đánh nhau trong sân.

Thẳng đến gần buổi tối Tác Nhĩ mới bị Y Tư lôi đi, vận động một buổi chiều cả người Mạc Tuy đều là mồ hôi, buổi tối cùng Khế Gia tùy tiện làm một ít thức ăn liền chuẩn bị tới bờ sông tắm rửa.

Thân thể thú nhân phi thường cường tráng, cho dù là nước sông mùa xuân còn có chút lạnh lẽo cũng tắm được, hai người tắm chung* xong liền quay về nhà mình, Khế Gia nhìn cái ly buổi trưa còn chưa rửa, một phen nhào tới bên cạnh Mạc Tuy, biểu đạt còn muốn uống.

(*gốc là : hai chữ đầu mang nghĩa chiến đấu, chữ cuối là tắm??? hình như mang nghĩa tắm tập thể)

Vị rượu của rượu nho không nặng còn mang theo vị ngọt rất ngon, Mạc Tuy đã thật lâu không uống rượu, liền thuận theo ý Khế Gia mang hai vò rượu nho ra, trò chuyện cùng Khế Gia, vừa nướng xuyên thịt vừa uống rượu.

Khế Gia lần đầu tiên uống rượu nho hiển nhiên rất thích loại đồ uống này, uống một hớp lớn, thỉnh thoảng ăn miếng thịt nướng, không hề có tẩu lượng rất nhanh uống tới hai mắt mù sương, Mạc Tuy thấy cậu lung la lung lay liền kéo người dựa vào lòng, lấy xuyên trúc trong lòng Khế Gia đi, nhẹ giọng hỏi: “Đầu có choáng không?”

Khế Gia híp mắt nỗ lực muốn nhìn rõ Mạc Tuy lại phát hiện đường nhìn có chút mơ hồ, hơi nhíu mày, lầm bầm: “Cảm giác trên người không có khí lực, Mạc, bộ dạng người hôm nay hình như không giống ngày thường.”

Mạc Tuy thấy Khế Gia hai mắt mù sương liền biết cậu đã say, mặc dù phần lớn rượu đều do Khế Gia uống, Mạc Tuy cũng uống non nửa vò, không đến mức say, nhưng tinh thần lại có chút hưng phấn, gợn khóe môi, thanh âm mang theo trầm thấp câu dẫn người: “Còn muốn uống nữa sao?”

“Ừm...” Khế Gia suy tư chốc lát, vẫn thành thật gật đầu, chỉ là trong ly cậu đã trống không, hơi nghi hoặc nhìn Mạc Tuy.

Mạc Tuy thấp giọng cười khê một tiếng, cầm lấy rượu còn dư lại trong ly mình rót vào miệng, ôm mặt Khế Gia hôn lên. Cái hôn mang theo hương rượu chậm rãi nóng dần lên, thuận theo bàn tay nóng bỏng quét trên lưng Khế Gia khiến cậu thoải mái phát ra tiếng thở dài thật dài, mơ mơ màng màng nghe được Mạc Tuy ghé vào tai cậu ôn nhu nói: “Biến đuôi và tai ra sẽ thoải mái hơn.”

Đầu óc đã không có cách nào tự hỏi nhiều hơn, Khế Gia rất nghe lời bán thú hóa ra đuôi và tai, gốc đuôi nhạy cảm bị bắt lấy chậm rãi xoa nắn, khiến Khế Gia thoải mái toàn thân đều run lên, cái chỗ nửa ngực đầu kia cũng hoàn toàn đứng thẳng.

Kéo người dán qua, hai vật đều đang kích động được đặt giữa bụng ma sát, Mạc Tuy vừa mới buông bàn tay sờ đuôi Khế Gia, Khế Gia liền khó nhịn sắp tới, giục: “Mạc... còn muốn.”

Ánh mắt Mạc Tuy tối sầm, giọng nói cũng bị đột ngột khàn khàn, môi đảo qua môi Khế Gia, tay từ hông lướt tới trên lưng, ôn nhu vuốt ve, thanh âm mê hoặc vang lên bên tai Khế Gia: “Khế Gia còn muốn làm chuyện càng thoải mái hơn không?”

Trong mắt Khế Gia lộ vẻ mờ mịt và cấp thiết không biểu đạt được, trong đầu đã không có cách nào khác tự hỏi nhiều hơn, giọng nói Mạc Tuy quá mức mê người, không chút suy nghĩ gật đầu.

Nâng mặt Khế Gia ôn nhu hôn lên, Mạc Tuy nheo mắt cười đến ý vị thâm trường (thâm thúy), sau đó một phen ôm người lên ném lên giường.

Trên giường dộn rất nhiều tầng da thú còn lót vải bố, rất mềm mại, Khế Gia khó nhịn cọ cọ trên giường, đầu ngón tay trực tiếp chạm vào nơi cứng rắn trước người, tay liền bị cầm lấy đặt sau lưng, thân thể nóng hổi được Mạc Tuy ôm vào lòng, gốc đuôi cũng được vuốt ve không nhanh không chậm, khiến Khế Gia thoải mái rên rỉ trầm thấp, bộ vị đứng thẳng trước người càng hưng phấn liên tục thấm ra dịch thể trắng ngà.

Đôi môi nóng hổi dán bên cổ Khế Gia, sau đó chậm rãi dời xuống, cuối cùng đem điểm nhỏ trước ngực ngậm trong miệng, cả người Khế Gia run một cái, ánh mắt mê man híp lại, thanh âm càng khàn khàn: “Ừm... Mạc...”

“Hửm?” Mạc Tuy khẽ cười một tiếng, liếm một cái giữa ngực bụng Khế Gia, “Khó chịu sao?”

Khế Gia rụt người, ánh mắt không hề có tiêu cự không biết nhìn về nơi đâu, thở hổn hển muốn nắm lấy nơi sưng đến phát đau: “A... Thoải mái... Mạc... sờ sờ chỗ này...”

Rất săn sóc cầm lấy nơi cứng rắn nóng hổi của Khế Gia, Mạc Tuy cảm thụ được thứ trong tay nảy nảy, phần đỉnh lại thấm ra vài giọt dịch thể, nhuộm một mảng trơn trượt sáng bóng, Khế Gia theo bản năng di động thắt lưng, khàn khàn thở dài một hơi.

Nhẹ nhàng cắn một cái trên môi Khế Gia, Mạc Tuy nhìn con người tràn đầy tình dục của Khế Gia, hơi nhếch môi, hai tay đều chậm lại sức lực. Khế Gia khó nhịn rên rỉ một tiếng, khấn khiết lại nghi hoặc nhìn Mạc Tuy, thể thiếp dán tới, không có trình tự di động chậm chậm.

“Đừng dừng... Mạc... Đừng dừng lại...” Ý thức hỗn loạn đã không cách nào tự hỏi, Khế Gia lấy lòng ôm mặt Mạc Tuy khấn khiết hôn, đầu lưỡi lướt qua môi Mạc Tuy liền bị ngậm lấy dây dưa, động tác trước người sau người lại tiếp tục, so với trước càng nhanh hơn, kích thích cuộn trào mãnh liệt khiến Khế Gia căng cứng người, thở gấp, rên rỉ khó chịu thỉnh thoảng tràn ra từ trong môi lưỡi quần quít kịch liệt.

Ngón cái lướt qua phần đỉnh trơn trượt, toàn thân Khế Gia run lên một chút, ôm chặt lấy Mạc Tuy, khó nhịn lắc đầu. Đầu lưỡi bị mút vào rốt cuộc được buông ra, Mạc Tuy nhẹ hôn đôi môi sưng đỏ của Khế Gia, mê hoặc không gì sánh được kể sát tai cậu hỏi: “Khế Gia thích ta không?”

“Th... Thích... Ta thích Mạc...” Nhân thần mờ mịt của Khế Gia nhìn về phía Mạc Tuy, khuôn mặt bị dục vọng hành hạ đến mức đầy mồ hôi lộ ra biểu tình nghiêm túc, “Muốn luôn luôn cùng một chỗ với Mạc...”

Biểu tình của Khế Gia khiến nơi vốn nóng cứng của Mạc Tuy càng trường đau, bàn tay ở gốc đuôi tận sức mê hoặc, cái tay làm ồ trước người Khế Gia cũng cấp tốc chuyển động, không phải lướt qua phần đỉnh, nhìn

ánh mắt thất thần mờ mịt của Khế Gia đã hăm sâu trong lửa dục, ôn nhu nói: “Chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau.”

Tốc độ càng lúc càng nhanh làm toàn thân Khế Gia đều kéo căng kịch liệt thở dốc, đầu óc bị dục vọng xâm chiếm đã không thể tự hỏi bất kỳ thứ gì, trong miệng vô thức rên rỉ: “A... Ừm a... Mặc... Nhanh một chút... Nhanh.... Hah...”

Dịch thể đặc sệt phun vào bụng Mạc Tuy, thân thể vốn căng chặt cũng thoát lực, đầu Khế Gia tựa trên vai Mạc Tuy, hỗn hển từng ngụm. Đuôi yếu đuối rũ xuống sau người ngăn chặn lối vào, ngón tay nhuốm đầy tinh dịch của Mạc Tuy ẩn ẩn chỗ đó mấy cái, chậm rãi dò xét tiến vào. Khế Gia còn đắm chìm trong cực hạn vui thích vẫn thất thần thở dốc như cũ, thẳng đến khi Mạc Tuy tiến vào hai ngón tay, Khế Gia mới hơi hơi phục hồi tinh thần, có chút khó chịu giật giật.

“Mặc...” Khế Gia theo bản năng siết chặt bên trong, cảm giác bị vật lạ xâm nhập vô cùng khó chịu.

“Đau không?” Mạc Tuy hôn hôn đôi môi hơi sưng của Khế Gia, ngón tay tiếp tục động tác.

“Không đau, thế nhưng trưởng trưởng thật kỳ quái.” Khế Gia uống say phá lệ thẳng thắn, cả người vẫn mềm nhũn không có khí lực, tay lại tìm đến bộ vị đã trưởng bình bình của giữa hai chân Mạc Tuy, “Ta cũng giúp Mặc...”

“Được, để báo đáp, ta khiến Khế Gia càng thoải mái hơn có được không?” Nơi nào đó nóng cứng rất nhanh thấm ướt lòng bàn tay Khế Gia, ngón tay thâm nhập đâm vào rút ra, cọ qua địa phương nào đó, liền cảm thấy bàn tay nắm phía trước mình siết chặt, hô hấp của Khế Gia dồn dập lên, lại làm như không biết gì tiếp tục vân vê ẩn xuống quanh chỗ đó, nhẹ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Ngón tay chỉ ở bên ngoài mà không cọ qua chỗ đó làm Khế Gia nhúu mày, đuôi cuốn lấy cổ tay Mạc Tuy hơi dùng lực: “Vừa rồi chỗ đó... thật thoải mái... Mặc sờ sờ nữa...”

Khế Gia hơi nheo mắt, trong đôi mắt bị dục vọng chiếm cứ mang theo hơi nước thật mỏng, ủy khuất và cầu xin, khiến lửa dục của Mạc Tuy càng cháy lớn hơn, ôn nhu hôn hôn mi tâm Khế Gia: “Được...”

Địa phương không biết từ lúc nào đã tiến vào ba ngón tay đã thích ứng mở rộng, ngón tay Mạc Tuy nặng nề trượt qua chỗ đó, sau khi khiến Khế Gia bị kích thích cả người kéo căng liền rút ra, dương vật được dịch thể bản thân thấm ra bôi trơn đỉnh vào lối vào ẩm ướt mềm mại.

Vui sướng kịch liệt sau khi qua đi sinh ra trống rỗng khiến người ta khó nhận, Khế Gia khấn khiết giấy dựa, ánh mắt bị ép ra một tầng lệ mỏng nhìn về phía Mạc Tuy: “Mặc... Đừng dừng lại... Đừng dừng...”

Mạc Tuy một tay đỡ hông Khế Gia một tay cầm dương vật của mình chậm rãi đưa vào, thùng trưởng làm Khế Gia nhúu nhúu mày. Địa phương lần nữa đứng thẳng được Mạc Tuy nắm lấy trượt lên trượt xuống, phía sau cũng bắt đầu chậm rãi hoạt động, phần đỉnh thỉnh thoảng cọ xát nơi nhạy cảm nhất trong cơ thể Khế Gia.

Mi tâm ban đầu hơi nhăn lại dần dần giãn ra, đuôi Khế Gia lần thứ hai bị cầm lấy, chỉ là lần này bị quần tời trước người, bị Mạc Tuy quần lên địa phương liên tục phun ra dịch thể trơn trượt của Khế Gia, thanh âm mê hoặc vang lên bên tai: “Khế Gia tự mình làm được không nào, sẽ thoải mái hơn.”

Khế Gia vẫn say như cũ thuận theo gật đầu, đuôi cuốn nơi nóng cứng của mình vuốt lộn, bộ lông mềm mại dần dần bị dính ướt, mang theo khoái cảm khác thường, cảm giác tê dại phía sau dọc theo cột sống chạy lên, khiến cả người Khế Gia đều treo trên người Mạc Tuy.

“Ừm a...” Phần đỉnh trưởng căng nặng nề đâm vào chỗ đó trong cơ thể, Khế Gia rên rỉ thật dài một tiếng, hơi thở càng thêm gấp gáp, “Mặc... còn muốn... nơi đó còn muốn... ừm a...”

“Là ở đây sao?” Mạc Tuy dùng biên độ nhỏ liên tục ma sát chỗ đó, khoái cảm kịch liệt làm đôi môi khẽ nhếch của Khế Gia chỉ có thể kịch liệt thở dốc không cách nào phát ra âm thanh, Mạc Tuy liếm nước bọt trượt xuống khỏi khóe môi Khế Gia, quần quít lấy đầu lưỡi vô lực mút vào, bên trong chặt chẽ bắt đầu co rút không quy luật, làm Mạc Tuy kêu đau một tiếng, động tác cũng càng kịch liệt, địa phương tiếp giáp của hai người liên tục truyền tới tiếng nước nhóp nhép.

“A...” Môi bị chặn lấy chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, Khế Gia ôm chặt lưng Mạc Tuy, không khắc chế được run rẩy, theo va chạm nặng nề của Mạc Tuy, nơi bị đè nén khiến bên trong Khế Gia kịch liệt co rút, Mạc Tuy rên lên một tiếng, tay ôm bên thắt lưng Khế Gia siết chặt, sau một lúc lâu mới nói lỏng ra, sau khi rút khỏi thân thể Khế Gia, dịch thể trắng đục từ nơi co rút phía sau Khế Gia chảy lên giường.

Khế Gia mềm nhũn tựa trong lòng Mạc Tuy, kích thích to lớn lúc trước làm cậu lần thứ hai bắn ra, dịch thể trắng đục khiến giữa bụng hai người hỗn độn một mảng, lông đuôi cũng đều bị dính ướt.

“Thoải mái không?” Lòng ngực Mạc Tuy kịch liệt phập phồng, thanh âm khàn khàn không tưởng nổi, một tay ôn nhu vuốt ve lưng Khế Gia, khàn giọng hỏi.

“Ừm...” Khế Gia cúi đầu lên tiếng, thân thể còn tê dại dưới sự vuốt ve của Mạc Tuy liền trầm tĩnh lại, buồn ngủ do rượu mang đến sau khi giải tỏa dục vọng liền ập tới, thanh âm cũng mang theo buồn ngủ nồng đậm, “Ừm... thoải mái...”

Tuy rằng Mạc Tuy chỉ phát tiết một lần, thế nhưng được tận hưởng, Khế Gia cũng đã bắn hai lần liền không định tiếp tục, ở bên hông Khế Gia xoa nắn một lúc liền phát hiện Khế Gia đã lâm vào giấc ngủ, không khỏi lộ ra nụ cười rất thỏa mãn, ôm Khế Gia tới ga giường vẫn coi như sạch sẽ, xuống giường đi nấu nước.

18. Không Móng Vuốt Cũng Là Dĩ Thú - Chương 18

Khế Gia nằm trong một đồng vải bố mất trật tự ngủ mê mết, phần lưng lộ ra ngoài đều là vết tích đủ màu, Mạc Tuy hơi nhếch khóe môi, rất hài lòng hôn hôn lên cái trán đều là mồ hôi của Khế Gia, tùy tiện khoác da thú ra gian ngoài nấu nước.

Khế Gia hoàn toàn mở rộng chính mình giăng co cả đêm ngủ như chết, cho dù trong lúc Mạc Tuy đổi ga giường vải bố ôm cậu qua một bên cũng chỉ khẽ nhủu mày giật giật, thân thể được da thú thấp nước xối lý sạch sẽ, chỗ phía sau cũng được Mạc Tuy xác nhận không chảy máu, rửa sạch xong thoa thuốc mỡ giảm sưng đã sớm lấy ở chỗ Y Tư, thu dọn xong tất cả vết tích mờ ám, Mạc Tuy lật người ta lại ôm vào lòng, rất hài lòng đi ngủ.

Hôm sau ngủ tới buổi trưa hai người mới tỉnh, Mạc Tuy còn chưa tỉnh bao lâu Khế Gia đã động dậy tỉnh lại, Mạc Tuy nhìn Khế Gia mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh mắt hai người đối diện, thần sắc Khế Gia từ mê man tới ngẩn ra cuối cùng mặt nhanh chóng đỏ lên, phản ứng ngay thơ đáng yêu làm Mạc Tuy thiếu chút nữa thú tính đại phát.

Tuy rằng say đến mức không thể dùng lý trí chỉ huy thân thể, Khế Gia vẫn nhớ rất rõ chuyện xảy ra tới hôm qua, cảm giác sưng tấy nơi nào đó phía sau đặc biệt chân thực, Khế Gia sau khi xấu hổ cũng cao hứng, tuy có hơi ngượng ngùng, thế nhưng quả thật phi thường thoải mái, ánh mắt Mạc nhìn cậu giống như muốn nuốt cậu vào bụng khiến cả người cậu càng khoan khoái.

Lực khôi phục của thân thể thú nhân phi thường tốt, Khế Gia ngoại trừ thắt lưng có hơi nhức mỗi nơi nào đó khó có thể mở miệng trưởng trưởng, tuy một thân bị Mạc Tuy đánh dấu, vẫn có thể hoạt động như thường. Bất quá cho dù Khế Gia nói mình không có việc gì, Mạc Tuy cũng sẽ không cho Khế Gia đi săn. Nấu nồi canh thịt làm cơm trưa, Mạc Tuy liền vào rừng đi săn, bởi vì ăn được miếng thịt đã muốn ăn từ rất lâu, cả người Mạc Tuy đều tản ra khí tức sung sướng, ngay cả thời gian đi săn đều bỏ qua trâu rừng con sửa thành sẵn một con nai chất thịt càng tươi.

Mạc Tuy khiêng nai trực tiếp tới nhà Y Tư tháo một cái chân nai làm quà cảm ơn, khiến Y Tư không hiểu ra sao.

“Hôm nay sao thế này?” Y Tư vừa chỉnh lý lại thảo dược vừa kỳ quái nhìn mặt Mạc Tuy cho dù không có biểu tình gì cũng làm người ta cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Thuốc mỡ dùng để giảm sưng lần trước người cho ta xài phi thường tốt.” Mạc Tuy lộ ra nụ cười coi như mất tự nhiên.

Về mặt Y Tư từ nghi hoặc từ từ biến thành hiểu rõ, khuôn mặt không dám lộ ra biểu cảm quá kinh ngạc có vẻ vụn vặt, anh nhìn thoáng qua Tát Phi tưới nước cho thảo dược cách đó không xa, hạ thấp giọng hỏi: “Lẽ nào các người...”

Mạc Tuy cười càng thêm mất tự nhiên gật đầu, trong mắt tràn đầy ý cười ôn nhu không giấu được.

Y Tư từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát Mạc Tuy một lần, không biết nghĩ tới cái gì mặt hơi đỏ lên, ho nhẹ một tiếng nói “Người chờ một chút.” liền vào phòng lấy ra một lọ gốm nhỏ thoạt nhìn không khác lắm thuốc trị ngoại thương, về mặt không được tự nhiên len lén nhét vào trong tay Mạc Tuy, nhân thần cũng bay lơ lửng: “Khế Gia dầu gì cũng là dũng sĩ trong tộc chúng ta, vẫn cần chú ý thân thể một chút, cho dù thú nhân chịu nổi dày vò, tốt nhất vẫn cần... ôn nhu chút.”

“Ta biết.” Mạc Tuy nhẹ giọng cười, cất lọ gốm nhỏ vào người, ý tốt của Y Tư hẳn nhận, tiếp đó lại cất một cái chân trước, đưa cho Y Tư, “Cảm ơn.”

Y Tư cũng không từ chối nhận lấy, chỉ là trên mặt còn mang theo màu đỏ khả nghi.

Khi Mạc Tuy mang theo con mồi về nhà, Khế Gia đã dọn dẹp chuồng gà, bắt đầu mài bột mì, cuộc sống bộ tộc thú nhân kỳ thật tương đối đơn điệu, tất cả việc làm đều là vì có cuộc sống tốt hơn, Mạc Tuy vớt con mồi qua một bên ôm lấy người từ sau lưng, nghĩ xem lúc nào đó phải gia tăng chút sinh hoạt tình thú.

Thừa dịp Khế Gia đi xử lý con mồi, Mạc Tuy mở lọ gốm Y Tư cho nhìn một cái, bên trong là một loại cao mang theo mùi thảo dược, cũng không biết làm sao Y Tư làm ra được. Khế Gia lột da lột xương con mồi ngồi chồm hổm dưới đất, bấp bệ thon dài hữu lực rắn chắc, vảy da ngắn ngắn miễn cưỡng phủ qua móng, giữa gốc đùi lưu lại một mảng bóng tối, khiến ánh mắt Mạc Tuy tối sầm.

Bữa tối Mạc Tuy làm khoai từ hầm tim nai và sườn nai nướng, Mạc Tuy lấy ra vò rượu nho còn dư lại chút xú cừi như không cười hỏi Khế Gia còn muốn uống không, lời còn chưa dứt liền thấy Khế Gia lắc đầu vô cùng nhanh.

“Kỳ thật uống một chút không sao đâu.” Mạc Tuy thông thả ung dung nói, rót cho mình một ly rượu từ từ uống.

Biểu tình Khế Gia rất xoắn xuýt, trơ mắt nhìn rượu màu tím đậm trong ly Mạc Tuy lại ép buộc mình không được bị mê hoặc, thế nhưng... Thật sự rất muốn uống a.

“Vẫn là chờ lần sau đi.” Khế Gia nuốt từng ngụm nước bọt, sau mặt sang một bên, xé sườn nai.

“Lần này uống hết, lần sau phải chờ tới mùa thu.” Mạc Tuy có chút tiếc nuối nói, chỉ thấy Khế Gia nhanh chóng quay đầu, xoắn xuýt nhìn chất lỏng trong ly Mạc Tuy, chỉ là giáo huấn tối hôm qua quá lớn, cậu thật sợ chính mình uống say lại gây ra chuyện gì nữa.

Cười khê một tiếng nâng ly rót vào miệng, Mạc Tuy ôm chặt cổ Khế Gia hôn lên, Khế Gia muốn đẩy Mạc Tuy ra trong tay lại cảm sườn nai không ra tay được, dịch rượu thơm nồng từ kẽ môi chảy vào, tư vị ngọt ngào khiến Khế Gia luyến tiếc từ chối, để Mạc Tuy được một tác lại muốn tiến một thước hôn thật dài một hồi, qua một lúc lâu mới buông tay, đôi môi bởi vì hôn mà màu sắc rất diễm lệ nhếch lên độ cung nhợt nhạt, như không có chuyện gì xảy ra cảm một miếng sườn nai lên: “Uống một chút không sao.”

Mặt Khế Gia trong nháy mắt đỏ lên, sườn nai trong tay không biết nên ăn hay nên buông, thấp giọng nói lầm bầm: “Ta có thể tự uống.”

Hai người ăn xong dọn dẹp đi tắm, ga giường vải bố lúc trước đã làm dơ nên đổi tạm một tấm mỏng, hiện tại muốn ngủ Mạc Tuy lại lấy ra một tấm mới chuẩn bị thay lên. Khế Gia không biết tại sao đổi ga giường liền phát hiện ra tình trạng này, cậu thấy dưới ánh đèn mờ thú lờ mờ gò má Mạc Tuy thoạt trông phá lệ nhu hòa, không tự chủ được đưa tay sờ sờ, liền bị kéo qua đè lên giường, chờ Khế Gia lấy lại tinh thần cậu và Mạc Tuy đã dính sát vào nhau, bộ vị trưởng tới phát đau bị Mạc Tuy nắm trong tay, ngón tay thon dài dính chất lỏng trắng tinh mát lạnh thấm dò vào trong cơ thể.

“Khó chịu sao?” Thanh âm khàn khàn vang lên bên tai, môi ẩm áp dán bên cổ hôn nhẹ, khiến Khế Gia run lên, kịch liệt thổ hỗn hển, phần đỉnh nhỏ xuống chất lỏng trong suốt dính ướt, vừa mở miệng liền phát ra một tiếng thở dốc khó nhin khiến Khế Gia mím mím môi, lắc đầu.

Địa phương sau lưng bị mở rộng đủ lớn, Mạc Tuy buông tay trước người Khế Gia, tách hai chân Khế Gia ra thành tư thế quỳ sấp, một tay chống bên sườn Khế Gia, một tay xoay đầu Khế Gia ôn nhu hôn môi, phía sau chậm rãi tiến vào. Bộ vị dùng đủ thuốc mỡ thuận lợi tiếp nhận Mạc Tuy, lúc chặt chẽ kết hợp phát ra thanh âm dính dấp khiến Khế Gia xấu hổ cả người đều căng thẳng, động tác phía sau từ chậm tới nhanh, cảm giác tê dại làm ánh mắt Khế Gia dần dần tan rã, không tự chủ đưa tay muốn an ủi nơi trướng đau, chỉ là vừa cầm lấy đã bị tay Mạc Tuy phủ lên, hết sức chậm rãi ma sát, làm Khế Gia khó nhịn vận vẹo.

“Nhanh... Nhanh lên một chút...” Khế Gia thở hổn hển, phía sau trùng điệp va chạm vừa vận cộ qua địa phương tê dại nhất khiến cậu kêu rên, bàn tay bị nắm đột nhiên nhanh chóng chuyển động, âm thanh lép nhép làm mặt Khế Gia càng phát sốt, tốc độ gia tốc khiến tư duy rất nhanh bị đánh nát.

Khế Gia không biết chính mình rốt cuộc kêu cái gì, cảm giác cực hạn qua đi, Khế Gia dần dập thở dốc, toàn thân đều không có khí lực, được Mạc Tuy gắt gao ôm trong ngực. Thứ ngậm trong nơi nào đó sau khi kịch liệt co rút vẫn nóng cứng như cũ, Khế Gia vừa lấy lại tinh thần, chợt nghe thanh âm khàn khàn của Mạc Tuy ghé vào lỗ tai cậu cười nói: “Khế Gia người xem, ga giường vừa giặt sạch lại bị người làm dơ nè...”

19. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 19

Số lần Mạc Tuy nhìn thấy tộc trưởng có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên khi tộc trưởng xuất hiện trước cửa nhà hắn có chút ngỡ ngàng nhìn hắn cười, Mạc Tuy liền biết tộc trưởng không thể nào đơn giản là đi ngang qua cửa nhà hoặc là tới thăm nhà hắn.

Do mùa xuân các thú nhân có thể tự tổ chức đi săn, tộc trưởng không phải bề bộn nhiều việc, khi ông tới Mạc Tuy vừa vận mới đi vớt tôm về, Khế Gia cũng không ở nhà, xem chừng là đi săn rồi. Người đã đứng trước cửa Mạc Tuy không thể không mời người ta vào, tộc trưởng ngồi trên ghế đầu gạt từ cốc gỗ uống ngụm nước, mới bắt đầu nói rõ ý đồ đến đây.

“Mạc chắc người biết việc mỗi mùa xuân bộ tộc chúng ta phải đến bộ tộc khác đổi muối nhỉ?” Tộc trưởng thấy Mạc Tuy gật đầu, nói tiếp, “Bộ tộc chúng ta có thể tạo đường, mùa xuân trong bộ tộc đều có mấy thú nhân tới bộ tộc phía đông đổi muối về, lộ trình đại khái X* ngày, bình thường để thú nhân lớn tuổi đi, thế nhưng lần này ta muốn để người đi cùng.”

(*chỗ này tự bản raw censor, tui cũng không biết nha)

Mạc Tuy sống ở thế giới này lâu như vậy gần đây mới biết được có vài nhu yếu phẩm sinh hoạt là tiến hành trao đổi giữa các bộ tộc, bộ lạc Mạc Tuy ở trước kia có thể chế tạo muối hồ, làm Mạc Tuy theo bản năng cho rằng mỗi bộ tộc đều có năng lực chế tạo.”

“Ta cần một cái lý do.” Tuy nói Mạc Tuy quả thực muốn đi xem một chuyến, nhưng tộc trưởng đột nhiên tìm tới hắn vẫn khiến Mạc Tuy có chút kỳ quái, biểu hiện của hắn dị thường khiếm tốn, không hề có chỗ nào xuất chúng mới đúng.

Tộc trưởng có chút ngỡ ngàng ngừng gãi gãi đầu, nở nụ cười rất chất phác: “Quan hệ giữa tộc trưởng và tế tự luôn luôn tương đối mật thiết, gần đây Y Tư đột nhiên trở nên thần thần bí bí, xuất phát từ quan hệ trưởng bối đối với người trẻ tuổi, chúng ta liền nói chuyện một chút, Mạc, bộ tộc trước kia người sống phi thường phồn vinh, mặc dù ta biết bộ tộc chúng ta rất khó trở thành bộ tộc lớn, nhưng vẫn mong muốn mọi người có thể sống không quá khó khăn, cho nên mong người có thể giúp ta.”

Mạc Tuy không phải rất để tâm việc Y Tư nói rõ sự thật với ông, dù sao Y Tư thân là tế tự, rất nhiều việc quả thật thân bất do kỷ, vô luận là Tác Nhĩ nổi danh hay là bột mì xuất hiện đều sẽ khiến tộc trưởng có suy tư.

“Như vậy lần này đi ta phải làm những gì? Mạc Tuy nhàn nhạt hỏi, trên mặt không hiển lộ quá nhiều tâm tình.

“Bộ tộc kia bởi vì nằm ở vị trí giữa mấy bộ tộc, có thể sản xuất muối, mùa xuân sẽ có rất nhiều bộ tộc tới đó trao đổi, ta mong muốn lúc đổi muối người có thể nhìn xem có cái gì bộ tộc chúng ta cần không.” Biểu tình tha thiết của tộc trưởng làm Mạc Tuy không có cách nào nói tiếng từ chối.

“Đi một chuyến không vấn đề gì, bất quá ta cũng hy vọng người có thể giúp ta một chuyện.” Ngữ điệu Mạc Tuy rất thông thả, “Nếu như sau này có một ngày ta và Khế Gia muốn cử hành nghi thức kết bạn đời, hy vọng người đừng ngăn cản.”

Miệng tộc trưởng kinh ngạc há lớn, vẻ mặt chần chừ đến mức lưng lay sắp đổ: “Người và Khế Gia đều là kẻ có năng lực đi săn rất tốt trong tộc, ta còn nghĩ nhóm giống cái khăng định rất thích các người, cho rằng qua không lâu các người sẽ nắm tay giống cái tới chỗ ta cử hành nghi thức... Thảo nào... Bất quá các người nghĩ kĩ chưa, nếu như các người kết thành bạn đời, sẽ không thể có đời sau.”

Trên gương mặt thật thà của tộc trưởng đều là biểu tình lo lắng, Mạc Tuy hơi hơi nhếch khóe môi: “Bọn ta đã nghĩ kĩ, hơn nữa thú nhân trong tộc nhiều hơn giống cái, thú nhân không có bạn đời cũng là chuyện rất bình thường, người cứ xem như hai bọn ta không có giống cái nào cần đi.”

Tộc trưởng ở tới khi Khế Gia về mới nói rõ với Mạc Tuy những chuyện phải chú ý khi đi đổi muối, tất cả vật tư đều không phải trao đổi giữa các bộ tộc mà là trao đổi giữa cá nhân, muối trong bộ tộc đó không phải vật hiếm lạ, mùa xuân rất nhiều người bộ tộc khác đều sẽ tụ tập ở đó đổi muối, sẽ có khu vực đặc biệt dùng để trao đổi một ít vật phẩm mỗi năm chỉ có thể nhìn thấy một lần, việc Mạc Tuy phải làm, chính là vừa bày sạp dùng thảo dược và đường trong tộc mang tới đổi muối, vừa xem có thể đổi về được thứ khác không.

Tuy rằng người trong tộc không nhiều lắm, thế nhưng lân cận có một mảng rừng quả ngọt có thể chế đường, còn có tri thức thảo dược tế tự trong tộc đời đời truyền xuống, không quá lo lắng không đổi được đủ muối, lúc Khế Gia trở về tộc trưởng đang cùng Mạc Tuy giới thiệu tỉ lệ trao đổi của vài loại nhu yếu phẩm thường gặp.

“Mạc mới vừa tới bộ tộc chúng ta không được một năm, có thể đi đổi muối rồi sao?” Khế Gia rất nghi hoặc nhìn tộc trưởng, đổi muối đối với bộ tộc xem như chuyện rất quan trọng, trong trí nhớ Khế Gia có thể có tư cách đi đổi muối đều là thú nhân rất chín chắn trong tộc.

“Có thể a, năng lực của Mạc người hẳn là rõ ràng, để bộ tộc có thể sinh tồn tốt hơn, ta cảm thấy hẳn đi một chuyến phi thường tốt.” Tộc trưởng lớn giọng cười, vỗ vỗ vai Khế Gia, “Khế Gia cũng muốn đi không?”

“Ừm, muốn cùng với Mạc.” Khế Gia gật đầu, rất thẳng thắn.

“Vậy cùng đi thôi, để có thể đổi được nhiều đồ về, đường chuẩn bị lần này không ít, nhiều người vác cũng tốt, Tất Phi phỏng chừng vác không được bao nhiêu, vẫn là thú nhân chúng ta vác.”

Nghe được một cái tên hình như có chút quen thuộc, Mạc Tuy hơi nhú mày, thấp giọng hỏi: “Tất Phi cũng đi?”

Tộc trưởng gật đầu, vẫn là nụ cười trung hậu thành thật: “Gần đây Tất Phi thường xuyên cùng các thú nhân ra ngoài đi săn, dự cảm của cậu ấy phi thường chính xác, thú nhân bị thương khi đi săn không nhiều như trước nữa, đi đổi muối nói là không xa, trên đường lại không phải không phát sinh nguy hiểm, chuẩn bị ổn thỏa tốt hơn, lần này thêm người và Khế Gia còn có bốn thú nhân, đều là người từng trải, hơn nữa các người nhiều người vẫn có thể bảo vệ thêm một Tất Phi mà.”

“Ngộ nhỡ trên đường xuất hiện bất đồng gì, phải nghe người nào?” Mạc Tuy nghĩ nghĩ cảm thấy lo lắng của tộc trưởng quả thật không có vấn đề quá lớn, thế nhưng quyền quyết định vẫn phải tìm hiểu một chút.

“Trước khi xác định không có nguy hiểm nghe Tất Phi, đổi muối Lạp Đạt phụ trách, ta giữ lại hai phần vật phẩm cho người dùng để đổi thứ người cảm thấy cần, vô luận là cái gì.”

Khế Gia biết mình có thể cùng đi đổi muối rất hưng phấn, bởi lòng trung thành đối với bộ tộc rất mạnh mẽ, được tộc trưởng thừa nhận cũng khiến Khế Gia rất sung sướng. Tuy rằng cảm thấy mình quá hẹp hòi, Mạc Tuy vẫn không quá hài lòng lực chú ý vốn nên đặt trên người mình bị tộc trưởng phân tán.

Bánh thịt củ cải trắng tản ra mùi thơm mê người trên phiến đá, trong nồi gốm xương đùi đập vỡ quay cuồng trong canh lộ ra đầu xương được nấu tới mức thịt xương phân ly, Khế Gia vừa ăn tôm và cá sông chiên, vừa nói chuyện với Mạc Tuy, chỉ là trọng tâm câu chuyện vẫn quay quanh chuyện đổi muối, khiến Mạc Tuy cảm thấy rất nên dời đi một chút lực chú ý của bạn đời nhà mình.

“Buổi chiều lúc tộc trưởng tới, còn hỏi chúng ta có thích giống cái nào không, nếu như muốn kết thành bạn đời phải đi tìm ông.” Mạc Tuy làm như không có chuyện gì lật bánh thịt.

Khế Gia ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Tuy, có chút khẩn trương sắp đến hỏi: “Người nói gì với tộc trưởng? Ông ấy nói gì rồi? Có không đồng ý hay không?”

“Ừm, nói rồi.” Mạc Tuy bình thản lên tiếng, nhìn bộ dạng Khế Gia khẩn trương vẫn là nhìn không được bật cười, khẽ hôn lên môi cậu một cái, “Nếu người muốn cử hành nghi thức bạn đời, tùy thời có thể đến, ông ấy sẽ không làm khó chúng ta.”

Câu trả lời của Mạc Tuy khiến ánh mắt Khế Gia lập tức sáng lên, rất cao hứng lộ ra nụ cười thật to: “Tộc trưởng nhìn ta lớn lên từ nhỏ, nếu như ông ấy không đồng ý, thật có chút khó khăn đó.”

“Ăn cơm đi, mấy ngày nữa chúng ta lên đường chỉ có thể ăn thịt nướng, một lát ta làm chút thịt khô ăn trên đường.” Mạc Tuy đem bánh thịt vừa chiên xong đặt trong chén trước mặt Khế Gia, sau đó một con cá nhỏ chiên giòn được đưa tới bên môi.

20. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 20

Do mỗi thú nhân đều phải vác khoảng chừng ba trăm cân đường lặn lội đường xa, những thứ mang theo người đều không nhiều, Mạc Tuy thu thập hai bao da thú nhỏ cho mình và Khế Gia, trong túi ngoại trừ gia vị còn chuẩn bị thuốc viên thường dùng Mạc Tuy đặc biệt tìm Y Tư lấy, thịt phơi khô cũng lấy một túi mang đi.

Tát Phi là y lap, bởi vì liên quan tới thể chất nên các thú nhân đều rất săn sóc, tuy rằng năng lực mang vác cũng không kém, nhưng chỉ mang một sọt lớn lên đường, bên trong là các loại thảo dược và vài loại thuốc trị thương Y Tư thường làm, vào thời kì hoang dã phương diện y dược rất lạc hậu, giá trị của thuốc phi thường cao, hoàn toàn không cần lo lắng không ai tới trao đổi.

Đi cùng bọn Y Tư đều là trung niên có sức chiến đấu phi thường cao trong bộ tộc, hơn nữa đều đã tham dự đổi muối ít nhất một lần, kinh nghiệm trên đường rất phong phú. Thú nhân đối với đồng tộc có sức chiến đấu cao đều là phi thường tôn trọng, vài người từ lúc bắt đầu lên đường không khí đều xem như hài hòa, thú nhân đi cùng ngoại trừ Mạc Tuy đều thú hóa, Khế Gia là nửa sư tử nửa hổ, Lạp Đạt và một thú nhân khác là báo, hai người còn lại đều là sói, đổi muối cần ổn định không cần vội vàng, tuy rằng biến thành hình thú, mấy thú nhân đều không tung móng vuốt phi nước đại.

Rừng rậm phía đông Mạc Tuy không thường lui tới, một đường nhân rồi không chuyện gì liền xem xem có cái gì có thể ăn có thể thu nhặt không, bởi vì lưng đã bị đường chiếm chỗ, Khế Gia chỉ có thể treo sọt tre loại nhỏ bên hông, tiện tay ủi mấy cây măng nhỏ và nấm. Con mồi trong rừng rất nhiều, Khế Gia phát hiện tiếng động chạy ra ngoài một vòng liền ngậm về một con nai làm bữa trưa, sáu thú nhân thêm một y lap, một con nai trưởng thành tương đối đủ ăn, Lạp Đạt được tộc trưởng giao phó trọng trách tỏ ý ban ngày tùy tiện ăn một chút không cần phải đi săn, không đói bụng là được, dù sao ban ngày tương đối an toàn thích hợp lên đường, Lạp Đạt gánh vác trọng trách toàn bộ tộc bày tỏ áp lực rất lớn.

Huyệt động trong rừng không tính là nhiều, tuy rằng tốn chút thời gian vẫn có thể tìm được, lại không cần thiết lãng phí thời gian, theo sắc trời dần dần tối, buổi tối vài người liền chuẩn bị trực tiếp ngủ ngoài trời. Các thú nhân thú hóa tản ra bốn phía đến lân cận nhắc chân tiểu tiện đánh dấu lãnh địa của mình, từ khi bầu trời tối đen đến hừng đông khoảng chừng mười mấy giờ, ngoại trừ Tát Phi hai người một tổ trực đêm, Lạp Đạt và ba thú nhân khác từ nhỏ đã sống trong tộc, đều tương đối quen thuộc lẫn nhau, Mạc Tuy và Khế Gia dĩ nhiên là phân công cùng ca, trực ca cuối cùng.

Dỡ đồ đặt sang một bên, Lạp Đạt và Tát Phi ở lại trông coi, thú nhân còn lại tản ra đi săn, thời gian ban đêm dài, năng lực nhìn trong đêm của các thú nhân cũng tốt, dưới điều kiện tiên quyết không làm lỡ thời gian, ăn no là quan trọng nhất.

Khi Mạc Tuy và Khế Gia trở lại, trong tay mang theo hai con gà rừng và một con hươu đã xử lý xong, Tát Phi cũng đã sớm đốt lửa đun nước xong, thấy Mạc Tuy đi về phía mình, cười vẫy vẫy tay.

“Mạc, nắm đã rửa rồi, trực tiếp bỏ vào sao?” Tát Phi tiếp nhận gà Mạc Tuy đưa tới, từ bên hông rút ra một con dao xương chuẩn bị xắt lát, thuận tiện chỉ chỉ đồng nắm cậu đã rửa xong đặt trên phiến lá cây lớn.

“Trực tiếp bỏ vào nấu là được.” Mạc Tuy lấy gia vị từ trong túi da ra đưa cho Tát Phi, những thú nhân khác đi săn cũng lục tục trở về, Mạc Tuy xoay người rút dao xương chém mấy nhánh cây chuẩn bị vót nhọn là xuyên thịt.

Móng vuốt Khế Gia rất sắc bén, sau khi lột da hươu trực tiếp phủi sạch móng vuốt cắt thịt thành miếng, xuyên qua que gỗ Mạc Tuy đã vót xong đặt lên lửa nướng, nội tạng xử lý phiền phức trực tiếp bị vứt bỏ, chỉ để lại tim cắt thành mấy miếng nướng. Tát Phi mang theo bộ đồ ăn xem như đầy đủ, mỗi người một tô bằng gỗ, vừa ăn thịt nướng vừa ăn canh, bữa tối trôi qua xem như sáng khoái.

Ăn uống no đủ, các thú nhân đặt đường và thảo dược chung một chỗ, lại nổi lên một đồng lửa, thú nhân không gác đêm và Tát Phi ngồi vây quanh hàng hóa, các thú nhân thú đều tự làm ổ bên đồng lửa, Tát Phi cũng từ trong các sọt tùy thân lấy ra áo choàng da thú khoác lên, ôm đầu gối vùi đầu vào giữa hai cánh tay.

Khế Gia cũng hóa thành hình thú, lắc lắc lông, đầu lớn cọ cọ bàn tay rũ xuống bên người của Mạc Tuy. Mạc Tuy gãi gãi cái cằm lông xù của Khế Gia, lúc ngồi xuống thăm lông to lớn đã quấn một vòng quanh người Mạc Tuy, đầu thoải mái gối lên đùi Mạc Tuy. Mạc Tuy tựa trên người Khế Gia, da lông mềm mại vai tản ra nhiệt độ thân thể của Khế Gia, buồn ngủ dần dần dâng lên, buổi tối đã ngoại rất vắng vẻ, ngoại trừ tiếng lách tách từ khúc gỗ trong lửa chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu vang lúc có lúc không xa xa, mấy người đi một ngày mặc dù không thể nói là mệt nhưng tiêu hao thể lực cũng không nhỏ, chẳng bao lâu đều thiếp đi.

Khi Mạc Tuy và Khế Gia được người gọi dậy đúng lúc hùng đông mờ mịt, Mạc Tuy đứng lên hoạt động gân cốt, lượm mấy cây củi ném vào đồng lửa, quay đầu thấy Khế Gia đã hóa thành hình người ngáp một cái móc ra một tấm thảm da thú thật mỏng từ trong túi da tùy thân.

Những người khác đều đang ngủ hai người không tiện nói chuyện lớn tiếng, đang ngủ ngon bị đánh thức, Khế Gia có chút mệt mỏi, chậm rì rì đi tới bên ngoài đồng lửa ngồi xuống, dùng thảm da thú bọc lấy mình và Mạc Tuy. Trong tộc hai thú nhân ở cùng nhau vẫn rất hiếm thấy, ban ngày hai người đều rất thu liễm, ngón tay Khế Gia không cẩn thận lướt qua hông Mạc Tuy, bỗng chốc đã bị cầm chặt tay, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái trên mặt Khế Gia để Khế Gia hơi hơi nghiêng mặt, hôn lên.

Nhìn một ngày Khế Gia đã rất không nhẫn nại, một tay đặt trên vai Mạc Tuy dán tới, hôn môi triền miên ẩm ướt còn mang theo tiếng vang vụng vụng khi môi lưỡi giao hòa, Khế Gia liếc những người khác ngủ cách đó không xa, trên mặt chậm rãi nóng lên.

Sợ đánh thức những người khác, động tác của Mạc Tuy cũng rất nhẹ nhàng chậm chạp, bàn tay vốn vuốt ve mặt Khế Gia kiềm giữ thắt lưng Khế Gia kéo qua, xuôi theo thắt lưng chậm rãi đi xuống, từ váy da lần mò vào trong. Trong cổ Khế Gia phát ra một tiếng than nhẹ, hôn càng thêm kịch liệt, tay không an phận tìm tới giữa hai chân Mạc Tuy, cầm bộ vị đã hơi đứng thẳng, thân thể bắt đầu phát nhiệt cũng dán tới.

Mạc Tuy vỗ nhẹ một cái lên mông Khế Gia, ngón tay gầy mấy cái lên bộ vị đã hoàn toàn hưng phấn của Khế Gia, đầu ngón tay lướt qua phần đỉnh ướt át, thứ trong tay nẩy nẩy, Khế Gia cũng dán càng chặt hơn.

“Mạc...” Khế Gia hạ thấp giọng khàn khàn, mang theo vị đạo gấp gáp, Mạc Tuy cúi đầu đáp lại, kéo tay Khế Gia, đem bộ vị nóng bỏng của hai người dán sát một chỗ, bắt đầu hoạt động. Chất lỏng dính dính rất nhanh làm ướt tay hai người, Khế Gia thở dốc càng thêm nặng nề, liềm liềm đôi môi có chút khô, lại dán tới.

Dè dặt sợ đánh thức những người khác khiến hai người không dám làm ra âm thanh quá lớn, giác quan lại càng thêm kích thích. Một tay Khế Gia nắm chặt thảm phòng ngừa nó rút xuống, tay kia bị Mạc Tuy cầm

lấy an ủi bộ vị nóng bỏng, chỉ có thể mặc kệ tay Mạc Tuy tác loạn trên người cậu, bàn tay dính chất lỏng kì quái lượn vài vòng quanh địa phương nổi lên trước ngực, sau đó néo một cái.

Thân thể Khế Gia run rẩy, phần đỉnh cũng thấm ra càng nhiều chất lỏng, môi lưỡi dây dưa càng gấp gáp. Mạc Tuy nhẹ nhàng cắn một cái lên đầu lưỡi Khế Gia, tốc độ trên tay đột nhiên nhanh hơn, dồn dập thờ dốc quần quít một chỗ, cuối cùng hai người cùng nhau phát tiết ra.

Chờ hô hấp bình phục, Mạc Tuy từ trong túi da thú tùy thân lấy ra một mảnh vải bố lau chất lỏng mờ ám trong tay hai người, Khế Gia cũng lưỡi nhúc nhích, dựa trên người Mạc Tuy mở thăm ra một khe hở, để mùi vị bên trong tản đi, dù sao khứu giác các thú nhân đều linh mẫn quá đáng.

“Thanh tỉnh chưa?” Mạc Tuy dùng dao xương đào một hố đất nhỏ nên chân, vùi vải bố đã bẩn xuống dưới, lại lấy ra một mảnh mới dính nước lau lại một lần, có chút trêu ghẹo cười nói.

Khế Gia đuổi người, nắm cầm Mạc Tuy tiến tới hôn một cái: “Thanh tỉnh vô cùng.”

Lộ trình bốn năm ngày đều rất thuận lợi, thẳng đến buổi trưa ngày thứ năm, Lạp Đạt nhìn sắc trời một chút, chân mày cau lại: “Buổi tối phỏng chừng có mưa, chúng ta tìm một huyệt động huyệt động nghỉ ngơi một chút.”

Trời mưa cho dù kinh nghiệm phong phú cũng chỉ có thể phán đoán, để bảo đảm có thể hoàn chỉnh mang đường tới nơi, đoàn người trực tiếp tìm một huyệt động gần nhất, Mạc Tuy và Khế Gia đặt đồ vật ngoài cửa, để những người khác coi chừng, liền đi vào.

Động vật trong rừng đối với thú nhân mà nói đều là thức ăn hoặc kẻ cạnh tranh, huyệt động không nông, đi một đoạn ngắn liền có thể ngửi được mùi dã thú rất mới mẻ, chủ nhân huyệt động cũng đã phát giác kẻ xâm lăng, gầm thét vọt ra.

Mạc Tuy không muốn chỗ ở tạm thời dính mùi máu tươi, đem dao trúc cầm trong tay đúc trở lại đổi thành dao xương hơi cùn, trao đổi ánh mắt với Khế Gia, trong nháy mắt Khế Gia thú hóa nhào tới dã thú hình gấu, Mạc Tuy chặt chẽ theo sát Khế Gia, khi Khế Gia chính diện chống lại con gấu hơn hai mét kia, Mạc Tuy bèn nhảy đi vòng qua lưng gấu, tránh thoát bàn tay lớn vỗ lớn nhảy lên một cái, dao xương trùng điệp đánh vào cổ gấu, bị đau con gấu điên cuồng gầm thét, muốn hất người sau lưng xuống đất, lại bị Mạc Tuy nhiều lần lắc mạnh, Khế Gia trực tiếp nhào tới, vượt sắc hung hăng đâm vào địa phương mới vừa rồi bị Mạc Tuy đánh trúng, cố sức móc vào khớp xương bên trong.

Cột sống yếu ớt không thể nghi ngờ, một móng vuốt của Khế Gia trái tim đã mất đi quyền lợi khổng lồ thân thể, bị Khế Gia hóa thành hình người tha ra ngoài cửa động, trở thành món chính của bữa tối.

21. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 21

Củi đốt được chất đồng sâu trong động, lửa ở cửa động mới nổi lên không bao lâu mưa liên tí tách rơi, đường và thảo được đặt trong động, phía dưới chất đồng đá lốt cao phòng ngừa nước mưa không cẩn thận chảy tới.

Đầu gỗ thiêu đốt vang lách tách, thịt gấu tản ra mùi thịt nướng, thỉnh thoảng nhỏ vài giọt dầu, bùng lên hỏa diễm nho nhỏ. Ngủ trong sơn động so với dã ngoại bên ngoài an toàn hơn nhiều, đoàn người cũng thả lỏng không ít, vừa ăn thịt quay có hơi cứng, vừa tùy ý trò chuyện. Mạc Tuy vẫn duy trì khiêm tốn và trầm mặc trước sau như một, thả một ít gia vị lên thịt còn đang nướng, lại đột nhiên nghe thấy có người nhắc tới mình.

“Khi Mạc ở hình người đi săn đã lợi hại như vậy, hình thú càng dũng mãnh đi, vừa rồi mấy phản ứng kia thật nhanh.” Thú nhân tên Tổ Lạc có hình thú báo giống Lạp Đạt một tay khoác lên vai Mạc Tuy, cắn thịt nướng nói, “Thú nhân không quan tâm hình thú có khó xem hay không, chỉ cần có thể đi săn được, Mạc người không dùng hình thú sao?”

Tuy rằng không quá quen loại tiếp xúc tứ chi thân thiện này, Mạc Tuy vẫn không chú ý cái tay trên vai, khóe miệng hơi nhếch: “Hình thù của ta trời sinh có chỗ thiếu hụt, cũng không tốt bằng hình người, ngoại trừ đầu mùa đông đi săn phải mặc quần áo, cũng không có chỗ phiền toái khác, nhiều năm như vậy ta đã quen.”

“Thật đáng tiếc, nếu như Mạc có thể sử dụng hình thù không chừng chính là dũng sĩ lợi hại nhất bộ tộc chúng ta.” Trong mắt Lạc là tiếc hận nồng đậm, vỗ vỗ vai Mạc, chuẩn bị nửa ngày mới nghẹn ra một câu an ủi, “Mạc cho dù không có hình thù cũng rất lợi hại, người xem Tác Nhĩ không phải cũng vậy sao, ha ha... ha...”

Mạc Tuy nhẹ giọng bật cười, an ủi vỗ vỗ vai Lạc vì cảm thấy an ủi không tốt mà vẻ mặt thất bại cúi xuống: “Những thứ này đều không quan trọng, ta chỉ cần có thể bảo vệ bạn đời của mình là đủ rồi.”

Trời đã mưa liên không dễ ngừng, trong các thú nhân đi săn Khế Gia quay lại đầu tiên, ở cửa động lắc một thân da lông ướt nhẹp, kéo con mồi ngậm trong miệng vào sơn động liền biến thành hình người, lắc lắc bọt nước trên tóc ngồi xuống đồng lửa, Mạc Tuy ở lại giữ động rót cho cậu một chén nước nóng, để cậu làm ấm thân thể, xách con mồi tới gần cửa động mổ phanh bụng.

“Không biết khi nào mưa mới có thể ngừng.” Tác Phi có chút lo lắng nhìn màn mưa, đón lấy khối thịt heo Mạc Tuy đưa tới, cắt nhỏ ném vào trong nước canh cuộn cuộn.

“Hắn là nhanh thôi, tối đa một hai ngày ngừng.” Lạp Đạt cũng từ bên ngoài tiến vào, tùy ý vứt con mồi trên mặt đất, đi tới nơi xa xa cách đồng lửa lắc nước trên người, “Mưa mùa này không lâu lắm.”

Khi Tác Phi nấu xong canh thịt, ngoại trừ Lạc những người khác đều đã về, Tác Phi thấy Lạp Đạt hơi lo lắng thỉnh thoảng nhìn ra cửa, an ủi: “Ta không cảm nhận được nguy hiểm, Lạc không chừng chỉ là chạy đi xa, đừng lo lắng.”

Lạp Đạt mới cúi đầu đáp lại liền phát hiện trong màn mưa có một thân ảnh không ngừng tiếp cận, đến gần rồi mới phát hiện, phía sau Lạc còn có hai thân ảnh hình thù chặt chẽ theo sát. Trong nháy mắt Lạp Đạt thú hóa đề phòng canh giữ ở cửa, những người khác đầu tiên là nghi ngờ nhìn qua, khi nhìn thấy không chỉ một mình Lạc trở về, cũng đều thú hóa, tùy thời chuẩn bị công kích.

Giữa bộ tộc thú nhân không thể nào luôn luôn hài hòa ở chung, đối với người không phải bộ tộc mình, thú nhân luôn có cảnh giác, huống chi trong sơn động còn có nhiều đường và thảo dược như vậy, không thể sơ xuất.

“Lạp Đạt, bọn họ an toàn!” Thanh âm Lạc từ trong nước mưa dày đặc truyền đến, khiến bấp thịt vì đề phòng mà căng cứng của Lạp Đạt hơi hơi thả lỏng, tuy rằng Lạc thoát nhìn có chút thần kinh thô, nhưng vẫn đáng tin.

Lạc cả người ướt đầm dẫn đầu chạy vào sơn động, phi thường thả lỏng lắc lắc, sau đó hóa thành hình người liền chuẩn bị cầm chén nước canh uống, lại bị Lạp Đạt gạt móng vuốt rất bất mãn trừng mắt một cái.

” Giải thích rõ ràng trước, nếu không không cho ăn.” Lạp Đạt quả thực muốn một móng vuốt vồ lên mặt hắn, hai thú nhân đi theo sau Lạc vẫn như cũ duy trì thú hình, một là thú nhân hình sư tử, cho dù bị tưới lông cả người dấn sát vô cùng chặt vật, vẫn như cũ cho người khác cảm giác nguy hiểm, một người khác là một con hồ ly to lớn, trong miệng còn ngậm một con hươu.

“Trên đường gặp được, bọn họ cũng giống như chúng ta muốn tới bộ tộc phía đông trao đổi đồ, bắt quá huyết động bọn họ tìm ở chỗ thấp, mưa đã nhiều người sắp không ở được, ta liền dẫn bọn họ về.” Lạc cười khan vài tiếng, chỉ chỉ con hươu trong miệng đại hồ ly, “Ta có chăm chỉ đi săn, con hươu kia chính là ta săn.”

Trọng điểm của người hình như sai rồi đi. Mạc Tuy nhìn thấy ngân xanh trên trán Lạp Đạt giật giật, yên lặng đỡ trán.

“Chúng ta không có ác ý.” Đại hồ ly đặt con mồi trong miệng bên chân, bộ dạng một thân ướt nhẹp thoát nhìn phá lệ thương cảm, “Lúc trước tìm kiếm sơn động thật không ngờ sau đó mưa lại nhiều ngày như vậy, sơn động đã bắt đầu ngập nước, khi muốn tìm kiếm một sơn động khác, phát hiện thú nhân bộ tộc các người, cho nên muốn tới tá túc hai ngày.”

Lạp Đạt và Tát Phi len lén trao đổi ánh mắt, thấy Tát Phi gật đầu, mới mở miệng: “Nếu Lạp đã mang các người tới, vậy cứ thế đi, bất quá sơn động này tuy nói khá lớn, nếu các người quá nhiều người có thể không chứa nổi.”

“Không có, bọn ta chỉ có bốn người, đồ cũng không nhiều lắm.” Đại hồ ly vậy vậy chỉ trước ngăn ngừa, con mắt cao hứng híp lại, “Đúng rồi, ta là Mễ Nhĩ, vậy bọn ta đi kêu đồng bạn qua đây.”

Mễ Nhĩ quay lại rất nhanh, bốn thú nhân đều dùng hình người công giở lớn bọc bằng da thú, huyết động lúc trước coi như rộng mở trong nháy mắt trở nên có hơi chật chội. Mấy thú nhân đi cùng Mễ Nhĩ đều rất trầm tĩnh, sau khi biểu đạt lòng biết ơn liền không nói thêm gì nữa, sắp đặt xong đều ra ngoài đi săn.

“Người không đi cùng bọn họ sao?” Tát Phi nhìn Mễ Nhĩ lần thứ hai thú hóa ở bên đồng lửa hong khô lông rất nhân nhả, mức một chén canh thịt cho hắn, không khỏi hỏi.

Bộ lông đại hồ ly sau khi hong khô xoa tung mềm mại, thoát nhìn vô hại dị thường: “Bình thường có bọn họ đi là được rồi, dù sao ta không ăn nhiều, Tát Phi người làm canh thơm quá, là bỏ thêm cái gì vậy, có thể dạy ta không?”

“Kỳ thật không phải thứ gì đặc biệt, trong rừng rậm rất thường gặp.” Tát Phi khẽ mỉm cười, ngồi bên đồng lửa vậy vậy tay với Mễ Nhĩ. Hồ ly to lớn liền biến thành thanh niên thoát nhìn còn có chút ngây ngô, đầy mặt tươi cười đơn thuần sắp tới bên cạnh Tát Phi, chỉ là đường cong bắp thịt lưu loát lại tràn đầy sức bật.

Khế Gia ngồi xuống bên người Mạc Tuy, hai người cách đồng lửa hơi xa một chút, mười ngón lạng lẽ giao nhau, Khế Gia thấp giọng nói bên tai Mạc Tuy: “Tát Phi có phải quá tin Mễ Nhĩ kia rồi không?”

“Người cho rằng Tát Phi rất đơn thuần thiện lương sao?” Mạc Tuy cười bóp một cái bên hông Khế Gia, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói, “Tát Phi hẳn là không cảm thụ được nguy hiểm mới đồng ý cho Lạp Đạt giữ người lại, tới đều đã tới rồi, tự nhiên là phải biết chút tình huống của đối phương, mặc dù nói hồ ly giáo hoạt, thế nhưng ai giả bộ càng nhiều vẫn chưa nói chính xác được.”

Thú nhân ra ngoài đi săn rất nhanh đã trở về, hơn nữa thu hoạch khá phong phú, bọn Mạc Tuy trong lúc các thú nhân bộ tộc Mễ Nhĩ ra ngoài đi săn đã ăn xong bữa tối, lúc này đều tự động nhường ra đồng lửa cho bọn họ nướng thịt, thú nhân lúc này đi cùng Mễ Nhĩ hóa thành hình người, mang theo một con dê thả xuống trước mặt Tát Phi, dưới ánh lửa thấy rất rõ ngũ quan của hắn, so sánh với Mễ Nhĩ thoát nhìn thiếu niên vô tội, ngũ quan thân thể hắn cường tráng hơn nhiều lắm, nhìn cũng rất lãnh đạm không thích thân cận.

“Cảm ơn các người thu lưu, ta là Lôi Y.” Lôi Y buông đồ, nói xong liền quay đầu đi tới bên đồng lửa ngồi xuống.

“Tát Phi đừng để ý đến hắn, Lôi Y vẫn luôn lãnh lãnh đạm đạm như vậy, cho nên tìm không được bạn đời ha ha ha ha.” Mễ Nhĩ rất vô tâm vô phé cười nhạo đồng tộc của mình, “Bất quá các người đồng ý thu nhận chúng ta, làm đồ vật chúng ta mang đi trao đổi không bị dính nước, quả thật phi thường cảm tạ.”

Bởi vì đều chưa quen thuộc lẫn nhau, cũng đều mang vật tư, tuy rằng ở trong một sơn động nhưng vẫn đề phòng lẫn nhau như cũ, không có quá nhiều giao lưu, chỉ là vật phẩm đều đặt ở đó, Mạc Tuy cũng biết bên trong là các loại đồ gốm và gia vị không biết là đường hay là muối.

Vào buổi chiều hôm sau liền tạnh mưa, Lôi Y để lại một con mồi liền mang theo tộc nhân rời khỏi sơn động, các thú nhân không phải chung một bộ tộc không tin tưởng nhau rất bình thường, cho dù mục tiêu giống nhau cũng không nhất định đi cùng đường, đoàn người Mạc Tuy cũng không để ý nhiều. Bởi vì trời mưa đã dừng lại hai ngày, Lạp Đạt đã có chút gấp gáp, thu dọn đồ vật xong, đoàn người tiếp tục lên đường, miệt mài gian khổ chạy hai ngày rốt cuộc tới nơi.

22. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 22

Bởi vì vị trí địa lý của bộ tộc phía Đông quá tốt, lại có thể chế tạo muối, mùa xuân có rất nhiều thú nhân bộ tộc khác tới trao đổi vật tư, thời gian lâu dài mọi người cũng quen biết nhau. Trong bộ tộc lại không đặc biệt sắp xếp chỗ ở cho chú nhân bên ngoài đến, thế nhưng bộ tộc gần núi, cách đó không xa có rất nhiều nhân công tạc sơn động, thú nhân bên ngoài tới trước được trước, ít nhất không tới mức dã ngoại ngoài trời.

Đến nơi đoàn người cũng liền an tâm, tìm một sơn động coi như lớn ở tạm, bởi vì đã là buổi chiều, Lạp Đạt nghĩ nghĩ vẫn quyết định hôm sau mới bắt đầu trao đổi muối, hôm nay nghỉ ngơi và phục hồi cho tốt trước.

“A...” Trong bụi rậm rạp sát biên giới bộ tộc, Mạc Tuy bị Khế Gia đặt trên cây khô hung hăng hôn, tuy rằng sau lưng đụng trúng vỏ cây thô ráp có hơi đau, Mạc Tuy vẫn ôm Khế Gia kéo cậu lên người mình, để cậu hôn càng thêm thoải mái. Sau khi vào sơn động ở trú mưa hai người đều rất thu liễm, sơn động không thể so với dã ngoại, một ít tiếng động nhỏ đều sẽ bị nghe thấy rất rõ, đừng nói Khế Gia không nhịn được, cho dù là Mạc Tuy cũng bị hôn môi khẩn thiết cấp tốc khơi lên lửa.

Bởi vì dùng sức quá mạnh môi đập trúng răng, Mạc Tuy liếm liếm vết rách nhỏ trên môi, một tay tác loạn trên miệng Khế Gia, trên mặt cũng rất bồn chồn cười nói: “Vội vã vậy sao?”

“Chúng ta chỉ nói ra ngoài tắm rửa, về trễ Lạp Đạt lại lo lắng.” Tay Khế Gia mò tới bộ vị đã cứng rắn nóng bỏng của Mạc Tuy, thanh âm khàn khàn mang theo ý cười, hơi vội vàng dán lên Mạc Tuy ma sát, “Mỗi ngày chỉ có thể nhìn Mạc mà cái gì cũng đều không được làm, thật sự là quá khó nhin, lẽ nào Mạc không gấp sao?”

Mạc Tuy cười khê một tiếng, đè gáy kh hôn lên, hai vật lửa nóng được bao lấy nhanh chóng an ủi, thân thể hồi lâu không giải tỏa rất nhanh kích động, chất lỏng dính dính thấm ướt đầu ngón tay, tiếng nước rất nhỏ trong đêm khuya vắng vẻ phá lệ rõ ràng, bên tai Khế Gia đổ bùm một mảng, thân thể lại càng thêm kích động.

“Ừm...” Khế Gia khó nhin giật giật thất lưng muốn giải thoát, thở dốc mang theo hơi thở ấm nóng, “Mạc... nhanh hơn chút nữa...”

“Được.” Ôn nhu hôn lên môi Khế Gia, động tác trên tay Mạc Tuy càng thêm hung mãnh, ngón tay thỉnh thoảng cọ qua phần đỉnh nhạy cảm, khiến Khế Gia căng chặt thân thể, tay cũng phủ lên, khẩn thiết lắc đầu.

“Quá... Quá nhanh...” Bàn tay muốn kéo tay Mạc Tuy tê dại vô lực, bộ vị phía sau đã lâu không bị xỏ xuyên rục rịch chộn rộn, ánh mắt Khế Gia mờ mịt, cổ hơi ngẩng để Mạc Tuy mút liếm.

Bàn tay bao phủ trên tay Mạc Tuy bị lôi kéo nắm lấy thứ nóng hổi dán cùng một chỗ, Mạc Tuy đè thấp thanh âm tràn ngập dụ dỗ làm cho không ai có thể kháng cự: “Khế Gia tự mình tới có được không?” Khế Gia mơ hồ đáp ứng, hai tay bao lấy nơi nào đó, tùy ý tay Khế Gia vuốt ve chung quanh, cuối cùng dính thuốc cao không biết lôi ra lúc nào thắm đỏ vào nơi đã liên tục co rút.

Ngón tay quen thuộc tìm được bộ vị khiến Khế Gia thoải mái nhất, Khế Gia kêu lên một tiếng đau đớn, thất lưng tê dại vô lực, bị Mạc Tuy ôm chặt dựa vào trên người, chờ ba ngón tay có thể tự do ra vào, bắp đùi thon dài rắn chắc của Khế Gia bị nhấc lên, bộ vị cứng rắn thông thả mà kiên định đâm vào.

Khế Gia thất thần nhìn mặt Mạc Tuy, trong tay còn máy móc làm việc rất nhanh, thẳng đến khi thứ trong thân thể đâm vào nơi trong cùng dán vào nơi thoải mái nhất không nhúc nhích, thân thể căng thẳng co giật hai cái, thân thể Khế Gia triệt để mềm nhũn, thở hỗn hển dồn dập, chất lỏng dính dính trong tay chậm rãi nhỏ xuống mặt đất.

Mạc Tuy không đợi Khế Gia lấy lại tinh thần đã bắt đầu động tác, thanh âm kiềm nén trong cổ họng khiến trong mắt Mạc Tuy một mảng tối tăm, trên người Khế Gia mặc dù không có khí lực, bên trong lại không ngừng co rút, chờ Khế Gia chậm rãi lấy lại sức, trên mặt trưởng đến đỏ bừng, người lại áp tới, bưng mặt Mạc Tuy hung hăng hôn lên, nơi vừa phát tiết cũng lần nữa kích động.

Hồi lâu không phát tiết, Mạc Tuy cũng rất nhanh hoàn thành pháo thứ nhất, giúp Khế Gia rửa sạch thân thể, hai người liền đi về phía sơn động, thuận tiện còn mang theo hai con gà rừng về bổ sung một chút thể

lực vừa xói mòn.

Để không ảnh hưởng cuộc sống bình thường của bộ tộc, các thú nhân đường xa mà đến có một nơi chuyên môn dùng để trao đổi vật phẩm, tuy nói đường không phải nhu yếu phẩm, nhưng vẫn là gia vị thường dùng, bất kể là thú nhân trong bộ tộc hay là thú nhân tộc khác đều cần cái này, tốc độ trao đổi xem như nhanh, mà thảo dược do Tát Phi phụ trách trao đổi, lần đầu tiên Tát Phi làm việc này, rất hưng phấn cùng các thú nhân đi ngang qua đẩy mạnh tiêu thụ, bản thân y lập đã làm người khác chú ý, bề ngoài Tát Phi lại rất đẹp, cho dù một lọ dược cao phải hai mươi cân (10 kí) muối mới đổi được, vẫn có không ít thú nhân mang muối tới đổi.

“A, cái kia... Lôi Y người chờ một chút.” Tát Phi thấy trên cánh tay thú nhân đi qua trước mặt còn tích máu, vừa định gọi người lại liền phát hiện là Lôi Y mới gặp mấy ngày trước, Lôi Y vẫn là một bộ dạng lạnh lùng không thích phản ứng người khác, tuy rằng ở trước mặt Tát Phi lại một chữ đều không thốt ra được.

Tát Phi rất nhiệt tình lôi kéo hắn ngồi bên cạnh, móc ra một miếng vải bố nhỏ lau sạch vết máu trên cánh tay Lôi Y lộ ra vết thương tuy rằng không sâu thê nhưng vẫn tróc da thịt, lôi ra thuốc mỡ tỉ mỉ bôi lên. Thuốc mỡ Y Tư làm hiệu quả đều rất xuất chúng, cảm giác đau rất sâu sắc rõ ràng dịu lại, Lôi Y nhìn gò má nghiêm túc cúi thấp đầu lôi thuốc của Tát Phi, nhân thân vẫn luôn lạnh lùng hơi thay đổi.

“Thế nào, không đau đúng không?” Tát Phi giương mắt, vẻ mặt mong đợi nhìn Lôi Y.

“Ừ.” Lôi Y cúi đầu lên tiếng, nhìn kỹ mới phát hiện, bộ dạng Tát Phi rất đẹp, so với giống cái hắn đã gặp đều đẹp hơn, nhưng lại không giống.

“Vậy muốn đổi một lọ không, là tế tự trong bộ tộc bọn ta làm, nơi khác không nhất định có đâu, hữu dụng nhất với ngoại thương, chỉ cần hai mươi cân muối có thể đổi một lọ.” Thấy Lôi Y tựa hồ có chút thả lỏng, Tát Phi không ngừng cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ, “Cho dù thú nhân dũng mãnh nhất cũng có lúc bị thương, năm nay không đổi một lọ liền phải chờ tới sang năm.”

Mặt Lôi Y không thay đổi nhìn Tát Phi hồi lâu, nhìn tới lúc khuôn mặt tươi cười của Tát Phi đều có chút không chịu nổi, mới thấp giọng phun ra một chữ: “Được.”

Khi Lôi Y mang theo muối tới, Tát Phi đang cùng Mạc Tuy ngồi chung một chỗ nhỏ giọng nói gì đó, nói nói, mặt Tát Phi liền đỏ, ngũ quan nguyên bản đã rất diễm lệ càng thêm động lòng người. Trong mắt người khác thật sự là hình ảnh mờ ám liếc mắt đưa tình, kỳ thật...

“Thứ này người bảo ta làm sao nói với người ta a! Ta còn chưa có bạn đời có được không!” Tát Phi hạ giọng nhanh chóng nói, hộp trúc nhỏ trong tay hung hăng nhét vào tay Mạc Tuy.

“Bạn đời tốt của y lập, để cuộc sống của người càng thêm thỏa thích.” Mạc Tuy nhét hộp lại vào tay Tát Phi, cười cười soạn cho cậu ta một câu quảng cáo, “Bạn đời ta cũng không phải y lập, gạt người không phải thú nhân tốt.”

“Người dùng không khác biệt cho rằng ta không biết? Dù sao loại chuyện này ta mặc kệ, lúc Y Tư giao đồ cho ta liền nói đưa chúng nó cho người là được rồi, hơn nữa... hơn nữa ta lại chưa từng dùng.” Tát Phi có chút không được tự nhiên xoay mặt, tiếp tục đẩy đồ vào lòng Mạc Tuy.

“Chỉ cần tìm được bạn đời, rất nhanh có thể sử dụng.” Mạc Tuy rất thản nhiên nói, lại làm cho mặt Tát Phi đỏ lên trong nháy mắt, bỏ đồ vào lòng Mạc Tuy liền quay đầu đi mất, mà Mạc Tuy cần cao bồi trơn Y Tư đặc chế hơi lộ ra biểu tình lúng túng.

Chờ Tát Phi phát hiện Lôi Y đến trước mặt cậu, màu đỏ trên mặt đã lùi đi sạch sẽ, treo lên nụ cười rất sáng lạn: “Lôi Y, là tới đổi dược cao sao?”

“Ừ.” Lôi Y đưa muối trong tay qua, trầm mặc trong chốc lát, vẫn là không nhận được hỏi, “Các người vừa rồi đang nói cái gì?”

Nghĩ đến hộp dược cao vừa rồi, mặt Tát Phi có hơi nóng lên, ấp úng nửa ngày không nói ra được một chữ. Lôi Y thấy Tát Phi hơi đỏ mặt, cảm thấy nhịp tim mình tăng tốc kì quái, gần như không cần suy nghĩ đã mở miệng: “Làm bạn đời ta đi.”

“A?” Mặt Tát Phi mờ mịt nhìn Lôi Y, trên gương mặt đó vẫn không có biểu tình gì, vừa rồi nhất định là cậu nghe nhầm.

“Ta muốn theo đuổi người, mong muốn người có thể trở thành bạn đời của ta.” Trên mặt Lôi Y tuy cái gì cũng chưa biểu hiện ra, nhân thần lại rất kiên định thật lòng, “Đem sinh mệnh còn lại đều giao cho ta đi.”

Phương thức thổ lộ từng bộ tộc không quá giống nhau, chỉ là phương thức thổ lộ trực tiếp của bộ tộc Lôi Y trực tiếp khiến Tát Phi nhớ tới chuyện thật lâu trước không muốn nhớ lại, biểu tình trên mặt lạnh xuống: “Tuy rằng quả thật ta không có bạn đời, nhưng sinh mệnh còn lại của ta đã không thuộc về ta, chỉ sợ không có cách nào giao vào tay người.”

Nhân thần Lôi Y tối sầm, vẫn không nhận được hỏi: “Vậy sinh mệnh còn lại của người... cho ai?” Khác biệt văn hóa giữa bộ tộc khiến Lôi Y rất tự nhiên lưu loát hiểu lầm Tát Phi có người thích.

“Này.” Tát Phi đưa tay chỉ Mạc Tuy cách đó không xa, liền thấy Lôi Y trực tiếp đi tới, “Nè người làm gì.”

“Nếu như đánh bại người người thích, như vậy người có thể suy nghĩ một chút theo đuổi của ta không?” Lôi Y dừng bước trước mặt Mạc Tuy, quay đầu nhìn về phía Tát Phi chạy tới.

Mặt Tát Phi đen thành đáy nồi, quả thực muốn nhào tới cắn hắn: “Ta nói thích hắn lúc nào chứ? Mặc dù là từng thích một thời gian không sai, thế nhưng hắn có bạn đời rồi có được không? Ta nói sinh mệnh còn lại của ta đã không thuộc về ta là bởi vì mạng ta là do hắn cứu...”

Lôi Y rất xoắn xuýt nhăn mày, mặc dù hình như biết là mình hiểu lầm, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu: “Ta đánh bại hắn là có thể theo đuổi người?”

“Không...” Tát Phi vừa mới nói một chữ đã bị Mạc Tuy cắt ngang, Mạc Tuy vẫn ngồi dưới đất đứng lên, hai thú nhân thân cao xấp xỉ nhau đứng chung một chỗ, khiến Tát Phi kẹt ở giữa có cảm giác áp bách khôn tả.

“Đúng vậy, đánh bại ta người mới có thể theo đuổi Tát Phi.” Mạc Tuy đưa tay xoa xoa đầu Tát Phi, rất thân nhiên nhìn về phía Lôi Y, “Tát Phi là ta cứu về, chính là em trai ta, nếu người ngay cả ta đều đánh không lại, dùng cái gì bảo vệ cậu ấy?”

Tuy rằng ngày thường thời gian hai người gặp nhau không nhiều, dù sao Tát Phi vẫn là mình mang về, tính cách cũng hợp, Mạc Tuy cảm thấy mình mang người về, dù sao cũng quan tâm một chút.

23. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 23

“Mạc...” Tát Phi bị kẹt ở giữa gấp đến độ không xong, vạn nhất hai người thật sự đánh nhau cậu khẳng định kéo không được, chỉ có thể điên cuồng túm váy da của Mạc Tuy, “Chúng ta tới để đổi muối.”

“Dừng kéo rút bây giờ.” Mạc Tuy nắm váy da đã bắt đầu tuột ra, miễn cho một hồi phô chim ngay chốn đông người, chẳng may cho Lôi Y mặt mày phát đen trong nháy mắt hừng hực khí thế nửa điểm chú ý, đùa với Tát Phi, “Sẽ không làm lỡ chính sự, không chừng còn chưa trở về, người đã có thể dùng tới thuốc mỡ rồi đó.”

Mặt Tát Phi ngay lập tức đỏ bừng, hung hăng trừng Mạc Tuy, toàn thân cứng ngắc xoay người bỏ đi.

Thấy Tát Phi lại làm ỏ bên cạnh sọt trúc bắt đầu chào hàng được cao, Mạc Tuy nhìn về phía Lôi Y vẫn đứng bên cạnh trầm mặc không nói, nụ cười trên mặt tản đi, mặt không đổi nhìn hắn: “Trước đây Tát Phi trải qua một ít chuyện không quá tốt đẹp, nếu động cơ của người không thuần khiết vẫn là sớm buông tha đi, bằng không rất có thể sẽ bị ta đánh cho tàn phế.”

Lôi Y cũng mặt không đổi sắc, nhân thần rất thành thật: “Ta thật tâm muốn Tát Phi làm bạn đời của ta, tới đánh một trận đi.”

Mạc Tuy liếc liếc cánh tay Lôi Y, cười như không cười nói: “Chờ vết thương trên tay người lành lại tới tìm ta.”

“Không cần...” Lôi Y vừa muốn từ chối, phía sau liền vang lên thanh âm vui sướng.

“Lôi

~~ Y

~~” Mễ Nhĩ thú hóa chạy tới, hồ ly bạc to lớn nhảy lên thật cao, không gì sánh được chuẩn bị đáp xuống lưng Lôi Y, tứ chi vúi chặt cứng, “Bị thương còn chạy khắp nơi, thật đúng là làm người ta lo lắng.”

“Thương nhỏ mà thôi.” Lôi Y bóc Mễ Nhĩ phía sau xuống xách trong tay, mặt vừa mới quay qua Mạc Tuy muốn tiếp tục đề tài mới rồi, Mạc Tuy đã lên tiếng.

“Qua ba bốn ngày chúng ta mới rời đi, hôm nay không tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, vừa lúc ngươi có thời gian suy nghĩ thật kỹ ngươi đối với Tát Phi rốt cuộc là nhất thời hứng thú, hay là thật sự muốn cùng cậu ta trở thành bạn đời.” Mạc Tuy thấy Khế Gia khiêng cơm trưa của mấy người chạy vội tới, rất tùy ý phẩy tay với Lôi Y.

Khi đổi muốn được phân nửa, Mạc Tuy đã đổi xong vật tư các thú nhân trao đổi trên mảnh đất này, ngoại trừ thu hoạch hơn mười cây ngô, cũng không có gì khác cần mang về bộ tộc, bình thuốc mỡ công dụng đặc thù lúc trước Tát Phi kín đáo nhét cho hắn được Mạc Tuy lừa gạt đưa cho bạn đời của tộc trưởng bộ tộc vừa vặn cũng là y lap, đổi được năm mươi cân muối.

Hôm sau khi vết thương trên cánh tay Lôi Y khép miệng liền trực tiếp đến tìm sơn động đoàn người Mạc Tuy trú tạm, Mạc Tuy chậm rãi ăn sáng mới ra ngoài nghênh chiến, được cao Tát Phi đã bán gần hết, do dự nửa ngày vẫn không ngừng được lo lắng nên ở lại.

Khế Gia tìm một hòn đá ở cửa sơn động, múc một chén canh thịt điểm tâm ngồi xuống, gọi Tát Phi tới ngồi chung.

“Thú nhân kia thoát nhìn vẫn thật lợi hại, sẽ không bị Mạc đánh rất thảm.” Khế Gia xì xụp hút một ngụm canh lớn, xoay người lại múc một chén nhét vào tay Tát Phi, thấy cậu ta khấn trương, cười nói, “Ngươi lo lắng cho Mạc, hay là lo lắng Lôi Y?”

Tát Phi hung hăng uống một ngụm canh, mặt nhăn lại: “Chúng ta không phải đến đổi muối sao, gặp loại chuyện này không tốt lắm đâu, hơn nữa ta căn bản không thích Lôi Y.”

“Hiện tại không thích không có nghĩa lần sau cũng không thích.” Khế Gia gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, hàm hàm hồ hồ nói, “Lôi Y thoát nhìn cũng không tệ lắm, ngươi cũng không cần lo lắng đối bụng, chính là bộ dạng lạnh như băng thoát nhìn không dễ ở chung.”

“Không phải mấy vấn đề này.” Tát Phi vừa ăn thịt vừa phồng miệng nói, “Ta thật sự không rõ hắn thích ta cái gì, bởi vì ta là y lap sao?”

Khế Gia thở dài một hơi, đưa tay xoa đầu Tát Phi: “Chuyện trước kia qua rồi không cần nghĩ nữa, y lap đều nhận được quan tâm của thần, chỉ là có vài người không hiểu y lap thật tốt.”

Tát Phi miễn cưỡng cười cười, đường nhìn chuyển sang hướng Mạc Tuy và Lôi Y. Lôi Y đã thú hóa, hình thú sư tử có vẻ rất cường tráng oai vệ, lệ khí trong mắt làm sau lưng Tát Phi lạnh lẽo.

“Thú hóa.” Giọng của Lôi Y khi dùng hình thú hơi trầm hơi hình người, mãnh thú to lớn so sánh với Mạc Tuy, Mạc Tuy trông có vẻ rất gầy yếu.

“Hình người là hình thái ta thường dùng, hình thú không quen.” Mạc Tuy tùy ý khảy khảy vỏ da bên hông, dao xương đã cầm trong tay, “Đến đây đi.”

Tuy rằng hình thú thì hình thể to sức lực mạng thích hợp đi săn, thể nhưng bàn về linh hoạt vẫn không sánh bằng hình người, Mạc Tuy luôn vật lộn với Khế Gia trong sân sau nhà mình, coi như quen thuộc phương thức đi săn của thú nhân, tuy thời gian chiến đấu kéo có hơi dài, hai người đều là một thân bụi bặm chặt vật không chịu nổi, thể nhưng cuối cùng vẫn đánh gục Lôi Y như ý nguyện.

Mạc Tuy cười trên lưng Lôi Y, dao trúc sắc bén để ngay động mạch cổ, dồn dập thổ dốc: “Thật sự là kẻ đi săn lão luyện, chỉ tiếc ngươi vẫn thua.”

Lôi Y bị đè trên mặt đất không thể động đậy, trong mắt tràn đầy không cam lòng lại không nói gì, khi Mạc Tuy lấy dao trúc khảm vết hài hấn, Lôi Y rất sa sút tinh thần nhìn thoáng qua hướng Tát Phi, cả người đều uể oải. Mạc Tuy hầu như có thể thấy quanh thân Lôi Y tản ra khí đen, vừa vỗ bụi đất trên người vừa thờ ơ nói: “Lần sau quay lại có thể không thua khó coi vậy không?”

Bước chân bỏ về của Lôi Y dừng lại trong nháy mắt, mắt thú vốn đã rất tròn mở càng lớn hơn, chỉ tiếc khuôn mặt lông xù không thấy rõ biểu tình hẳn là rất đặc sắc: “Lần...sau?”

“Kỳ thật người chỉ thua một lần đã bỏ cuộc?” Mạc Tuy nhíu mày, đi tới bên người Tát Phi đã cầm thuốc trị thương khảm trưng đứng một bên, một tay khoát lên vai Tát Phi, “Vậy rất tốt, ta lại tìm cho Tát Phi một bạn đời càng dũng mãnh hơn.”

“Nói cái gì đó! Ta giống người thiếu thốn bạn đời sao?” Lo lắng của Tát Phi một chút cũng không thừa, gạt tay Mạc Tuy, đẩy người qua bên Khế Gia, “Vốn còn muốn bôi thuốc cho người, thấy người còn có tinh thần như thế, bị thương cũng không phải rất nặng.”

Tuy Mạc Tuy thắng, trên ngực vẫn có thêm ba vết cào nhàn nhạt, Khế Gia lấy thuốc trị thương từ túi da nhỏ bên hông mình, dính một chút lau lên ngực Mạc Tuy, hạ giọng nói bên tai Mạc Tuy: “Cảm thấy Lôi Y còn lợi hại hơn ta không ít, lại tới một lần, trên người người không thể chỉ có một móng vuốt.”

“Ta có thể cố ý thua nha.” Mạc Tuy nhướng mày cười xấu xa, nhìn Tát Phi ôm được cao đi tới chỗ Lôi Y, thẳng thắn thả lỏng thân thể dựa vào người Khế Gia, “Lôi Y thoát nhìn không tệ, thực lực cũng rất đáng xem, hơn nữa hình như là thật tâm thích Tát Phi, ta không phải cho bọn họ cơ hội xúc tiến tình cảm sao.”

Tát Phi đi tới bên người sư tử bị còn đang quỳ rạp trên mặt đất ngồi xổm xuống, mặt không thay đổi vỗ vỗ hấn: “Nhanh biến về hình người, bôi thuốc cho người.”

Lôi Y cúi đầu đáp một tiếng, bộ lông và khung xương trên người cấp tốc biến hóa, trước mặt Tát Phi trực tiếp biến thành hình người bị thương ỉu xiu chật vật không chịu nổi, thấy sắc mặt Tát Phi không tốt, do dự chốc lát nói: “Thương nhỏ không cần gấp.”

“Thương nhỏ? Hử?” Tát Phi nhện không được đảo trắng mắt, hung hăng đâm một cái lên chỗ tím bầm bị dao xương đập trúng trên người Lôi Y, ra sức đánh mặt, “Người luẩn quẩn trong lòng chỗ nào? Thích ta chỗ nào người tự nói ra coi? Hoặc là người cảm thấy có một y lập làm bạn đời rất quang vinh?”

Chính Lôi Y cũng biết Mạc Tuy nường tay, trên người chỉ có vết thương nông do dao trúc cắt ra, tuy chảy máu nhưng không phải vết thương lớn gì, rất nghe lời ngồi dưới đất cho Tát Phi bôi thuốc, thanh âm thật thấp vang lên: “Ta thích bộ dạng người lúc bôi thuốc cho ta, không phải bởi vì người là y lập, ta biết bản thân không biết làm sao lấy lòng giống cái cũng không thích các cô ấy, bây giờ muốn lấy lòng người lại không biết làm sao...”

“Lôi Y... Người biết không?” Tát Phi ngẩng đầu, nhìn đôi mắt màu râm nắng của Lôi Y, hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười rất sáng lạn, “Người trước kia muốn làm bạn đời ta, đã chết rồi.”

“Nếu người tiếp nhận ta, tính mạng của ta sẽ là của người.” Rõ ràng cười đến tỏa sáng, Lôi Y lại cảm thấy tâm đau đớn vô cùng, tay không khống chế kéo người vào lòng, “Ta sẽ không buông tay.”

24. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 24

Tuy rằng ôm ấp áp áp rần rần chắc làm người ta lưu luyến, Tát Phi vẫn không vì thế mà mất lý trí, trực tiếp gạt tay Lôi Y ra đứng lên, xoay người nhìn về phía hai người còn đang ở bên kia tươi cười phơi phới nhỏ giọng nói đùa, rất không vui nói: “Mạc, Khế Gia, mau đi thu dọn đồ đạc, Lạp Đạt chờ chúng ta lâu lắm rồi.”

Mạc Tuy đã hoàn thành công tác cần quét, thành quả không được tốt lắm, không muốn kéo thời gian quá dài, liền theo bọn Lạp Đạt đi đổi muối, chỉ là vừa tới nơi người bộ tộc mình thường dùng, đã thấy Lạp Đạt

đang cùng một thú nhân trông rất lạ mắt nói cười. Lạp Đạt thấy ba người bọn họ đi qua, rất cao hứng vẫy vẫy tay với bọn họ.

“Đây là con trai tộc trưởng bộ tộc này.” Nụ cười của Lạp Đạt mang theo chút hưng phấn, chỉ chỉ thú nhân trẻ tuổi mỉm cười đứng bên cạnh, “Nói là muốn đại biểu bộ tộc trực tiếp trao đổi đường và thuốc trị thương với bộ tộc chúng ta.”

Thú nhân trẻ tuổi cười cười, nhìn về phía Mạc Tuy: “Người chính là thú nhân bán được cao cho cha ta đi? Ta là Cát Nhĩ.”

Mạc Tuy nhàn nhạt gật đầu, cũng không có biểu thị dư thừa.

“Ý của cha ta là, mong muốn hai bộ tộc chúng ta có thể trợ giúp lẫn nhau, hàng năm bộ tộc bọn ta trực tiếp cung cấp muối cho các người để đổi lấy một lượng nhất định thuốc trị thương và loại được cao lần trước người trao đổi cho cha ta.” Cát Nhĩ rất chân thành nhìn Mạc Tuy.

Mạc Tuy rất lạnh nhạt nhún vai: “Người phụ trách của bọn ta là Lạp Đạt, người nên bàn với hắn những vấn đề này.”

Nụ cười của Cát Nhĩ càng sâu, không nhanh không chậm nói: “Ta và Lạp Đạt đã bàn tương đối rồi, thế nhưng cuối cùng vẫn phải xem ý tứ của người.”

“Có ý gì?” Trong lòng Mạc Tuy mơ hồ nổi lên dự cảm không ổn.

“Thành ý của bộ tộc bọn ta người đã thấy, hiện tại cũng phải nhìn một chút thành ý của các người.” Cát Nhĩ cười rất sáng lạn lại mang theo thâm ý khó có thể dùng lời diễn tả, “Ta và cha đều vô cùng thương yêu em gái ta, mà con bé rất thích người, cho nên ta và cha mong muốn người có thể cho nó hạnh phúc.”

Khê Gia đứng phía sau nghe thấy ngừng thở, trong lòng Mạc Tuy dâng lên cảm giác phiền lòng, chỉ là trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, không nói lời nào.

Lạp Đạt thấy Mạc Tuy không nói lời nào, còn tưởng rằng hắn bị tin tức tốt đập cho không phản ứng kịp, khuỷu tay nhẹ nhàng huýt hắt: “Mạc, không phải người vừa lúc chưa có bạn đời sao, nghe Cát Nhĩ nói em gái cậu ta rất đẹp rất giỏi giang...”

“Ta nghĩ trước khi các người thương lượng chuyện này, có phải đã quên một chuyện rất quan trọng hay không.” Mặt Mạc Tuy không thay đổi nhìn Cát Nhĩ và Lạp Đạt, chậm rãi mở miệng, “Tuy rằng còn chưa cử hành nghi thức, bất quá ta đã có bạn đời nhận định rồi, cậu ấy rất tốt ta cũng rất thích cậu ấy, trừ cậu ấy ra ta cảm thấy ta sẽ không thích người khác nữa.”

Trên mặt Cát Nhĩ và Lạp Đạt tràn đầy khiếp sợ và xấu hổ, còn chưa mở miệng nói cái gì, một giống cái đang ngồi xổm ở sập bên cạnh chọn lựa nhảy dựng lên, thật nhanh vọt tới bên người Mạc Tuy.

“Người làm sao có thể có người thích!” Giống cái thoát nhìn tuổi không lớn lắm, tràn đầy khí tức thiếu nữ, bề ngoài rất xinh đẹp động lòng người, ngay cả biểu tình kinh ngạc cũng có vẻ rất đáng yêu, chỉ là trong mắt Mạc Tuy, thiếu nữ có trang điểm thêm cũng thực sự thiếu lực hấp dẫn.

“Á Á sao người lại tới đây!” Cát Nhĩ khiếp sợ không thua gì em gái bảo bối nhà mình.

“Ta theo đến xem a...” Á Á chu chu miệng, sau đó hai mắt lờ lờ tỏa sáng nhìn Mạc Tuy, “Còn chưa cử hành nghi thức không xem như bạn đời chân chính, có thể hối hận, người xem ta thế này, ta là giống cái xinh đẹp nhất toàn tộc, hơn nữa vô luận là chế tạo muối hay là hái trái cây làm đồ ăn đều có thể, cùng ta kết thành bạn đời sẽ sống phi thường thoải mái.”

Một chút thoải mái Mạc Tuy cũng không cảm thấy chỉ cảm thấy đầu đau não trường, cô nhóc này hẳn xác thật chính mình chưa từng gặp mặt: “Ta nghĩ chúng ta hẳn là căn bản không quen biết, người không sợ kỳ thật ta là một người rất hung tàn, vừa mang người về bộ tộc liền bỏ vô nồi nấu lên sao?”

Á Á lắc đầu, không thể tin được nhìn hắn: “Sao người có thể là người như thế, ngày đó lúc người cho cha ta được cao ta đã nghe được, người nói với ông ấy thật nhiều chuyện làm sao để giống cái và y Lạp càng thêm khỏe mạnh, nhất định là một thú nhân ôn nhu biết săn sóc.”

Lừa cha người đổi lọ được cao người cũng tin sao, Mạc Tuy xoa xoa thái dương, đầu đau dữ dội hơn. Nhìn thoáng qua muốn đã đổi gần xong, Mạc Tuy thở dài: “Ta đã có bạn đời, cho dù không cử hành nghi thức ta cũng sẽ cùng cậu ấy sống tới cuối cùng sinh mệnh, người vẫn là suy xét thú nhân thích hợp với người hơn đi.”

“Ta có chỗ nào không tốt sao...” Giống cái ở trong bộ tộc thú nhân luôn luôn là bên được che chở, giống cái vừa đẹp vừa giỏi càng phải nhận được theo đuổi của rất nhiều thú nhân, Á Á nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn và biểu tình muốn khóc tới nơi rất khiến người ta thương tiếc, về mặt Cát Nhĩ cũng không tốt.

“Người làm sao có chỗ nào không tốt, thế nhưng người cảm thấy giống cái và y lập, Mạc sẽ chọn ai?” Tất Phi nhẹ nhàng cầm bàn tay đã nắm thành nắm đấm của Khế Gia, đi tới trước hai bước, lộ ra một nụ cười rất rực rỡ.

Tất Phi trước giờ vẫn đứng sau lưng Mạc Tuy, thẳng đến khi đi tới bên người Mạc Tuy mới hấp dẫn lực chú ý của Cát Nhĩ và Á Á. Luận về trình độ ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, Á Á so ra kém Tất Phi, mà số lượng y lập trong bộ tộc thú nhân càng làm cho các thú nhân tranh đoạt bể đầu.

Tất Phi lộ ra nụ cười rất ôn nhu dễ gần, một tay kéo cánh tay Mạc Tuy, thuận tiện lặng lẽ nhéo hấn một cái ý bảo hấn đừng nói chuyện: “Trước đây khi thích Mạc, ta nói cái gì hấn cũng không đáp ứng làm bạn đời ta, người nói ta là y lập, còn biết làm thuốc trị thương, hái trái cây làm đồ ăn càng không biết thành thạo cỡ nào, Mạc vì sao lại không thích ta, về sau Mạc bị ta phiền không chịu được, chỉ có thể đáp ứng ta, sau đó tìm giống cái, nếu không giỏi cũng không đẹp bằng ta, sẽ không kết thành bạn đời.”

Thấy Cát Nhĩ nghe xong mặt đen thui, Tất Phi cười càng động lòng người, hơi khiêu khích nhìn Á Á đã bị đánh bại: “Người còn muốn hấn làm bạn đời không?”

Á Á ngơ ngác nhìn Tất Phi, đột nhiên nức nở một tiếng, xoay người chạy mất.

Thấy Cát Nhĩ đuổi theo chạy mất, Lạp Đạt có chút lúng túng nhìn thoáng qua Mạc Tuy và Tất Phi còn đang dính với nhau, ho nhẹ một tiếng: “Lúc trước trong tộc thấy người hình như không có quan hệ tốt đặc biệt với giống cái nào, còn tưởng rằng người chưa lo lắng chuyện tìm bạn đời...”

“Không cần để ý, chúng ta tới đổi muối, muối đã gần đủ rồi, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tốt rồi.” Mạc Tuy nhàn nhạt nhếch nhếch khóe môi, xua xua tay.

Tất Phi thả cánh tay Mạc Tuy ra, trêu ghẹo nói: “Mạc thật đúng là được hoan nghênh đấy.”

Mạc Tuy rất bất đắc dĩ nhìn Tất Phi cười đến vui vẻ, cong ngón tay nhẹ nhàng búng mũi Tất Phi: “Ta không cần được hoan nghênh, bất quá lần này người biểu diễn không tệ, chờ trở về làm cho người đồ ăn ngon.” Nói xong liền nghiêng đầu qua, nhìn về phía Khế Gia, nở một nụ cười rất ôn nhu, “Khế Gia, chúng ta đi sẵn đi.”

“A... Đứng...” Khế Gia bị đặt trên cây khô, tay không tự chủ vòng qua cổ Mạc Tuy, nướ bọt không kịp nuốt từ khóe môi chảy xuống, được Mạc Tuy tinh tế liếm sạch, lại liên tục liếm xuống dưới, ngậm một điểm trước người Khế Gia.

Động tác kịch liệt khiến thân thể nhanh chóng phát nhiệt kích động, Khế Gia hô hấp dồn dập, khi nơi dưới thân được Mạc Tuy nắm lấy đã đứng lên, vội cầm tay hấn: “Sẽ bị người phát hiện... Ừm...”

“Không sao, người là bạn đời của ta, làm chuyện này không phải là đương nhiên sao?” Mạc Tuy nhẹ giọng cười cười, tốc độ trên tay tăng nhanh, mãi cho đến khi Khế Gia bị ép cho viên mắt đỏ lên, nhân thân bắt đầu mờ mịt, Mạc Tuy mới tiến đến bên tai cậu thấp giọng nói, “Người là bạn đời của ta, trừ người ra ta sẽ không thích những người khác, loại sự tình này ta sẽ chỉ làm với một mình Khế Gia, cho nên người không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, tin tưởng ta là được rồi...”

Đầu lưỡi ấm áp liếm lên vành tai Khế Gia, sau đó ngậm lấy, Khế Gia thất thần rên lên một tiếng, thân thể căng cứng thả lỏng, được Mạc Tuy ôm thật chặt vào lòng.

Hô hấp hơi hơi bình phục, Khế Gia đưa tay cảm thứ nóng hổi vẫn đè trên người mình, khóe môi cong lên: “Ta biết, chỉ là... Mạc được nhiều người thích như vậy... Vẫn có chút không vui...”

25. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 25

Sau khi đường và được cao đều đã đổi xong, mấy người kiểm tra lại một chút, ngạc nhiên phát hiện số lượng muối nhiều hơn năm ngoái, đều rất hưng phấn muốn nhanh chóng trở lại để người trong tộc được dùng muối mới, quyết định hôm sau lập tức lên đường.

Tát Phi rất nôn nóng, từ khi tỉnh dậy, đáy lòng vẫn dâng lên lo lắng khôn kể, loại dự cảm bất ổn này không giống lúc trước, quá mức không rõ ràng, lại làm cho cậu kinh hồn táng đảm.

“Ta không biết rốt cuộc là có chuyện gì, dự cảm lúc trước, tuy rằng không cho ta biết cụ thể sẽ phát sinh nguy hiểm gì, những vẫn có thể cảm ứng được là ai gặp chuyện, phải làm sao để phòng ngừa trực tiếp nhất, thế nhưng... lần này ngoại trừ cảm thấy nguy hiểm, những thứ khác đều không cảm giác được.” Tâm tình Tát Phi rất suy sụp ngồi bên đống lửa, nhìn sắc trời dần sáng, cũng không biết hôm nay có nên về hay không.

“Có thể chính là hướng về chúng ta.” Lạp Đạt cười cười, vươn tay vỗ vỗ vai Tát Phi, “Dùng sĩ cường tráng nhất trong tộc đều ở bên cạnh người, không phải sợ.”

Tát Phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, tâm tình vẫn suy sụp như cũ.

Biết cả đoàn Mạc Tuy phải đi, Lôi Y sau lần đó còn đánh với Mạc Tuy hai lần vẫn không thắng nổi hôm nay tới rất sớm, sư tử bị rất uy phong đứng cách chỗ sơn động không xa, hồ ly lớn đứng bên cạnh hắt ôm đuôi mình, giọng nói mềm mại mang theo buồn ngủ khó nén nổi.

“Nếu người thật sự thích cậu ta, trực tiếp tới cường đoạt đi, cho cậu ta ăn một trái Quả tím nói không chừng cậu ta liền hoài thai đứa nhỏ của người, đến lúc đó chẳng lẽ còn không thể cùng người kết thành bạn đời?” Mễ Nhĩ đánh một cái ngáp lớn, cọ cái đuôi to của mình gật gù muốn ngủ.

“Ta không muốn miễn cưỡng cậu ấy.” Giọng Lôi Y trầm thấp vang lên, khi nhìn thấy Mạc Tuy bừng nổi từ trong sơn động đi ra, không nhanh không chậm đi tới bên người Mạc Tuy.

Tuy rằng sư tử trước mặt không nói gì, nhãn thần lại rất kiên nghị, Mạc Tuy và hắn đánh nhau vài lần, tuy mỗi lần đều sẽ khiến cả người mình đau nhức gần nửa ngày, quả thật rất tán thưởng Lôi Y, chỉ là vẫn không nhịn được chọc hắn: “Hôm nay chính là cơ hội cuối cùng, bắt quả Lôi Y, cho dù người đánh thắng ta, Tát Phi cũng không quá có khả năng cùng người về bộ tộc của người đâu.”

“Chuyện sau đó ta sẽ lo lắng, ra tay đi.” Giọng Lôi Y vẫn lạnh băng không phập phồng như cũ, cơ bắp trên người đã chuẩn bị nhào tới.

Mạc Tuy nhẹ giọng cười, rút ra dao xương đeo bên hông...

Sư tử to lớn đè trên người Mạc Tuy, trước mắt là móng vuốt sắc bén, dao xương dưới vuốt sắc khó có thể chống đỡ, cuối cùng răng rắc một tiếng, gãy thành hai mảnh, móng vuốt đưa đưa về phía trước, dừng trước cổ Mạc Tuy, một lát sau lại thả xuống.

“Người rất mạnh, nhưng lần này ta thắng.” Lôi Y biến thành hình người, kéo Mạc Tuy từ dưới đất lên, tuy ngữ khí không khác gì trước đây, thế nhưng ánh mắt lại đặc biệt phát sáng.

Vỗ vỗ bụi đất trên người, mặc dù Mạc Tuy thua nhưng đánh rất vui sướng: “Về sau Tát Phi giao cho người, tuy một bước cuối cùng vẫn phải do chính người nỗ lực.”

Sau khi vài người lại thêm Lôi Y và Mễ Nhĩ cùng dùng bữa xong, dự cảm nguy hiểm của Tát Phi vẫn không giảm đi, Lạp Đạt còn đang do dự hôm nay ra về rốt cuộc có thích hợp hay không, phiền phức đã đến cửa.

Năm thú nhân hình sói chặn ở cửa sơn động, con cầm đầu nhe răng, trong mắt đều là ác ý: “Ngày đó ta còn tưởng mình nhìn nhầm, không nghĩ tới tiểu tiện nhân nhà người còn chưa chết, mặc dù có hơi tiếc nuối, nhưng ngăn lại ta có thể tự ta tiễn người lên đường, cũng rất hả giận.”

Ngoại trừ Mạc Tuy, tất cả thú nhân trong tộc đề thú hóa đề phòng, sắc mặt Tát Phi trắng bệch, mặt sụp đổ, hít sâu một hơi xong, mới nhẹ giọng nói: “Mấy người bọn họ... Là anh em của bạn đời lúc trước của ta, trước kia vẫn cảm thấy là ta hại chết anh em của bọn họ, đều muốn giết ta.”

Thấy Tát Phi không có động tĩnh gì, thú nhân hình sói cầm đầu hiển nhiên có chút không kiên nhẫn: “Đây là ân oán cá nhân của bọn ta, thức thời thì mau tránh ra, đừng khiến bộ tộc khó coi, hoặc là nói... Mấy người các ngươi đều là bạn đời mới của tiểu tiện nhân này?”

Ân oán cá nhân giữa thú nhân từ trước đến nay đều là tự mình giải quyết, bất kể sống chết, nếu như không phải người thân và bạn đời ra mặt, sẽ bị ngầm thừa nhận thành muốn dẫn tới mâu thuẫn giữa bộ tộc, hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều, tuy trong mắt mấy người Lạp Đạt đều là tức giận nồng đậm, lại ngại chỉ là thân phận người trong tộc, không dám vọng động.

Thấy không ai đáp gã, thú nhân hình sói càng ác ý cười ha hả, nhìn về phía Tát Phi: “Mặt đẹp thật đúng là tiện nhĩ, chính là không biết nhiều người như vậy, người hầu hạ nổi không...”

“Câm miệng...” Mặt Lôi Y trầm tĩnh như nước, trong đôi mắt thú tràn đầy sát ý thô bạo, chậm rãi đi tới trước, “Tát Phi là bạn đời tương lai của ta, nếu như không muốn chết ở đây, vẫn là rút đi.”

Các thú nhân hình sói hiển nhiên rất tự tin với chính mình, khinh thường nhìn về phía Lôi Y: “Bọn ta rút? Người cảm thấy một mình người có thể thắng được năm người bọn ta? Bọn ta cũng là đến để muốn, không có thời gian ở đây tốn tinh lực trên người tiểu tiện nhân, nếu như hôm nay người có thể khiến anh em bọn ta đều ngã xuống, ta liền tha cho các người.”

Lông mày Mạc Tuy nhăn chặt, vừa muốn ra ngoài cho mấy tên ngu xuẩn này một bài học, lại bị một móng vuốt nhọn thọc lên vai. Mặt thú to lớn của Khế Gia dán qua, chỉ trước khoắc lên vai Mạc Tuy treo trên lưng hắn, giọng điệu tuy mang theo ý cười lại không che giấu được tức giận: “Người vừa mới cùng Lôi Y đánh nhau, loại chuyện náo động này giao cho ta là được.”

Thân là bạn đời thân mật nhất, Khế Gia tự nhiên biết mặc dù sức chiến đấu của Mạc Tuy cường đại, thể năng lại không sánh bằng thú nhân.

Mạc Tuy không đồng ý lắm nhìn cậu: “Tuy thoát nhìn thực lực chẳng ra gì, nhưng nhân số bọn chúng vẫn có hơi đông, người...”

“Mạc...” Khế Gia liếm một cái lên mặt Mạc Tuy, có chút bất mãn nhìn hắn, “Gần đây người càng ngày càng bảo vệ ta, ta lại không phải giống cái, tuy như vậy ta rất vui vẻ, nhưng ta càng muốn cùng người kẻ vai chiến đấu, thậm chí... Ta cũng có thể bảo vệ người.”

“Ta biết rồi.” Trầm mặc chỉ chớp lát, Mạc Tuy nhẹ giọng bật cười, “Chỉ là quan hệ giữa người là Tát Phi, có lập trường quản chuyện này?”

Khế Gia hơi nheo mắt lại, đem cái đầu lông xù dựa vào trên vai Mạc Tuy: “Tát Phi là em trai người, ta là bạn đời của người, vậy Tát Phi không phải cũng là em trai ta sao, tuy cảm thấy xem y Lạp là em trai giống như ta đang chiếm tiện nghi...”

Tát Phi cách Mạc Tuy và Khế Gia quá gần, tuy hai người nhỏ giọng kể tai thì thầm, nhưng Tát Phi vẫn nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, quay đầu nhìn về phía Khế Gia: “Mới không đâu, ta cũng rất thích... anh trai Khế Gia.”

Gò má hơi đỏ lên khiến Khế Gia bật cười, móng vuốt học theo Mạc Tuy xoa xoa đầu Tát Phi, cười rất tùy tiện: “Xem anh trai Khế Gia của người và Lôi Y thu thập mấy thứ vô dụng kia cho người.”

Hình sư tử của Lôi Y rất uy mãnh, thú hình nửa sư nửa hổ của Khế Gia tuy nhỏ hơn Lôi Y một chút, khí thế lại hoàn toàn không thua Lôi Y, miễn cưỡng liếm liếm móng vuốt, Khế Gia chỉ chỉ mình lại chỉ chỉ Lôi Y: “Anh trai Tát Phi và bạn đời tương lai, các người có thể lên.”

Thú nhân hình sói cầm đầu vừa muốn mở miệng, Khế Gia lại chậm rì rì tiếp thêm một câu: “Yên tâm, bọn ta sẽ giữ mạng lại cho các người.”

Mấy thú nhân hình sói tới khiêu khích bị Khế Gia trào phúng trong mắt đều bốc lửa, nhìn nhau một cái, bao vây nhào tới.

“Không sao chứ? Bọn họ có tới năm người.” Lạp Đạt vẻ mặt lo lắng nhìn mấy thú nhân đang đánh nhau, mặc dù biết thực lực của Khế Gia, nhưng tâm vẫn treo lên không bỏ xuống được.

Mạc Tuy một chút khấn trương cũng không nhìn ra, tách nắm tay bị nắm đến trắng bệch của Tát Phi ra, bỏ một trái quýt vào tay cậu: “Không có việc gì, hai người bọn họ ứng phó được, chúng ta có thể đi thu dọn đồ, một lát xuất phát.”

Mấy thú nhân hình sói không thể so với Khế Gia và Lôi Y về hình thể, bất quá phối hợp ăn ý, có hơi khó chơi, Khế Gia liếc nhìn Lôi Y, phát hiện hắn cũng ứng phó thành thạo, lại nghĩ tới sáng sớm tuy là Mạc Tuy nhường, nhưng rốt cuộc vẫn bị Lôi Y đánh bại, âm thầm rụt rụt móng vuốt, hung hăng vỗ một cái lên bản mặt sói trước mắt, thành công tát bay một tên, rất khiêu khích nhìn thoáng qua Lôi Y.

Khỏe mắt Lôi Y không tự chủ giật giật, chỉ là sau một móng vuốt tát xuống, tốc độ chiến đấu đã tăng nhanh không ít, tuy Lôi Y và Khế Gia không hề ăn ý, nhưng tốt xấu thực lực cá thể mạnh, nghiêm túc không bao lâu đã đánh cho năm thú nhân hình sói uể oải nằm trên đất, vẫy đuôi tư thái rất ưu nhã trở lại.

“Lên đường thôi, dừng để người trong tộc chờ chúng ta quá lâu.” Khế Gia vừa đi vừa hóa thành hình người, biểu tình cười như không cười khiến Mạc Tuy hận không thể lập tức đè gáy cậu lại hung hăng hôn.

Mấy thú nhân hình sói bị đánh không qua một lúc thì không dậy nổi, thấy bọn họ công muối vượt qua cạnh mình, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Tát Phi tên tiện nhân này, sang năm chỉ cần ngươi còn dám tới, sẽ không chỉ có mấy anh em bọn ta tới.”

Thấy sắc mặt Tát Phi vẫn tái nhợt như cũ, cắn thật chặt môi dưới mắt thấy sắp chảy máu, Lôi Y ngoan độc nhìn thoáng qua mấy con sói nằm bất động còn rất nhiều chuyện, ánh mắt tràn đầy sát ý khiến mấy thú nhân hình sói còn muốn tiếp tục nói bậy gì đó ngậm miệng, đưa tay ôm Tát Phi vào lòng, tranh thủ thời gian thể hiện mình: “Tát Phi, ta sẽ bảo vệ ngươi, không cần lo lắng bọn chúng.”

“Lăn qua lăn lại chỉ biết một từ tiện nhân, đúng là thực lực không ra sao đầu óc cũng không xài được.” Khế Gia vừa đánh xong mấy tên đáng ghét, vẫn cảm thấy ngứa móng vuốt, chỉ là trên người đã công chừng trăm cân muốn không tiện hoạt động.

Lôi Y và Mễ Nhĩ cùng nhóm người Mạc Tuy không phải đi cùng một đường, đi tới bên ngoài bộ tộc liền mỗi bên một ngã, tuy Tát Phi cười nói không có chuyện còn chủ động muốn phụ mang muối, nhưng tâm tình hồng бет của cậu dù không nói ra mọi người đều biết. Lưng mang số muối người trong toàn tộc cần dùng, thời gian gần đây Lạp Đạt càng khấn trương, ngày vừa mới tới đã chọn xong nơi qua đêm, lưu lại Tát Phi và hai thú nhân khác trông coi vật tư liền tản ra đi săn.

Mạc Tuy và Khế Gia luôn luôn trối với nhau, hôm nay may mắn đặc biệt tốt, vừa đi không bao lâu đã săn được hai con dê sừng còn nhỏ, mỗi người xử lý một con, Khế Gia cắn đứt khí quản dê sừng, bởi vì gần đó không có nước không muốn để móng vuốt dính máu loãng, vừa biến về hình người một bàn tay đã quần lấy hông cậu đặt cậu đặt trên cây khô, Khế Gia vừa ngẩng đầu liền đối diện ánh mắt tối tăm bùng lửa của Mạc Tuy, mặt chậm rãi nóng lên.

Ngón cái đặt trên môi Khế Gia không nhẹ không nặng ma sát, Mạc Tuy cười rất có thâm ý: “Phỏng chừng bọn họ còn chưa săn được con mồi, xem ra chúng ta còn có chút thời gian.”

Ban ngày biểu hiện của Khế Gia thực sự quá tốt, thời điểm chiến đấu cái loại khí thể dã thú đập vào mặt này khiến Mạc Tuy rục rịch, mị lực dũng mãnh khiến tâm Mạc Tuy đập kịch liệt, điên cuồng muốn chinh phục. Môi lưỡi kịch liệt quần quít, hô hấp hai người rất nhanh liền dồn dập, Mạc Tuy đưa tay thăm dò vào vảy da ngắn ngắn, da thịt rắn chắc cứng cỏi khiến hắn thở dài thỏa mãn một tiếng.

Trong da thú ngắn ngắn bên hông Khế Gia lộ ra bộ vị đã kích động, phần đỉnh ẩm ướt có chút dồn dập cọ trên cơ bụng rắn chắc của Mạc Tuy, Mạc Tuy đưa tay sờ vài cái, trên ngón tay đã tràn đầy chất lỏng trong suốt, phía sau ần ần liền dò xét đi vào.

Địa phương nhạy cảm trực tiếp bị đè ép khiến Khế Gia kịch liệt thở dốc, thắt lưng tê dại, khí lực trên đùi cũng dần dần tán đi. Mạc Tuy trực tiếp kéo da thú bên hông xuống đất, ngồi lên đỡ hông Khế Gia, chậm rãi đặt cậu lên người mình.

“A...” Cảm giác vừa vặn chống vào chỗ đó đặc biệt cường liệt, Khế Gia kêu lên một tiếng đau đớn muốn né tránh, trên đùi lại không có khí lực, vừa rút ra một chút liền nhũn chân ngã xuống, khiến thứ nóng hổi càng đi sâu vào, cảm giác kịch liệt khiến toàn thân Khế Gia đều căng thẳng, há mồm cấp tốc thở hổn hển không cách nào phát ra tiếng.

Mạc Tuy sờ sờ giữa bụng đã ướt một mảng, tay dính chất lỏng chậm rãi đảo quanh nơi hai người tương liên, kích thích Khế Gia co quắp.

“Cái gì cũng không cần làm, để ta tới hầu hạ ngươi thật tốt.” Mạc Tuy rất ôn nhu hôn lên môi Khế Gia, lôi kéo hai tay Khế Gia khoác lên lưng mình, đỡ hông Khế Gia, động tác bắt đầu hung mãnh.

Liên tục bị kích thích trước sau đã khiến Khế Gia sắp đến cực hạn, rùng rậm trống trải lại làm Khế Gia không dám phát ra tiếng, thanh âm nghẹn trong cổ họng làm lửa trong mắt Mạc Tuy càng bùng lên.

“Ừm... Mạc... Nhanh quá...” Cánh tay đặt trên vai Mạc Tuy hiện gân xanh, thân thể căng thẳng vẽ ra độ cung mê người khôn cùng, phần đỉnh nảy nảy, liên tục tuôn ra chất lỏng, “Chậm... A... Chậm một chút... Ừm a...”

Thân thể thú nhân dị thường cường tráng, cho dù vừa mới tới một lần, ngoại trừ thất lực Khế Gia có hơi nhức, cũng không có cảm giác không khỏe khác, chỉ là tạm thời không có nước sạch để vệ sinh, khiến Khế Gia luôn có lỗi giác giữa hai chân có gì đó muốn chảy ra, độ nóng trên mặt vẫn không thể lui đi.

Mạc Tuy đầy mặt biểu tình ăn uống no đủ mang theo hai con mồi đi phía trước Khế Gia, chỉ là khi trở lại nơi ngủ ngoài trời, trừ các thú nhân bộ tộc mình đang xử lý con mồi đặt lên lửa, còn thấy được hai thân ảnh vốn không thể xuất hiện ở đây.

“Mạc, ngươi về trễ thật.” Mễ Nhĩ vẫy tay cười híp mắt nhìn Mạc Tuy, chỉ là tuy rằng nói như vậy, thú nhân đi sẵn xong quay lại trừ hấn ra chỉ mới có một người quay lại.

Mạc Tuy đem con mồi đã xử lý xong cắt thành mấy khối lớn, cùng Khế Gia rắc gia vị trên dưới miếng thịt: “Không phải các người quay về doanh địa bộ tộc mình sao, buổi tối lại trở về chỉ sợ không quá an toàn.”

“Cho nên mới muốn Mạc các người bảo vệ ta và Lôi Y nha.” Mễ Nhĩ rất đương nhiên đón lời, giống như khoe khoang chỉ chỉ cục thịt đang nướng trên lửa của mình, “Ngay cả thức ăn mượn hơi các người đều đã chuẩn bị xong.”

Hình thù của Mễ Nhĩ là hồ ly, phương thức tư duy cũng phức tạp hơn các thú nhân khác, Mạc Tuy tự nhiên sẽ không tin tưởng cách nói của hắn, quay đầu nhìn về phía Lôi Y. Mễ Nhĩ thấy Mạc Tuy hoàn toàn không tin mình, mắt nhắm chu miệng, xách thịt nướng còn chưa nướng xong chạy qua bên người Tát Phi trấn an nội tâm.

“Mễ Nhĩ nói với ta, bộ tộc mấy tên hôm nay chúng ta đánh cách bộ tộc ta không phải rất xa, bình thường bởi vì nguyên nhân thức ăn thỉnh thoảng có chút xung đột, hơn nữa bộ tộc bọn ta cách bên này không xa, vạn nhất bọn họ muốn trả thù Tát Phi, có thể không ngừng kéo tới vài người, thế nhưng Tát Phi hình như rất quan trọng với các người.” Lôi Y cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng, “Nếu như hai bộ tộc chúng ta liên minh, bộ tộc các người nguyện ý chứ?”

—

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện kể KFC, hôm qua muốn ăn Gà nguyên bị mút ngón tay, hào hứng chạy đi mua, người ta nói không bán bọn họ chỉ bán gà da giòn hoàng kim, mẹ nó trái tim thủy tinh của tui tan nát QAQ

↓ cái tư thế này rất không tồi, qua mấy chương nữa cho Khế Gia nhà tui trải nghiệm trải nghiệm

26. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 26

“Bộ tộc bọn ta cũng biết làm muối, còn có thể chế tạo đồ gốm, qua đây chỉ là để đổi chút đường và gừng.” Ngọn lửa liếm miếng thịt nướng, mỡ trên thịt nhỏ xuống lửa thỉnh thoảng bốc lên một đám hoa lửa, Lôi Y nhìn các thú nhân ngồi bên đồng lửa, thanh âm vẫn trầm thấp, “Mặc dù bộ tộc bọn ta có y lap, nhưng cho tới nay đều chưa từng xuất hiện y lap có thiên phú đặc biệt với dược liệu, chỉ biết một ít trị liệu rất căn bản, mãi cho đến lần này dùng thử thuốc trị thương Tát Phi cho ta, mới phát hiện nó hữu hiệu hơn so với thảo dược trong tộc bọn ta. Bọn ta cần thuốc trị thương, mà các người cần muối, cự ly giữa bộ tộc chúng ta so với bộ tộc các người đi đổi muối còn gần hơn một chút, nếu kết minh, có lẽ sẽ tiện hơn rất nhiều.”

Tuy Lạp Đạt rất động tâm, vẫn khó xử như cũ: “Tuy ta cảm thấy chủ ý của người không tệ, nhưng chuyện quan trọng như vậy, ta không thể quyết định, vẫn là phải xem ý tứ của tộc trưởng.”

“Cho nên ta và Lôi Y mới cùng các người quay về, cùng tộc trưởng các người gặp mặt nói chuyện là được rồi.” Mễ Nhĩ cảm xuyên thịt ăn đến là vui vẻ, khóe miệng toàn là dầu, giọng hàm hồ nói.

“Các người... Có thể đại biểu ý kiến của bộ tộc?” Lạp Đạt tựa hồ có chút không tin tưởng, tuy Lôi Y thoát nhìn rất trầm ổn, nhưng Mễ Nhĩ thực sự quá trẻ.

Mễ Nhĩ hai ba miếng nuốt thịt nướng xuống, bất mãn nhăn mặt: “Ta chính là trưởng lão trong tộc đó, thành niên rất lâu rồi, Lôi Y còn chưa lớn bằng ta đâu.”

Kết cấu từng bộ tộc đều không giống nhau, bất quá trưởng lão nghe có vẻ là danh hiệu thật lợi hại, biểu tình Lạp Đạt trở nên kinh ngạc, bất quá ánh mắt vẫn hướng về Lôi Y. Lôi Y không để ý ngón tay đằng sau cứ luôn đâm thắt lưng hắn, biểu tình vẫn bình tĩnh trầm ổn như cũ: “Thọ mệnh thú nhân tộc hồ ly luôn tương đối dài, Mễ Nhĩ quả thật lớn hơn ta, chủ ý cũng nhiều hơn, dưới tình huống đặc biệt có thể tạm thời thay mặt tộc trưởng.”

Ngón tay chọt sau người rồi cuộc ngừng lại, Mễ Nhĩ nhướng nhướng mày rất kiêu ngạo hất mặt, chỉ là khuôn mặt dị thường non nớt thật sự không có sức thuyết phục.

Có thêm hai thú nhân một đường đồng hành, đường trở về so với lúc đến thuận lợi hơn rất nhiều, Lôi Y hung mãnh tự nhiên không cần phải nói, Mễ Nhĩ tuy nói trông có vẻ rồi tung mềm mại, móng vuốt lại rất lợi hại, sức mạnh tuy thua hình thù của thú nhân khác, thân thể lại phi thường linh hoạt bén nhạy.

Đối với việc có thật sự cần mang Lôi Y và Mễ Nhĩ về bộ tộc hay không, từ đầu Lạp Đạt xoắn xuýt thật lâu, sau khi liên tục xác định với Tát Phi không có bất kỳ dự cảm nguy hiểm nào, mới hơi yên lòng một chút.

Có nhiều người, ca trực đêm tăng thêm một ca, Mạc Tuy và Khế Gia bận tâm sự tồn tại của Lôi Y và Mễ Nhĩ, dọc đường đi đều phi thường cẩn dục, trong thời gian không thể dính dính ôm ôm, Khế Gia vẫn không nhận được hiệu kỳ, hỏi Mạc Tuy chuyện Tát Phi.

Lúc trước Mạc Tuy mang Tát Phi quay về, cũng không kể quá rõ ràng lai lịch của Tát Phi, xuất phát từ tôn trọng với Tát Phi, các thú nhân bình thường càng để ý nhân phẩm thành viên mới mà không qua lại, cũng không có người đi chủ động tới hỏi thăm chuyện trước kia của Tát Phi.

Khế Gia trực đêm thú hóa làm ổ không xa đồng lửa, Mạc Tuy tùy ý quần da thú được Khế Gia ôm vào lòng, hai người thấp giọng nói chuyện.

Mạc Tuy đơn giản kể lại chuyện trước kia gặp Tát Phi trong rừng, mặt thú lông xù nhìn không ra biểu tình của Khế Gia biến đổi, tức giận trong mắt tăng lên ngàn ngạt, chờ Mạc Tuy nói xong, rất nguy hiểm nhe một miệng đầy răng sắc nhọn, nhìn thoáng qua Tát Phi không biết lúc nào đã bị sư tử bự ôm trong lòng ngủ say, trong lỗ mũi hừ hừ phun khí, hạ giọng rất bất mãn lầm bầm: “Sao người không nói sớm cho ta biết, nếu lúc trước ta biết bọn họ đối xử Tát Phi như thế, trực tiếp cắt đứt chân bọn họ.”

“Trừng trị rồi thì thôi, nếu người thật sự đánh què người ta, nháo lớn cũng không tiện dọn dẹp.” Toàn thân Mạc Tuy thả lỏng nằm trên người Khế Gia, đưa tay xoa xoa đầu cậu, cười nói, “Cũng không biết ban đầu là ai thấy ta mang Tát Phi về bộ tộc còn lo lắng ta muốn cùng cậu ta kết thành bạn đời đây.”

Khế Gia ủ đầu vào trong lòng Mạc Tuy, lầm bầm hai tiếng, không nói lời nào.

“Kỳ thật như vậy cũng tốt, hai tộc liên minh so với mỗi năm một lần đi trao đổi mà nói càng thêm ổn định, Tát Phi cũng không cần bị chặn ở nơi không biết nào đó bị châm chọc.” Mạc Tuy vừa không nhanh không chậm vỗ về chơi đùa cảm Khế Gia, vừa có chút cảm khái thấp giọng nói, “Chúng ta không thể mỗi lần đều đi, không có người thân bảo vệ, Tát Phi quả thật rất nguy hiểm.”

“Cho nên mới nói những tên kia đáng ghét a.” Khế Gia chôn trong lòng Mạc Tuy giọng buồn bực, tựa hồ là nghẹn khó chịu, mới lộ đầu ra, “Mặc cũng là ta gặp được trong rừng, tuy khi đó thoát nhìn rất thoải mái, kỳ thật mới bắt đầu cũng rất khổ cực đi?”

“Ta chuẩn bị thật lâu mới trốn đi.” Mạc Tuy búng búng đầu Khế Gia, nhìn mắt thú tròn vo, tinh thần hoảng hốt một chút, ký ức lúc hai người mới gặp gỡ rõ ràng vô cùng, trầm mặc chốc lát, đột nhiên nói, “Có một việc, hình như ta đã giấu diếm ngươi thật lâu.”

Đầu lớn của Khế Gia ngẩng lên, trong mắt có khẩn trương hiếm thấy: “Chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện gì đáng ngại.” Mạc Tuy cười cười, chỉ là nắm tay phủ trong da thú không tự chủ được nắm chặt.

Ánh mắt Khế Gia híp lại, ngữ khí rất vi diệu: “Ngươi cũng giống Tát Phi bị sắp xếp bạn đời hơn nữa hẳn còn chưa chết?”

“...Lúc chúng ta mới quen ta còn chưa trưởng thành.” Khóe mắt Mạc Tuy không khống chế nổi giật giật, tâm tình vốn có chút bị đè nén lại bất ngờ tán đi không ít, nhéo nhéo nắm tay, nỗ lực khiến mặt mình vẫn đậm phong khinh, “Ta không phải thú nhân.”

“Ừm.” Đầu gật một cái, Khế Gia nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Tuy.

“Ban đầu đã không nói thật với ngươi, xin lỗi.” Mặt Mạc Tuy nhếch nhếch môi, mặt thú của Khế Gia nhìn không ra biểu tình, khiến Mạc Tuy có chút chột dạ.

Chân trước gầy gầy Mạc Tuy, Khế Gia ghé vào người Mạc Tuy ngửi ngửi: “Mặc thoát nhìn cũng không phải y lap, cho nên kỳ thật Mạc là á chủng?”

“Đúng vậy.”

“Thật ra... Ừm nói như thế nào đây, lúc trước đã hơi hơi đoán được.” Khế Gia nhìn Mạc Tuy mặc dù nỗ lực duy trì trầm ổn nhưng mắt vẫn khẩn trương, không khỏi nở nụ cười, đầu lưỡi hơi thô ráp liếm một cái lên mặt Mạc Tuy, “Ta và Mạc sống chung lâu như vậy chưa từng thấy hình thú của Mạc lần nào, hơn nữa thủ pháp người dạy Tác Nhĩ đi săn phi thường thành thạo, bất quá á chủng trong nhiều bộ tộc đều sống rất không tốt, Mạc gạt ta, cũng không có gì.”

Xúc cảm lông xù chậm rãi thối lui, thân thể ấm áp dần qua, gỡ nắm tay nắm chặt của Mạc Tuy ra, cảm Khế Gia dựa trên vai Mạc Tuy, đưa tay lấy thăm da thú quần hai người vào, hai tay ở trước ngực Mạc Tuy sờ loạn, chỉ là chưa ăn được mấy miếng đậu hũ đã bị nắm chặt mười ngón giao nhau.

“Thật ra Mạc còn dễ ý hơn ta a.” Lòng bàn tay bị nắm chặt ẩm ướt, Khế Gia nhìn sườn mặt hơi mím môi của Mạc Tuy, tim mềm mại không thôi, “Cho dù không có hình thú, Mạc cũng rất lợi hại a, đi săn không ít hơn ta, hơn nữa biết rất nhiều thứ ta không biết, ngoại trừ không thể sinh nhóc con, không có gì khác y lap đâu... A sai rồi, Tát Phi cũng không biết đi săn. Mạc không cần lo lắng, ngươi là thú nhân cũng tốt, á chủng cũng được, đều là Mạc a, đều là bạn đời duy nhất ta chọn.”

—

27. Không Móng Vuốt Cũng Là Dã Thú - Chương 27

Sau khi nói hết mọi chuyện, Khế Gia và Mạc Tuy vẫn sấn súa tới khi sắc trời sáng lên, cảm giác được có người sắp tỉnh, Khế Gia mới lè mà lè mè, thú hóa, quần thân thể Mạc Tuy lại.

Mãi cho đến khi quay về bộ tộc, tâm tình Mạc Tuy đều phi thường sung sướng, ngay cả Tát Phi rất tò mò len lén đi qua hỏi, bị Mạc Tuy mỉm cười đuổi về. Trên đường quay về rất thuận lợi, mưa đường như đã rơi hết khi lên đường, một đường đều là trời trong nắng ấm trời xanh vạn dặm.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp trở lại, vừa vặn là lúc các thú nhân ra ngoài đi săn trở về, Tác Nhĩ từ sau khi xuất sư số lần gặp mặt giảm hẳn đang khiêng con mồi mới từ trong rừng ra, phát hiện mấy người Mạc Tuy đã trở về, ném con mồi khiêng trên vai đi, bỏ nhào lên người Mạc Tuy. Mạc Tuy tự nhiên đã thấy Tác Nhĩ, thấy y xông lại cũng không né tránh, bị mãnh liệt ôm lấy, chỉ là ngay cả nhiệt độ cơ thể của Tác Nhĩ còn chưa cảm thụ được, Khế Gia đã xách người ra.

Tác Nhĩ nhìn Khế Gia một tay nắm cổ mình đang cười như không cười nhìn mình, không khỏi cảm thán hai người ở chung lâu dần, ngay cả biểu tình cũng giống.

Vào bộ tộc, đoàn người liền tản ra, Lạp Đạt và Tát Phi mang theo Mễ Nhĩ và Lôi Y đi tìm tộc trưởng, những người còn lại công muối tới nhà Y Tư. Bởi vì trên đường đi trễ nải một chút thời gian, khi mấy người trở về đã sắp qua một tháng rồi, Y Tư vốn đang phơi khô thảo dược mới hái về, thấy Mạc Tuy và Khế Gia trở lại, rất vui mừng, sau đó bắt đầu chỉ huy bọn họ chất muối vào trong nhà mình.

“Một đường cực khổ rồi.” Nụ cười của Y Tư rất ôn hòa, sau khi xác nhận số muối lại bắt đầu kiểm kê số lượng thuốc trị thương còn dư lại lúc trước Tát Phi bỏ trong giỏ trúc.

Mạc Tuy và Khế Gia bị Y Tư chỉ đích danh ở lại hỗ trợ, ba thú nhân khác lại đến khu vực đổi đồ trong tộc, truyền đạt chỉ thị có thể lĩnh muối của tế tự đại nhân.

Không qua bao lâu bắt đầu có thú nhân mang theo lọ đựng muối nhà mình tới chỗ Y Tư lĩnh muối, chờ Mạc Tuy và Khế Gia giúp Y Tư phát muối xong, lại đến khe suối ngoài bộ tộc tùy tiện tắm rửa rồi quay lại nằm lên cái giường một tháng không gặp, đều không khỏi thở dài một tiếng.

“Rốt cuộc về rồi.” Khế Gia thoải mái cọ cọ vãi bỏ dày mềm mại dưới thân, trở mình tay chân quăn lên người Mạc Tuy. Một tháng cắm trại ngoài trời và ở sơn động, Mạc Tuy cũng rất hoài niệm giường chiếu mềm mại nhà mình, đưa tay ôm chầm lấy người ta, sờ sờ bụng Khế Gia: “Vừa này ở chỗ Y Tư chỉ tùy tiện ăn một chút, có muốn nấu chút gì đó lấp bao tử không?”

Sức ăn của thú nhân lớn hơn á chủng, Mạc Tuy cảm thấy mình chỉ ăn no tám phần, Khế Gia hẳn là còn đói.

“Không phải rất đói, hơn nữa nằm xuống rồi không muốn dậy nữa, ngày mai lại ăn đi.” Khế Gia cọ cọ cổ Mạc Tuy, trong giọng nói đã mang theo chút buồn ngủ.

Tinh thần căng thẳng một tháng rốt cuộc trầm tĩnh lại, nằm trên chiếc giường quen thuộc, Mạc Tuy cũng dần buồn ngủ, nghiêng người sang ôm Khế Gia vào lòng, cũng ngủ thật say.

Hôm sau Mạc Tuy vị bàn tay sờ loạn trên người quấy tỉnh, Mạc Tuy mơ mơ màng màng mở mắt, liền thấy Khế Gia nhắm mắt ở trên người mình sờ soạng không có quy luật, hô hấp hơi gấp gáp, mà bộ vị dán chặt trên người hẳn ma sát cũng cảm nhận được chất lỏng dính ướt.

Thân thể trẻ tuổi cảm dục quá lâu đã tới cực hạn, trong mơ Khế Gia hơi nhăn mày và đôi môi khẽ mở khiến Mạc Tuy cũng thật lâu không phát tiết có phản ứng, nắm cầm Khế Gia hướng về phía trước, liền hung hăng hôn lên.

Khế Gia còn đang trong mộng không thể điều chỉnh hô hấp, không bao lâu đã bị bức tỉnh lại, bàn tay vuốt ve trên lưng rất thoải mái, địa phương bị cầm lấy trượt lên trượt xuống truyền tới cảm giác khiến Khế Gia theo bản năng đáp lại hôn môi của Mạc Tuy, thân thể nhần nhịn thật lâu khát vọng càng nhiều, một tay Khế Gia cố sức lật mình nằm lên người Mạc Tuy, thân thể vừa mới khởi động muốn ngồi lên lưng Mạc Tuy, trong bụng đã truyền tới âm thanh rất vang dội.

“Ừng ục...”

Mới đầu Khế Gia ngẩn ngơ, sau đó mặt nhanh chóng đỏ bừng, ngón tay vừa mới cầm nơi đó của hai người cũng cứng ngắc, khiến Mạc Tuy nhin không được bật cười, kéo người lên trên người mình, một nụ hôn ôn nhu in lên khuôn mặt còn bốc khói của Khế Gia: “Nấu ít đồ ăn trước, chờ ăn no chúng ta lại tiếp tục.”

Chờ Mạc Tuy xuống giường quần da thú quanh hông lại nhìn sang Khế Gia, Khế Gia đã thú hóa cả người cuộn thành một cục, đầu chôn trong móng vuốt của mình.

Trước đi múc nước, Mạc Tuy lại đến chuồng gà được Tác Nhĩ xử lý rất tốt tìm mấy trái trứng và một con gà, hầm thịt gà trước, lại lấy đá phiến rửa sạch sẽ, làm một cái bánh trứng chiên, lúc này mới đào Khế Gia vẫn duy trì hình thú làm tổ trên giường ra.

Gian nhà một tháng không ở rất nhiều chỗ đều có bụi, Khế Gia ra ngoài đi săn xong Mạc Tuy bắt đầu dọn dẹp, cũng may đồ của hai người không nhiều, chờ Mạc Tuy cảm lo gổm đến chỗ Y Tư linh phần muối ngày hôm qua còn chưa linh, Khế Gia đã mang theo con mèo trở về.

Hai con hươu trưởng thành đủ cho Mạc Tuy và Khế Gia ăn ít nhất hai người, Mạc Tuy nhìn con người Khế Gia phát sáng thậm ý tự nhiên biết cậu đang đánh chủ ý gì, lại làm như cái gì cũng không biết, cơm nước xong trực tiếp cầm ga giường vải bố bị thay ra đến bờ sông giặt, Khế Gia vẫn đi theo sau lưng Mạc Tuy thú hóa dán sau lưng Mạc Tuy, không bao lâu liền nhảy vào dòng nước lặn lội, tạt cho Mạc Tuy một thân ướt nhẹp, cuối cùng chỉ đành tắm luôn.

Giặt sạch ga giường, Mạc Tuy tìm ga giường mới trải ra, Khế Gia nhắm mắt theo đuôi Mạc Tuy thấy cơ đùi săn chắc của Mạc Tuy nhoáng một cái, người đã bị đặt trên giường, Mạc Tuy sờ soạng thân thể cậu trên mang theo nụ cười xấu xa, tay từ cổ vuốt xuống dưới, lướt qua bụng, tuột da thú bên hông, nắm trong tay bộ vị hơi ngẩng đầu.

“Ừm...” Lực tay Mạc Tuy rất nhẹ, ngứa ngứa lại làm Khế Gia nhanh chóng kích động, ôm lấy cổ Mạc Tuy hôn lên, cảm giác đầu lưỡi quần quít làm Khế Gia rên ra tiếng.

Ga giường vừa thay dưới động tác càng kịch liệt của hai người lại nhăn nhúm, Khế Gia nằm trên giường kịch liệt thổ dốc, chỗ phía sau bị hung hăng xâm chiếm, bộ vị đằng trước đã thấm ướt chính mình theo động tác kịch liệt của Mạc Tuy liên tục lắc lư, bụng dính ướt một mảng, Mạc Tuy tốc độ càng ngày càng tăng làm trước mắt Khế Gia biến đen, đầu óc cũng hỗn loạn theo.

“Mạc... Chậm một chút... Ừm a...” Bắp đùi mở lớn bên thắt lưng Mạc Tuy căng chặt, hơi co giật, muốn đưa tay an ủi bộ vị trước phát đau kia, tay vừa đụng tới đã bị Mạc Tuy nắm lấy đặt lên trên, tốc độ hết sức chậm rãi hoạt động, hông Khế Gia giật giật, khó có thể thừa nhận lắc đầu, “Buông ra... Mạc.. Nhanh một chút... Không được... Mạc...”

Khế Gia hai mắt thất thần bị hành hạ đến mức không ngừng co giật thân thể khiến ánh lửa trong mắt Mạc Tuy càng tăng lên, lại cúi người dán bên tai Khế Gia, ôn nhu vô cùng hỏi: “Khế Gia muốn ta nhanh một chút hay là chậm một chút?”

Đầu óc bị dục vọng chiếm cứ đã không cách gì tự hỏi, Khế Gia lắc đầu không cách nào trả lời, bên hông khó nhịn giãy dụa, trong miệng phun ra từng chữ mơ hồ không rõ: “A... Đừng... Mạc... Ha a...”

Tay Mạc Tuy bắt đầu hoạt động nhanh hơn, cảm thụ nhiệt độ và nhịp đập thứ trong tay, Khế Gia thổ dốc càng ngày càng gấp rút, bắp đùi vốn hơi cơ giật đột nhiên căng cứng kẹp lấy hông Mạc Tuy, toàn thân co rút trong chốc lát, liền xụi lơ xuống.

Bộ vị còn chôn trong thân thể vẫn thẳng tắp như cũ, Mạc Tuy nhẹ nhàng hôn hôn Khế Gia còn chưa tỉnh hồn, nhẹ giọng cười nói: “Cái này mới... chỉ bắt đầu nga...”

Chờ Mạc Tuy phát tiết một lần cuối cùng, toàn thân Khế Gia đã vô lực treo trên người Mạc Tuy, ga giường và trên người đều là chất lỏng không rõ, bộ vị mềm xuống còn dính chất lỏng màu trắng loãng. Tay Mạc Tuy nhẹ nhàng xoa hông Khế Gia, thổ dốc chậm rãi bình phục lại, chờ Mạc Tuy đặt Khế Gia lên giường, Khế Gia sớm đã mệt mỏi ngủ mất. Mạc Tuy rời khỏi phía sau Khế Gia, Khế Gia tuy đã ngủ, chỗ đó vẫn tự co rút như cũ, chậm rãi tẩy đi chất lỏng bên trong, ga giường lại thấm ướt một mảng.

Mạc Tuy vừa rửa sạch thân thể Khế Gia vừa nghĩ, về sau vẫn là không nên quá mức cảm dục mới tương đối tốt, ghen lâu quá, luôn cảm thấy đập trên đất có hơi bồng bênh a.

Mùa xuân đã dần trôi qua, Mạc Tuy nghĩ nghĩ vẫn là trồng ngô sau nhà mình, bộ tộc Lôi Y và bộ tộc mình liên minh hình như đã bàn xong, khi Tát Phi đến thăm luôn có Lôi Y theo đuôi, xem bộ dạng ở chung của hai người, Lôi Y ở rể hình như đã có thể đưa vào chương trình nghị sự.

Mạc Tuy ngồi xổm nhìn mâm ngô vẫn còn rất yếu ớt, có chút xuất thần, một bàn tay đột nhiên khoát lên vai Mạc Tuy, khiến Mạc Tuy đem suy tư có chút hỗn loạn trong đầu ném hết ra ngoài. Cái tay sau lưng nhéo hai cái lên bập thịch trên vai Mạc Tuy, sau đó còn vòng qua cổ Mạc Tuy.

Khế Gia cúi người tựa cằm lên vai Mạc Tuy, theo ánh mắt Mạc Tuy nhìn chằm chằm mâm ngô hồi lâu, thật sự nhìn không ra chỗ đó có cái gì có thể khiến người ta xuất thần, cong tay búng búng cái lá vừa mọc ta: “Mạc ngươi đang nhìn cái gì? Nhìn cả ngày rồi.”

“Đây là hy vọng để về sau chúng ta càng sống tốt hơn.” Nắm tay Khế Gia trong tay, Mạc Tuy đứng lên, nhéo nhéo thắt lưng, liền lôi kéo Khế Gia ra ngoài.

Bàn tay giao nhau chặt chẽ, Khế Gia đi theo sau Mạc Tuy, có chút mờ mịt nhìn hắn: “Đi... tìm Y Tư sao?”

“Đi tìm tộc trưởng.” Trên tay Mạc Tuy dùng chút lực, Khế Gia hiểu ý tiến về trước vài bước, cùng Mạc Tuy sóng vai cùng đi.

Quay đầu nhìn thấy gò má có vẻ phá lệ nhu hòa, khóe môi Mạc Tuy mang theo ý cười nhàn nhạt Khế Gia không tự chủ được tim đập có chút nhanh hơn, Mạc Tuy nghiêng đầu nhìn về phía Khế Gia, nở nụ cười: “Tìm tộc trưởng cử hành nghi thức thôi, triệt để trở thành người của ta.”

Khế Gia hất đầu đi, lăm bầm vài tiếng, bên tai đã từ từ đỏ lên: “Rõ ràng là Mạc trở thành người của ta mà.”

Chỉ là tuy rằng nói như vậy, khóe môi lại không tự chủ được cong lên.

-o- Toàn văn hoàn -o-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-trao-da-thu-khong-mong-vuot-cung-la-da-thu>